

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Το Σύνταγμα Ντενκτας.
- Τσιμεντοποιεία Βασιλικού.
- Η απεργία στη Λα Μαιζον Φαπρικ.
- Τραπεζικοί - Νοσοκόμοι.
- ΕΛΛΑΔΑ — ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΟΙ.
- Η κρίση στη Κτηνοτροφία.
- Τα 30χρονα της ΕΟΚΑ.
- Ελληνική Μεραρχία και αστικός στρατός.

ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Η μόνη απάντηση στα αδιέξοδα

Η Κατάρρευση της συνάντησης ψηλού επιπέδου πέρα από το ότι έφερε ξανά στην επιφάνεια την αδυναμία των αστών με εκπρόσωπους τους Κυπριανού - Ντενκτας, να λύσουν το Κυπριακό πρόβλημα, σημάδεψε ταυτόχρονα και το άνοιγμα μιας νέας περιόδου αστάθειας συνεχών εξελίξεων και ανακατατάξεων στα πολιτικά πράγματα της Κύπρου.

Η κινητικότητα που παρατηρείται τους τελευταίους δυο μήνες δεν έχει προηγούμενο - της τα τελευταία 10 χρόνια όπως και οι διάφοροι πολιτικοί συσχετισμοί που διαμορφώνονται και αφήνουν έκπληκτο ακόμα και τον πιο τολμηρο αναλυτή που θάθελε να κάνει κάποιες πιθανές προβλέψεις.

Αυτες οι εξελίξεις σίγουρα δεν είναι αποτέλεσμα των διαθέσεων απλα και μόνο των διαφόρων προσώπων - αρχηγών που πρωταγωνιστούν στις εξελίξεις, αλλά βασικά αντανακλάση της διάθεσης των μαζών που μπουκτισμένες ζητούν κάποια λύση στο εθνικό ζήτημα, ιδιαίτερα στις σημερινες συνθήκες κρίσης και κτυπήματος του βιοτικού τους επιπέδου.

Αυτη η διάθεση των μαζών αντανάκλαστηκε, μέσα απο τις πιέσεις που ασκήθηκαν πάνω στους ηγέτες των δυο κοινοτήτων, που τους ανάγκασαν να προχωρήσουν στην πιο σοβαρη τους προσπάθεια για λύση του προβλήματος.

Αυτο όμως που τους εμπόδισε για μια ακόμα φορά να φτάσουν σε κάποια έστω συμφωνία, παρα τις εσωτερικές και εξωτερικές πιέσεις ήταν τα ασυμβίβαστα και αντικρουόμενα συμφέροντα των δυο αστικών τάξεων που είναι ταγμένοι να εξυπηρετούν.

Η άρνηση του Κυπριανού να υπογράψει το έγγραφο Γκουεγιάρ όπως είχε, και η κατάρρευση της συνάντησης κορυφής - παρά τις υποσχέσεις εχθρών και φίλων της Ε/Κ πλευρας για ουσιαστικές παραχωρήσεις του Ντενκτας - έφερε τον

Κυπριανού στην πιο δύσκολη περίοδο της καριέρας του έχοντας να αντιμετωπίσει τον αδυσώπητο πόλεμο ΑΚΕΛ - ΔΗΣΥ.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ εκτεθειμένη μετα το φιάσκο της συνεργασίας της με τον Κυπριανού, κι αφού αποδέχεται ότι το Κυπριακό πρόβλημα μπορεί να λυθεί μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια, ξεκίνησε μια χωρίς προηγούμενο κριτική και πίεση πάνω στον Κυπριανού (συνέταιρος πριν τρεις μήνες) αδύναμη και απρόθυμη να προσφέρει οποιαδήποτε εναλλακτική διέξοδο για την εργατική τάξη.

Αυτη η πολιτική των ηγετων του ΑΚΕΛ τους φέρνει ακόμα και στο σημείο να ψηφίζουν μαζί με το κόμμα του Συναγερμου (πρόσφατο ψήφισμα στη Βουλη ενάντια στον Κυπριανού), ο οποίος δεν μπορούσε να περιμένει καλύτερη ευκαιρία για να ξεφύγει απο το στίγμα του αμαρτωλου παρελθόντος του και να μπορέσει έτσι απο μόνο του, σαν το κύριο αστικό κόμμα, να διεκδικήσει την εξουσία.

Απο την άλλη η ΕΔΕΚ, το μόνο κομμα που τάχθηκε απο την αρχη ενάντια στην συνάντηση κο-

ρυφής, επιδίδεται αμέσως μετα σε ένα αγώνα για στήριξη του Κυπριανού που απεγνωσμένα προσπαθει να πιαστεί απο κάπου - αφού απότυχε λίγο πιο πριν η προσπάθεια του για συνεργασία με το Συναγερμο (παρα τις υποσχέσεις του για υπουργεία, συμμετοχη στα συμβούλια των ημικρατικών κ.λ.π.).

Η μέχρι σήμερα επίμονη άρνηση του Κυπριανού να παραιτηθεί - επικαλούμενος τη συνταγματική τάξη και θεσμούς - βασίζεται στο συσχετισμο δυνάμεων όπως διαμορφώνεται μέχρι σήμερα, με την αδυναμία του ΔΗΣΥ απο την μια να πάρει την εξουσία απο μόνο του και την απροθυμία του ΑΚΕΛ απο την άλλη να διεκδικήσει έστω την εξουσία.

Η περίοδος που ανοίγεται

Ποια θα είναι η τροπή που θα πάρουν τα πράγματα σ' ότι αφορά το Κυπριακό πρόβλημα δεν είναι ανεξάρτητο απο τις εξελίξεις που συμβαίνουν παγκόσμια αλλά ιδιαίτερα στην περιοχή μας.

Αυτο που χαρακτηρίζει την τελευταία περίοδο πάνω σε παγκόσμιο επίπεδο είναι η βαθεια κρίση του καπιταλισμου και η εξαθλίωση που ρίχνει τις μάζες με αποτέλεσμα τις τεράστιες κινητοποιήσεις της εργατικής τάξης που προσπαθει να αμυνθεί και να διατηρήσει τα κεκτημένα της. Στις χώρες του τρίτου κόσμου βλέπουμε να ξεσποουν επαναστάσεις, αντεπαναστάσεις, πολέμοι, πραξικοπήματα σαν αποτέλεσμα της κρίσης.

Αυτη η κρίση έχει μεταφερθεί και στην ίδια την Ευρώπη - Αμερικη τα τελευταία τέσσερα - πέντε

Η απόρριψη Καραμανλη ΣΤΑΘΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Η απόφαση της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ να μην ψηφίσει τον Καραμανλη, να προτείνει για Πρόεδρο τον αρεοπαγίτη Σαρτζετάκη και να ζητήσει αναθεώρηση του Συντάγματος συγκλόνησε την αστική τάξη, ενθουσίασε το εργατικό κίνημα κι' άνοιξε ξανά το δρόμο για να προχωρήσει η Αλλαγή. Να κερδίσει το ΠΑΣΟΚ κι η Αριστερα και τον Πρόεδρο και τις εκλογες. Το αποφασιστικό αυτο γεγονός είναι σταθμός που σημαδεύει μια νέα, πολυ πιο ευνοϊκή, αλλά και πιο κρίσιμη περίοδο για την εργατική τάξη και το λαο της Ελλάδας.

Εκτενης ανάλυση στις μεσαίες σελίδες

11 Απριλίου 1965 - 11 Απριλίου 1985

20 χρόνια απο τη δολοφονία των σ. Μισιαούλη και Καβάζογλου απο τη φασιστική Τ.Μ.Τ. Απο τότε οι δυο αριστεροι συνδικαλιστες έχουν γίνει θάνατα σύμβολα της ελληνοτουρκικής φιλίας και του κοινου αγώνα. Φέτος περισσότερο απο κάθε άλλη φορά η θυσία αυτη πρέπει να προβληματίσει κάθε κύπριο εργάτη και νεολαίο. Φέτος που οι δεξιοι σωβινιστες σηκώνουν ξανά κεφάλι, φέτος που ζητούν αθώωση και ηρωοποίηση ζωντανων και νεκρων φασιστων της ΕΟΚΑ Β' πρέπει να ανυψώσουμε πιο ψηλα απο κάθε άλλη φορά το λάβαρο της ενότητας των Ε/κυπρίων και Τ/κυπρίων εργαζομένων. Αυτή θά 'ναι και η καλύτερη τιμη για τους νεκρους ήρωες μας.

ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Η μόνη απάντηση στα αδιέξοδα

συνέχεια από σελ. 1

χρόνια, και έχει κτυπήσει ιδιαίτερα σκληρά τις πιο αδύνατες οικονομίες όπως είναι αυτές της Νοτίου Ευρώπης.

Η κίνηση των μαζών σαν αντανάκλαση της κρίσης, έσπρωξε σε μια σειρά από αυτές τις χώρες Σοσιαλιστικά κόμματα στην Κυβέρνηση, μέσα από την ελπίδα των μαζών ότι αυτές οι κυβερνήσεις θα τους λύσουν τα προβλήματα τους.

Η κατάσταση στην περιοχή

Αυτο που γενικά χαρακτηρίζει την περιοχή μας είναι η συνεχής κίνηση των γεγονότων, η αστάθεια και η συνεχής κρίση. Στην Ελλάδα η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δίνει αυτή την περίοδο την πιο αποφασιστική μάχη της 4ετους διακυβέρνησης - της εναντίον στη δεξιά για εκλογή στην προεδρία δικού της υποψήφιου, σπρωγμένη από το εργατικό κίνημα και την αριστερή βάση του κόμματός.

Η κίνηση αυτή της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ και η αντιπαράθεση της με την δεξιά εκφράζει τις διεργασίες που γίνονται μέσα στο εργατικό κίνημα και τη βάση του ΠΑΣΟΚ, που ανεξάρτητα από την τελική έκβαση της τρίτης ψηφορορίας αυτό που σηματοδοτούν τα τελευταία γεγονότα είναι το άνοιγμα μιας νέας περιόδου πόλωσης και συγκρούσεων ανάμεσα στην εργατική και αστική τάξη που σήμερα βρίσκεται σε άμυνα.

Στην Τουρκία επίσης τα περιθώρια στενεύουν για τη χούντα όλο και περισσότερο.

Οι μαζικές συλλήψεις, δίκες και εκτελέσεις Τούρκων αγωνιστών δεν εκφράζουν παρα την αγωνία και αδυναμία του καθεστώτος.

Το ίδιο και οι τελευταίες κινητοποιήσεις της εργατικής τάξης κάτω από την σημαία των φιλοκυβερνητικών συνδικάτων εκφράζουν τις τεράστιες πιέσεις που ασκούνται από το στυγνά εκμεταλλευόμενο και καταπιεσμένο Τούρκικο προλεταριάτο.

Στο Λίβανο μετά που πολλοί πίστεψαν, ότι η τελευταία συμφωνία — εκχειρίδια θα διαρκούσε και θα σταθεροποιούσε την κατάσταση, προτού περάσουν δυο - τρεις μήνες οι συγκρούσεις ξανάρχισαν με ακόμα πιο έντονο ρυθμό αναγκάζοντας ξανά τους Αμερικάνους διπλωμάτες που απέμειναν (από τη προηγούμενη φυγή) να εγκαταλείψουν ξανά το Λίβανο. Το ίδιο στο γειτονικό Ισραήλ η κρίση που κτυπά αλύπητα την οικονομία φέρνει την ταξική σύγκρουση πιο κοντά κάνοντας όλο και πιο αβεβαιο τη κατάσταση.

Ο συνεχίζόμενος πόλεμος Ιραν - Ιρακ εξ άλλου μεγαλώνει ακόμα πιο πολύ την αστάθεια και αβεβαιότητα στην περιοχή.

Ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και Κύπρος

Η κατάσταση όπως έχει διαμορφωθεί στην περιοχή κάνει τους ιμπεριαλιστές και κύρια τους Αμερικάνους να ανησυχούν όλο και πιο πολύ για τα στρατηγικά και οικονομικά τους συμφέροντα ιδιαίτερα αυτά των πετρελαίων που την ασφάλεια τους την εξασφαλίζουν μέσα από τα προγεφυρώματα τους (τις διάφορες αστικές τάξεις συμμάχους, βάσεις κ.λ.π.).

Η αστάθεια όμως που παρατηρείται στις διάφορες χώρες της περιοχής και η αδυναμία να ελεγχθεί η τεράστια δύναμη του εργατικού κινήματος στις χώρες αυτές οδηγεί τους ιμπεριαλιστές να αναζητήσουν πιο σταθερές βάσεις.

Η Κύπρος προβάλλει για τους Ιμπεριαλιστές σαν μια καλή ευκαιρία όπου η σχετικά σταθερή μέχρι πρόσφατα οικονομική κατάσταση προσφέρει την ηρεμία που ζητούν, όπου και το εθνικό πρόβλημα δίνει μοναδική ευκαιρία για εμπλοκή τους που θα τους εξασφαλίζει στο μέλλον διάφορα ανταλλάγματα.

Είναι μέσα σ' αυτά τα πλαίσια που πρέπει να δούμε και να εξηγήσουμε τις τελευταίες πιέσεις που ασκούνται από τους Αμερικάνους και Βρετανούς πάνω στις δυο κοινότητες και ιδιαίτερα πάνω στον Κυπριακό για λύση του Κυπριακού. Πιέσεις που συνοδεύονται με προσφορά τεράστιων χρηματικών ποσών, τόσο κατά την διάρκεια όσο και μετά την εξεύρεση λύσης, ελπίζοντας φυσικά με την λύση του Κυπριακού να τους παρασχεθούν διάφορες ευκολίες όπως είναι η χρησιμοποίηση του αεροδρομίου στο Λευκόνοικο.

Οι ιμπεριαλιστές στοχεύουν ουσιαστικά μ' αυτό τον τρόπο φτιάχνοντας ένα νέο Χογκ - Κογκ — να εξασφαλίσουν ένα αβύθιστο αεροπλανοφόρο μέσα σε μια κοινωνία «ευημερούσα, χωρίς κοινωνικές αντιταραχές».

Μπορεί ο ιμπεριαλισμός να εξαγοράσει λύση στο Κυπριακό;

Είναι δυνατόν κάτω από την πίεση των μαζών και σε συνδυασμό με τις εξωτερικές πιέσεις — οι δυο αστικές τάξεις (δεδεαζόμενες και από τα 100δες εκατ. δολάρια) να φθάσουν σε κάποια συμφωνία μεταξύ τους.

Ακόμα όμως και να καταλήξουν οι αστοί σε μια συμφωνία, δεν σημαίνει ότι θα οδηγήσουν σε λύση, γιατί οποιαδήποτε λύση για να έχει νόημα θα πρέπει να ενοποιήσει την Κυπριακή Οικονομία και να επανενώσει τις δυο κοινότητες.

Αυτα οι αστοί δεν θα μπορέσουν να τα πετύχουν ποτε - γι' αυτο ποτε δεν θα

μπορέσουν να λύσουν το Κυπριακό.

Ακόμα όμως και να εφαρμόσουν κάποιες συμφωνίες, αυτές θα διαρκέσουν όσο θα διαρκέσουν τα λεφτά των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών και συμμάχων τους.

Με τα πρώτα οικονομικά προβλήματα οι αστοί ηγέτες θα ενοχοποιούν τις «αντίπαλες» κοινότητες για τα προβλήματα, και το κράτος θα τείνει πάλι να καταρρεύσει, ανοίγοντας μια νέα περίοδο με κύρια πάλι χαρακτηριστικά τις συγκρούσεις και αιματοχυσίες μεταξύ των δυο κοινοτήτων - σε μεγαλύτερη πιθανόν κλίμακα αυτή τη φορά.

Στις σημερινές συνθήκες παγκόσμιας κρίσης του Καπιταλισμού είναι πολύ δύσκολο αν όχι αδύνατο για τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές να φτιάξουν νέα Χογκ - Κογκ, έχοντας να αντιμετωπίσουν μια σειρά από πληγές που ανοίγονται καθημερινά σε Παγκόσμιο επίπεδο.

Για τις δυο ντόπιες αστικές τάξεις είναι ακόμα πιο δύσκολο να πετύχουν τη λειτουργία οποιουδήποτε ουσιαστικά ομόσπονδου κράτους στις σημερινές συνθήκες κρίσης όπου ακόμα και ομοσπονδίες όπως του Καναδά - Ελβετίας κ.λ.π. αντιμετωπίζουν σήμερα τα πιο σοβαρά προβλήματα από της ίδρυσής τους. Πολύ δε περισσότερο ομοσπονδίες του Τρίτου Κόσμου που ξεσχιζονται από κοινοτικές συγκρούσεις (π.χ. Ινδίες).

Μια τέτοια Νατοϊκή λύση λοιπόν που θα βασίζεται πάνω στα λεφτά που θα ριζούν για μια περίοδο οι ιμπεριαλιστές και που θα προϋποθέτει ανταλλάγματα για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους, δεν μπορεί να εξασφαλίσει ούτε επανένωση των δυο κοινοτήτων ούτε ουσιαστική ενοποίηση της Κυπριακής οικονομίας και θα τείνει να καταρρεύσει με τα πρώτα οικονομικά προβλήματα.

Οι μόνοι οι οποίοι θα ευνοηθούν μακρόχρονα από μια τέτοια λύση είναι οι ιμπεριαλιστές που ήδη έχουν εξασφαλίσει διευκολύνσεις, που η χρησιμότητα τους θα γίνεται όλο και μεγαλύτερη όσο πιο μεγάλη θα γίνεται η ανάγκη για καταστολή των διαφόρων κινήματων της περιοχής, ακόμα και του ίδιου του Κυπριακού εργατικού κινήματος σε μελλοντικές κινητοποιήσεις τους.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ επιδιώκει λύση του Κυπριακού προβλήματος μέσα από ειρινικές διαδικασίες, μα-

κρυα από εθνικιστικές εξαρτήσεις, αποκλείοντας την επιλογή της πολεμικής αναμέτρησης και ακόμα οποιαδήποτε λύση που θα παρέχει ανταλλάγματα στο ΝΑΤΟ.

Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που φέρνει σήμερα την ηγεσία του ΑΚΕΛ στη θέση να ψηφίζει μαζί με την ηγεσία του Συναγερμού που κι αυτή αποκλείει την πολεμική αναμέτρηση (ξέρνοντας ότι δεν μπορούν οι Ε/Κύπριοι να βγουν νικητές) και υιοθετεί ειρηνικούς τρόπους για λύση του Κυπριακού προβλήματος. Και αυτο συμβαίνει παρα τα εντελώς αντίθετα ταξικά συμφέροντα που τα δυο κόμματα είναι ταγμένα να εξυπηρετούν.

Το μεγάλο λάθος για την ηγεσία του ΑΚΕΛ είναι που πιστεύει στην ουτοπία ότι σ' αυτή την ειρηνική λύση μπορούν να φθάσουν οι δυο αστικές τάξεις της Κύπρου, μέσα από τις αναμεταξύ τους συνομιλίες.

Η εμπειρία των τελευταίων 25 χρόνων έχει δείξει ότι κάτω από δεξιά διακυβέρνηση και με συνομιλίες μεταξύ των αστών των δυο κοινοτήτων, το Κυπριακό πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί. Αντίθετα οι αστοί μας έχουν οδηγήσει επανειλημμένα σε συγκρούσεις, αιματοχυσίες και σ' αυτήν ακόμα τη διχοτόμηση διότι έτσι το επέβαλλαν τα ασυμβίβαστα μεταξύ τους συμφέροντα.

Με τον ίδιο τρόπο τα ίδια συμφέροντα δεν τους αφήνουν σήμερα να φθάσουν σε λύση και επανένωση της Κύπρου.

Αν, όπως εξηγήσαμε πιο πάνω, φθάσουν σε κάποια συμφωνία αυτο θα γίνει σαν αποτέλεσμα σοβαρών οικονομικών οφελών για τα αστικά συμφέροντα και φυσικά με την παροχή σοβαρών ανταλλαγμάτων στον ιμπεριαλισμό.

Το μεγάλο ερώτημα όμως είναι: Τι σχέση και τι συμφέροντα μπορεί να έχει η εργατική τάξη της Κύπρου αλλά και ολόκληρης της περιοχής μέσα από μια τέτοια πορεία. Και κατ' επέκταση γιατί τόση επιμονή από μέρους του ΑΚΕΛ - του μεγαλύτερου εργατικού κόμματος της Κύπρου — είτε για υπογραφή του εγγράφου που απορρίφθηκε στη συνάντηση ψηλού επιπέδου από τον Κυπριακό, είτε για παραίτηση;

Η επιμονή της ηγεσίας του ΑΚΕΛ να συνεργάζεται με το Συναγερμό για ανατροπή του Κυπριακού δεν έχει κανένα νόημα και χίποτα δεν έχει να προσφέρει στην εργατική τάξη πα-

ρα μόνο βοηθά το Συναγερμο και του αφήνει περιθώρια να βρίσκεται στην επίθεση.

Η ανατροπή του Κυπριακού θα είχε νόημα για την εργατική τάξη αν η ηγεσία του ΑΚΕΛ ήταν διατεθειμένη να μπει μπροστά και να διεκδικήσει την προεδρία με δικό της αριστερό υποψήφιο.

Το ίδιο και η στάση της ΕΔΕΚ να υποστηρίζει τον Κυπριακό - μένοντας ταυτόχρονα προσκολλημένη στον εθνικισμό - της της τελευταίας περιόδου - δεν λύει κανένα πρόβλημα, αλλά συντείνει με τη σειρά της στον ιδεολογικό και πολιτικό αφοπλισμό του εργατικού κινήματος και καλλιεργεί τη ψευδαίσθηση ότι οι αστοί μπορούν να λύσουν το πρόβλημα.

Ακόμα και αν ο Κυπριακός απορρίψει τις τελευταίες πιέσεις (εσωτερικές και εξωτερικές) θα είναι πάλι αδύνατο να οδηγήσει σε λύση του προβλήματος, λόγω των συμφερόντων της τάξης που εκπροσωπεί. Από την άλλη η υποστήριξη της ΕΔΕΚ προς τον Κυπριακό, την αφήνει εκτεθειμένη στην περίπτωση μιας πιθανής υποχώρησης του Κυπριακού και αποδοχής του εγγράφου με επανένωση των συνομιλιών. Μια τέτοια κίνηση θα τον φέρει σύγκρουση με την Αριστερά στη Κύπρο αλλά και με την κυβέρνηση στην Ελλάδα μια που θα αντιστρατεύεται την πολιτική της στο Κυπριακό.

Οι ιμπεριαλιστές δεν είναι καθόλου ικανοποιημένοι με την σημερινή κατάσταση στην Ελλάδα και σίγουρα στοχεύουν μέσα από το Κυπριακό και την τροπή που θέλουν να δώσουν στα πράγματα να πετύχουν αποσταθεροποίηση της κατάστασης στην Ελλάδα με κύριο στόχο το κτύπημα του εργατικού κινήματος, κτυπώντας και αποδυναμώνοντας πρώτα την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Τα αδιέξοδα πάνω στο εθνικό ζήτημα και τα προβλήματα της Κυπριακής οικονομίας που εμφανίζονται όλο και πιο απειλητικά βρίσκονται πίσω από τις τελευταίες απελπισμένες προσπάθειες που έκανε ο Κυπριακός για συνεργασία με το Συναγερμό, στην προσπάθεια του να ξεπεράσει τα αδιέξοδα μέσα στα οποία έχει βρεθεί.

Οι ευθύνες των αριστερών κομμάτων μπροστά στις νέες εξελίξεις που ξανοίγονται για την αμέσως επόμενη περίοδο είναι τεράστιες. Ήδη οι αντικειμενικές συνθήκες και η οικονομική κρίση στην Ελλάδα σπρώχνουν σε όλο και μεγαλύτερη πώληση και αντιπαράθεση μεταξύ αστικής και εργατικής τάξης με έντονα τα σημάδια της επερχόμενης σύγκρουσης.

Το ίδιο στα Βόρεια η οικονομική κρίση έσπρωξε τα δυο αριστερά κόμματα να κατέβουν στις επόμενες εκλογές με κοινό υποψήφιο

ενάντια στο Ντενκtaş.

Στο Νότο οι αστοί εδώ και αρκετό καιρό προετοιμάζουν την επίθεσή τους ενάντια στην εργατική τάξη σαν αποτέλεσμα των προβλημάτων και αδιεξόδων που έχει συσσωρεύσει ο Κυπριακός καπιταλισμός.

Ο μόνος λόγος που ακόμα οι αστοί δεν πέρασαν στην επίθεση είναι η τεράστια δύναμη του εργατικού κινήματος — αριθμητική και οργανωτική —.

Από μόνιτοι τους όμως οι αριθμοί και η οργάνωση, των εργατών δεν είναι αρκετά για να αντιμετωπιστούν οι επιθέσεις.

Για να μπορέσει η εργατική τάξη να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις της αστικής τάξης - όπως και τα νέα αδιέξοδα η περιπέτειες - στις οποίες μας οδηγούν πάνω στο εθνικό ζήτημα - χρειάζεται η ενότητα του εργατικού κινήματος πάνω σε ένα κοινό πρόγραμμα δράσης.

Αν οι συνθήκες και οι διαθέσεις των μαζών στο Βορρα αναγκάζουν τα δυο αριστερά κόμματα σε κοινή δράση και παρα την παρουσία των Τουρκικών στρατευμάτων, το ίδιο και στο Νότο οι νέες συνθήκες και αδιέξοδα στα οποία οδηγείται η Ε/Κυπριακή κοινότητα θα σπρώχνει σε συσπείρωση του εργατικού κινήματος γύρω από τα αριστερά κόμματα που με την σειρά του θα σπρώχνει τις ηγεσίες αυτών των κομμάτων για κοινή δράση ενάντια στον ταξικό εχθρό.

Τα δυο Ε/Κυπριακά αριστερά κόμματα θα αναγκαστούν να σπάσουν με το παρελθόν τους και με την ως τώρα πολιτική της συνεργασίας με τους αστούς. Η υιοθέτηση από μέρους των δυο αριστερών κομμάτων ενός κοινού ταξικού προγράμματος πάλης θα ενθουσιάσει το εργατικό κίνημα και θα το προετοιμάσει για να βγει νικηφόρο από τις μάχες που έρχονται, όπου παράλληλα, η αντικατάσταση των ως τα σήμερα συνομιλιών μεταξύ των αστών με συνομιλίες με τα δυο Τ/Κυπριακά αριστερά κόμματα θα βάλει τις βάσεις για το κτίσιμο του κοινού μετώπου Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων.

Το ενιαίο μέτωπο και ο αγώνας των τεσσάρων αριστερών κομμάτων πάνω σε ένα κοινό ταξικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα αποτελεί τη μόνη απάντηση στις μελλοντικές συντονισμένες επιθέσεις της δεξιάς. Μόνο έτσι μπορούμε να οδηγηθούμε σε μια πορεία για κατάκτηση της εξουσίας, βασική προϋπόθεση για λύση του εθνικού ζητήματος, στη βάση των κοινών συμφερόντων των δυο εργατικών τάξεων.

Πάνω σε ένα τέτοιο πρόγραμμα ο συντονισμός του αγώνα με το Ελληνικό και Τούρκικο Εργατικό κίνημα θα κάνει την εργατική τάξη των τριών χωρών, ακατανίκητη δύναμη, ικανή να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε άμεση η έμμεση ιμπεριαλιστική επέμβαση.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Για αρκετά χρόνια τώρα η εργατική τάξη της Κύπρου καταφέρνει να διατηρεί κεκτημένα δικαιώματα όπως η Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή των Μισθών (έστω στη μορφή που παραχωρείται και με εξάμηνη καθυστέρηση) συν μερικές αυξήσεις κάθε χρόνο πέρα από τον τιμαριθμό. Τις παραχωρήσεις αυτές συνήθισε να κερδίζει τα τελευταία χρόνια χωρίς μεγάλους απεργιακούς αγώνες.

Αυτό ωφείλεται σ' ένα μεγάλο βαθμό στην τρομαχτική δύναμη της κυπριακής εργατικής τάξης (85% οργανωμένη) αλλά και στο γεγονός ότι οι κεφαλαιοκράτες κι οι κυβερνήσεις τους διέθεταν μερικά περιθώρια παραχωρήσεων που τους πρόσφεραν διάφοροι παράγοντες (εξωτερικά δάνεια, τουρισμός, ξένη βοήθεια, παράχρησις εταιρειών, εξαγωγή εργατών κλπ) που χρησιμοποιούσαν για να κρατούν τους εργαζομένους «ήσυχους».

Η εμπειρία των τελευταίων λίγων μηνών φανερώνει πως αυτή η ήρεμη περίοδος εργασιακών σχέσεων βρίσκεται στη δύση της.

Ο Κυπριακός καπιταλισμός μπορεί να κατάφερε για λίγα χρόνια να ξεφεύγει από τα πλοκάμια της παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού, αλλά θα ήταν αδύνατο να συνεχίσει αυτή η κατάσταση για πάντα. Τα μεγάλα δημοσιονομικά ελλείμματα και τα εξωτερικά χρέη, μαζί με τις χρεωκοπίες εταιρειών όπως του Συνεργατισμού, των χημικών βιομηχανιών του τσιμεντοποιείου Βασιλικού κκκ. είναι τα σημάδια της κρίσης που χτυπά σήμερα την πόρτα μας.

Αυτή την κρίση θέλουν οι κύπριοι αστοί όπως και οι όπου γης συνάδελφοί τους να τη φορτώσουν στις πλάτες των εργαζομένων Βέβαια λόγω και της «καλής χρονιάς» που είχαν πέρυσι οι κύπριοι εργοδότες έδωσαν και φέτος μερικές αυξήσεις, όπως για παράδειγμα στις 7,000 εργαζόμενους για τους οποίους υπογράφηκαν οι δίχρονες συμβάσεις κατά τις τελευταίες λίγες βδομάδες.

Οι αυξήσεις όμως, ήταν τόσο μικρές ώστε να ικανοποιήσουν ακόμα και την Ομοσπονδία Εργοδοτών (βλέπε σχετική ανακοίνωση τους στον τύπο της 24ης Μάρτη).

Εξ άλλου όσον αφορά τους Ημικρατικούς και τους Δημόσιους Υπαλλήλους η κυβέρνηση εμμένει ουσιαστικά στην παγοποίηση μισθών ενώ οι τραπεζικοί χρειάστηκε να απειλήσουν απεργίες για να κερδίσουν τα ψίχουλα που τελικά πρόσφεραν οι εργοδότες (βλέπε άλλες στήλες).

Χαρακτηριστικό της στάσης των αστών είναι και το περιεχόμενο της επιστολής του Υπουργού Οικονομικών κ. Κιττή προς τη ΔΕΟΚ (εφημερίδες της 24ης Μάρτη).

«Θα ήταν πραγματικά ουτοπία να πιστεύουμε ότι εμείς... μπορούμε να διατηρήσουμε επ' αόριστον το ρυθμό βελτίωσης του βιοτικού μας επιπέδου...» ενω

«σ' όλες σχεδόν τις χώρες... ο λαός κλήθηκε να αποδεχτεί όχι απλώς ΜΕΙΩΣΗ στο ρυθμό βελτίωσης του βιοτικού του επιπέδου, αλλά ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΚΟΡΥΦΗ ΚΑΜΨΗ ΣΤΟ ΒΙΟΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΠΙΠΕΔΟ» (οι υπογραμμίσεις της Σ.Ε.).

Η επιστολή αυτή δεν είναι άσχετη και με τις πληροφορίες που δημοσιεύει ο «Αγων» της 17ης Μάρτη σύμφωνα με τις οποίες το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο σε νέα έκθεσή του προς την κυβέρνηση επιμένει στις προτροπές του για μέτρα λιτότητας (επιθέσεις ενάντια στο Τιμαριθμικό, νέες φορολογίες κλπ) σαν προϋπόθεση για να συνεχίσει την ίδια ευνοϊκή δανειοδοτική πολιτική του απέναντι στην Κύπρο.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να αντιμετωπίσουν νέα περίοδο εργασιακών σχέσεων με νέα συνείδηση και νέες μορφές πάλης.

Δεν θα μπορούσαν πια να κερδίζουν ωφελήματα και να διατηρούν κεκτημένα απλά και μόνο με τις απειλές για απεργίες ή ακόμα με προειδοποιητικές απεργίες λίγων ωρών ούτε θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις και να νικήσουν εφ' όσον βρίσκονται διασπασμένοι και διαποτισμένοι με τον εφησυχασμό της περασμένης δεκαετίας.

Οι εργαζόμενοι της Κύπρου πρέπει τέλος να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις με μια αγωνιστική συνδικαλιστική ηγεσία μ' ένα ενιαίο κογκρέσσο συντεχνιών και μ' ένα ριζοσπαστικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα διεκδικήσεων που θα αντιστρέφει τις επιθέσεις του κεφαλαίου και θα φέρνει τελικά τον έλεγχο της οικονομίας στα χέρια αυτών που τη δουλεύουν.

ΛΑ ΜΑΙΖΟΝ ΦΑΠΡΙΚ:

Μέχρι που μπορεί να φτάσει η σύγκρουση των συνδικαλιστών ηγετών

Η απεργία που έγινε στο «La Maison Fabric» της βιομηχανικής περιοχής Λεμεσού από τις 7 μέχρι τις 19 Φεβράρη έδειξε μέχρι που μπορεί να φτάσει η σύγκρουση ανάμεσα στις ηγεσίες της ΠΕΟ και της ΣΕΚ από τη μια και της ΔΕΟΚ από την άλλη.

Την απεργία κάλεσαν οι ΠΕΟ και ΣΕΚ για δυο λόγους όπως ανέφεραν στην

Με την έναρξη της απεργίας ο εργοδότης ικανοποίησε το πρώτο αίτημα των συντεχνιών για πληρωμή των ποσών που ώφειλε στα διάφορα ταμεία. Έτσι, ο μόνος λόγος για τον οποίο έγινε, τελικά, η απεργία δεν ήταν άλλος παρά η αναγνώριση της ΔΕΟΚ από τον εργοδότη.

Οι ΠΕΟ και ΣΕΚ προσπάθησαν να δώσουν την εντύπωση ότι απεργούν για την υπεράσπιση της συλλογικής σύμβασης χρησιμοποιώντας το σημείο της σύμβασης που λέει ότι «εργάτες που δεν θέλουν να ανήκουν στις συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ αφού το δηλώσουν... τότε γι' αυτό το προσωπικό δεν θα αποκόπτονται συνδρομές ή άλλες εισφορές». Ο κύριος όμως λόγος που έγινε η απεργία ήταν η αναγνώριση της ΔΕΟΚ από τον εργοδότη.

Η σύγκρουση ανάμεσα στην ΠΕΟ και τη ΣΕΚ από τη μια και την ΔΕΟΚ από την άλλη υπάρχει από τότε που επαναδραστηριοποιήθηκε η δεύτερη το 1980. Στην περίπτωση του «La Maison» πήρε για πρώτη φορά την μορφή απεργιακού αγώνα για δυο κύριους λόγους.

Πρώτον γιατί ο εργοδότης δεν υποχώρησε στις απειλές της ΠΕΟ και της ΣΕΚ και προχώρησε στην αποκοπή των συνδρομών των μελών της ΔΕΟΚ.

Συγκεκριμένα με επιστολή τους προς τον εργοδότη στις 28 Γενάρη '85 οι ΠΕΟ και ΣΕΚ απειλούν:

«Θέλουμε να σας πληροφορήσουμε αλλά και να σας προειδοποιήσουμε πως αν προχωρήσετε και αποκόψετε συνδρομή ή άλλα δικαιώματα από τις εργάτριες αυτές και παραδώσετε αυτά στην ΔΕΟΚ τότε θα δημιουργήσετε μόνοι σας εργατική αναταραχή με δυσάρεστες επιπτώσεις και την ευθύνη θα φέρετε αποκλειστικά εσείς».

Και δεύτερο γιατί υπήρχαν συγκεκριμένες οικονομικές εκκρεμότητες από πλευράς εργοδότη πάνω στις οποίες βασίστηκαν για να πείσουν τις εργάτριες να ξεκινήσουν την απεργία.

Η Ταχτική της ΔΕΟΚ

Οι ΠΕΟ και ΣΕΚ δικαιολογούν τη στάση τους απέναντι στην ΔΕΟΚ κατηγορώντας την ότι διασπατο εργατικό κίνημα και ότι στην προσπάθειά της να ριζώσει και να αναπτυχθεί, έχει την ευνοϊκή στάση της εργοδοσίας ή την εκβιάζει μέσω των εξαγωγών στην Λιβύη που διαχειρίζονται στελέχη της ΕΔΕΚ. Η κα-

τηγορία για «εξαγορά» του εργοδότη από μέρους της ηγεσίας της ΕΔΕΚ με στόχο την ευνοϊκή του στάση απέναντι στην ΔΕΟΚ είναι αληθινή. Συγκεκριμένα ο ιδιοκτήτης του «La Maison Fabric» μπόρεσε να λύσει οικονομικά προβλήματα κλεινότητας μεγάλης συμφωνία για εξαγωγές στη Λιβύη μέσω της ΕΔΕΚ (οι πληροφορίες μας μιλούν για συμφωνία ύψους 500 χιλ. δολαρίων).

Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο ο εργοδό-

ανακοίνωση-τους.

1ον Γιατί η εργοδοσία καθυστερούσε να καταβάλει τα ποσα που απέκοψε από το προσωπικό στα ταμεία προνοίας, ιατροφαρμακευτικής περιθαλψής κλπ.

2ον. Γιατί παραβίασε τη συλλογική σύμβαση αναγνωρίζοντας την ΔΕΟΚ.

εργάτριες μέλη της ΔΕΟΚ ήταν απεργοσπάστες. Στη συνέχεια εκβίασαν εργάτρια να αποχωρήσει από την ΔΕΟΚ για να σταματήσει η απεργία. Τελικά φάνηκε ξεκάθαρα ότι ο κύριος λόγος της απεργίας ήταν η αναγνώριση της ΔΕΟΚ από τον εργοδότη. Είναι μ' αυτούς τους τρόπους, χρησιμοποιώντας δηλαδή απειλές ενάντια στον εργοδότη που αναγνωρίζει την ΔΕΟΚ, που παρασύρονται τα μέλη τους σε απεργία ενάντια στην ΔΕΟΚ προ-

τες δώσουν. Αν πραγματικά εκφράζουν τα συμφέροντα των εργατριών, γιατί φοβούνται την δημοσιότητα; Γιατί δεν ήθελαν να μαθευτεί ο λόγος για τον οποίο οι εργάτριες ΠΙΣΤΕΥΑΝ ότι απεργοούσαν;

Συνδικαλιστικό Κογκρέσσο

Η απεργία στο «La Maison Fabric» φέρνει μπροστά μας μια θλιβερή κατάσταση. Οι ηγεσίες των συντεχνιών έχουν διαφο-

της ήλθε σε σύγκρουση με την πλειοψηφία των εργατριών. Δεν είχε κανένα συμφέρον να δεχτεί μια απεργία δώδεκα ημερών για να υποστηρίξει το δικαίωμα σε τρεις εργάτριες να ανήκουν στην ΔΕΟΚ.

Αυτο όμως που πρέπει να προβληματίσει κάθε ΕΔΕΚΙΤΗ και εργαζόμενο είναι τι είδους συντεχνία μπορεί να στηθεί μέσα από τη χρησιμοποίηση των εργοδοτών. Χρησιμοποιούνται οι εργοδότες ενάντια σε ποιους; Πως θα προσεγγίσει ένα μέλος της ΔΕΟΚ τους υπόλοιπους συναδέλφους του όταν η ηγεσία του συνεργάζεται με την εργοδοσία;

Αυτή η ταχτική της ΔΕΟΚ είναι εντελώς λανθασμένη. Γιατί ακριβώς εκεί που θάπρεπε να προσεγγίσει σωστά τους εργάτες στα εργοστάσια και να κριτικάρει τα λάθη των άλλων συντεχνιών, λάθη που αρκετές φορές αναγνωρίζουν τα μέλη των άλλων δυο συντεχνιών και να βοηθήσει έτσι τους εργάτες, αντίθετα με την ταχτική της συνεργασίας με την εργοδοσία δίνει την δυνατότητα σε άλλες δυο συντεχνίες να κρύψουν τα δικά τους λάθη κατηγορώντας την ΔΕΟΚ για τις μεθόδους που χρησιμοποιεί.

Η ταχτική της ΠΕΟ και ΣΕΚ

Όταν ξεκίνησε η απεργία οι ΠΕΟ και ΣΕΚ έπεισαν τις εργάτριες ότι κύριο αίτημα τους ήταν να πάρουν τα καθυστερημένα και ότι οι

βάλλοντας στόχους και αιτήματα άσχετα με τα πραγματικά, που προσπαθούν οι ΠΕΟ και ΣΕΚ να σταματήσουν την ανάπτυξη της ΔΕΟΚ.

Η στάση των ΠΕΟ και ΣΕΚ κατά την διάρκεια της απεργίας προβληματίζει τον κάθε εργάτη. Τι φοβούνται οι ΠΕΟ και ΣΕΚ από την ΔΕΟΚ; Γιατί χρησιμοποιούν αυτές τις μεθόδους ενάντια στην ΔΕΟΚ; Γιατί δεν αναγνωρίζουν το δικαίωμα στον κάθε εργάτη να ανήκει στην συντεχνία της προτίμησής του; Γιατί οδηγούν τη σύγκρουση ανάμεσα τους και στην ηγεσία της ΔΕΟΚ μέχρι την απεργία;

Το ότι η στάση τους κατά τη διάρκεια της απεργίας ήταν λανθασμένη και προκλητική το γνωρίζουν πάρα πολύ καλά οι δυο συντεχνίες, άλλωστε γι' αυτό το λόγο προσπάθησαν να κρατήσουν τα γεγονότα μακριά από κάθε δημοσιότητα προβάλλοντας τα όπως ήθελαν αυτές. Συγκεκριμένα δυο φορές που προσπαθήσαμε να προσεγγίσουμε τις εργάτριες και να συνομιλήσουμε μαζί τους στις 8 και 13 του Φεβράρη.

Οι συντεχνιακοί που καθοδηγούσαν την απεργία μας έδωσαν βίαια προσπάθειες να μας ταυτίσουν με την ΔΕΟΚ. Ακόμα όταν μετά την λήξη της απεργίας τους ζητήσαμε περισσότερες πληροφορίες για την εξέλιξη και κατάληξη της αρνήθηκαν να μας

ρες. Σ' αυτές τους τες διαφορές χρησιμοποιούν την εργοδοσία ή απειλούν με χρήση απεργιακών μέτρων και δεν διστάζουν να πραγματοποιήσουν τες απειλές τους. Στο τέλος η όλη σύγκρουση βλάφτει τα καλώς νοούμενα συμφέροντα της εργατικής τάξης στο σύνολό της.

Οι ηγεσίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων πρέπει να σταματήσουν τέτοιου είδους συγκρούσεις ανάμεσα-τους.

Πρέπει να προχωρήσουν, να βάλουν κάτω τες διαφορές τους και να τες λύσουν στα πλαίσια ενός συνδικαλιστικού κογκρέσσο.

Η ΠΕΟ και η ΔΕΟΚ έχουν θεωρητικά δεχτεί τη θέση αυτή. Αν πραγματικά πιστεύουν στην ανάγκη ενός τέτοιου Κογκρέσσο δεν έχουν παρα να προχωρήσουν στην υλοποίησή του καλώντας παράλληλα σ' αυτό την ΣΕΚ την ΠΑΣΥΔΥ και τες άλλες συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Ένα τέτοιο βήμα θα ήταν ιστορικής σημασίας για το Συνδικαλιστικό κίνημα. Θα βοηθούσε για την παραπέρα ανάπτυξη του εργατικού κινήματος τόσο οργανωτικά όσο και οικονομικά. Θα προετοιμάζετο εργατικό κίνημα ενάντια στις επιθέσεις από την εργοδοσία αλλά και στη γενικότερη πολιτική σύγκρουση του με την αστική τάξη και τον καπιταλισμό.

Πανίκκος Σολωμού.

ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΟΙΕΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ

Μόνη διέξοδος η Κρατικοποίηση

Η Τσιμεντοποιία Βασιλικού μια από τις μεγαλύτερες Κυπριακές βιομηχανικές μονάδες αντιμετωπίζει σήμερα την απειλή της χρεωκοπίας αφού χρωστά £18 εκατομμύρια στις τράπεζες (Οι πολύμηνες διαπραγματεύσεις μεταξύ Αρχιεπισκόπου και τραπεζών για να τους πληρωθούν τα χρέη με εγγύηση οικόπεδα της Αρχιεπισκοπής δεν έχουν καταλήξει λόγω διαφωνιών στη εκτίμηση της αξίας των οικοπέδων)

Αφτη η κατάσταση είναι ιδιαίτερα σοβαρή και ανησυχητική διότι η βιομηχανία αφτη απασχολεί γύρω στα 320 άτομα και η πλειοψηφία των εργαζομένων με το κλείσιμο του συγκροτήματος πετάγεται στην κυριολεξία στο δρόμο. Εξ άλλου επηρεάζονται μια σειρά άλλοι τομείς της οικονομίας όπως ο ηλεκτροπαραγωγικός σταθμός της Μονής, εταιρείες πετρελαίου, εκσκαφείς, φορτηγατζήδες και άλλοι.

ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ

Γιαφτη την κατάσταση και για τα χρέη του τσιμεντοποιείου είναι τεράστιες οι ευθύνες της εργοδοσίας. Παραθέτουμε λίγες μόνο από τις μαρτυρίες των εργαζομένων που είναι στοιχεία-ντοκουμέντα για το ότι η διεύθυνση ενεργούσε ανεύθυνα και χωρίς προοπτικές πάνω σε σοβαρή και μακρόχρονη βάση.

«Για 3-4 χρόνια προσπαθούσαν να χτίσουν λιμάνι. Εφερναν ολόκληρα φορτηγά χύμα, το έριχναν στη θάλασσα που το παράσερνε μέσα. Στη συνέχεια πλήρωσαν και £700,000 για να καθαρίσουν το χύμα. Τελικά το έδωσαν στην εταιρεία «Αρχιρόδο» που το έχτισε με αποτέλεσμα να κοστίσει £8 εκατ. αντί £1,5 εκατ.

πήρχαν ένας επιστάτης, ένας χημικός και ένας μηχανικός με μισθούς £400-500, ενώ χρειάζεται μόνο ένας επιστάτης και οι άλλοι δυο είναι άρχηστοι, αλλά τους βάζουν εκεί για να εξυπηρετεί ο καθένας τους δικούς-του και τους συγγενείς-του...»

«Εκτίσαν 10 δεξαμενες πετρελαίου που στοιχίσαν £90-100 χιλιάδες η καθε μια και είναι όλες άδειες. Τι τες ήθελαν;...»

«Πλήρωσαν £1,000,000 γιατί ήθελαν να γοράσουν μηχανήματα για το καυσάεριο. Εκαναν λάθος και έφεραν κυκλώνες μόνο για την σκόνη. Ποτε δεν δούλεψαν...».

ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ: ΔΑΜΟΚΛΕΙΑ ΣΠΑΘΗ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Η εργοδοσία έχει δώσει στους συντεχνίες κατάλογο 72 εργαζομένων που πρόκειται να απολυθούν άμεσα και τελείως αντικανονικά χωρίς καν την προειδοποίηση των δύο μηνών που προνοεί ο Κώδικας Βιομη-

«Δουλεύω σ' αυτο το εργοστάσιο 20 χρόνια. Απο ατύχημα στη δουλειά έπαθε ο σπόνδυλος μου. Τώρα μου λεν έξω. Χρειάζομαι ακόμη οκτώ χρόνια για να πάρω σύνταξη. Τι πρέπει δηλαδή εγω να κάνω για να μπορέσω να ζήσω; Να γίνω κλέφτης μήπως ή ληστής;»

χανικών Σχέσεων. Επίσης ενημέρωσε με επιστολή της τον Υπουργο Εργασίας ότι σε δυο μήνες θα απολυθούν άλλοι 40.

Η διαδικασία των σημερινών απολύσεων άρχισε με την

θουσα τράνταξε απο φωνές όπως:

«Αλλαγή διεύθυνσης»
«...Νά φύγουν οι ένοχοι και οι φαγάνες...»

«...Νά φύγουν αυτοι που κατάστρεψαν το εργοστάσιο και όχι εμείς...»

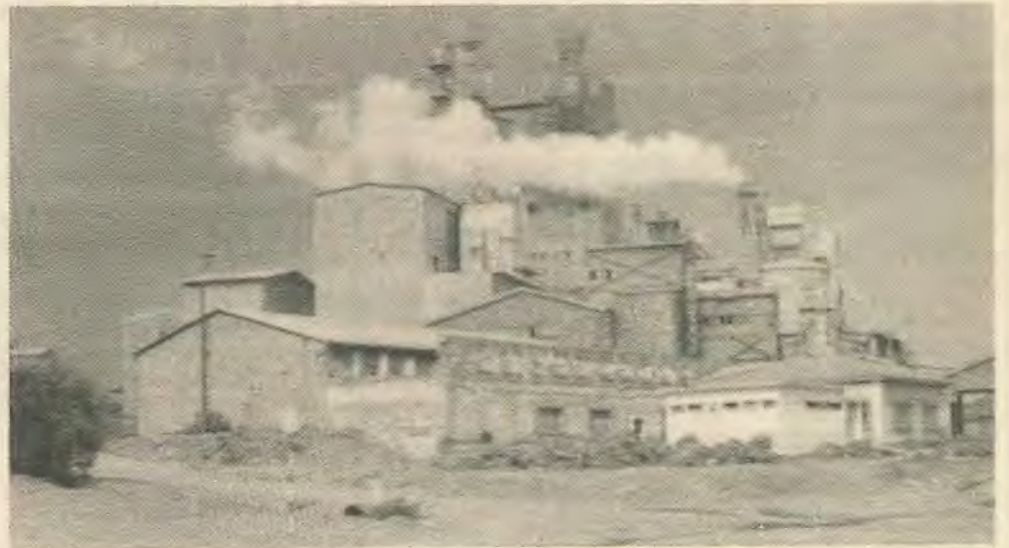
«...αφτοί δικάζονται απο την ερευνητική επιτροπή για το εργοστάσιο λιπασμάτων και δεν έχουν δικαίωμα να απολύουν εμάς...»

«...τες απερισκεψίες και τα λάθη-τους πληρώνουμε εμείς...»

«... για τες απρογραμμάτιστες ενέργειες-τους θα πεινάσουν οι δικες-μας οικογένειες...»

Ο κος Μεθοδίου (ΣΕΚ) προσπαθώντας να συγκρατήσει τους εργάτες εξηγούσε:

«...Μα συνάδελφοι, δεν μπορούμε εμείς να ξερούμε και δεν μπορούμε εμείς να κρίνουμε αν για την χρεωκοπία του εργοστασίου ευθύνεται η διεύθυνση... Εμάς μας ενδιαφέρει συνάδελφοι το ότι μας ανακοινώνουν τις απολύσεις την τελευταία ώρα - ακριβώς «την δωδεκάτη» και ότι είναι

θού οι εργαζόμενοι χωρίς να πάρουν τα δικαιώματα-τους. Και απαιτούμεν να ακολουθηθεί ο Κώδικας βιομηχανικών σχέσεων και να δοθεί η προειδοποίηση των δύο μηνών. Και αν στους δυο μήνες φανεί ότι οι απολύσεις είναι αναπόφευκτες... θα δούμε τι θα γίνει... θα δούμε αν θα είναι έτοιμη η κυβέρνηση να λειτουργήσει το εργοστάσιο λιπασμάτων και... αν θα μπορέσει να απορροφήσει και εκεί μερικούς από σας».

Η συνέλευση τελικά αποφάσισε θωρη στάση εργασίας για την Παρασκευή από τις 9.30 π.μ. Κάθοδο στη Λευκωσία, πικετοφορία και επίδοση ψηφισμάτων στην διεύθυνση της εταιρείας, στους υπουργούς Εμπορίου και Βιομηχανίας, και στον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο.

ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Η γενική απαίτηση των εργαζομένων μέσα στη συνέλευση ήταν η ανάγκη να παλαίψουν για να σώσουν τη δουλειά-τους. Αντιλαμβάνονται πως πρέπει να πιέσουν τες συντεχνίες να προχωρήσουν σε δυναμικά μέτρα για να χτυπήσουν το πρόβλημα στη ρίζα του και να κάτσουν τους ενόχους στο σκαμνί.

Στο τσιμεντοποιείο του Βασιλικού οι εργαζόμενοι έκαναν όλες τις υποχωρήσεις που ήταν δυνατές, για να βοηθήσουν το εργοστάσιο να συνεχίσει τη λειτουργία- του. Δέχτηκαν ακόμα και να πάρουν πολύ χαμηλές αυξήσεις κατά την ανανέωση της συλλογικής σύμβασης και την υπογραψαν για τρία χρόνια για να βοηθήσουν την εταιρεία που είχαν οικονομικά προβλήματα. Δέχτηκαν και τις άδειες εκ περιτροπής. Η εργοδοσία όμως αποδείχτηκε ανίκανη να συνεχίσει την λειτουργία του εργοστασίου.

Αυτο είναι μια συνείδηση στους εργαζόμενους. Και είναι πολυ ενδεικτικό το γεγονός ότι η συνέλευση έγκρινε ένα τηλεγράφημα που έβαλε για ψήφιση ένας εργαζόμενος. Το τηλεγράφημα απευθυνόταν προς τις τράπεζες και τες εκλούσεν να μην υπογράψουν την συμφωνία με τον Αρχιεπίσκοπο αν δεν αλλάξει πρώτα η σημερινή διεύθυνση, διότι είναι τελείως ανίκανη για να διαχειριστεί άλλα λεφτα και να λειτουργήσει σωστα το εργοστάσιο.

Σωστα οι συντεχνίες αρνήθηκαν να υπογράψουν τες απολύσεις και εισήγησαν να κατέβουν σε πικετοφορία στη Λ/σία την Παρασκευή 29/3 για να εφαρμοσθεί ο κώδικας βιομηχανικών σχέσεων. Αλλα αυτο δεν εναι αρκετο.

Οι συντεχνίες επιβάλλεται

να απαντήσουν με δυναμικά μέτρα. Εκλέστηκαν και ενημερώθηκαν για τις απολύσεις στις 15 Μάρτη, η ώρα 2 μ.μ. «Η εργοδοσία μας διέψευσε ακριβώς την δωδεκάτη συνάδελφοι» τόνιζε ξανα και ξανα ο κ. Μεθοδίου στη συνέλευση.

Μα αν η εργοδοσία χτυπα ακριβώς «την δωδεκάτη» άλλο τόσο επιβάλλεται το εργατικό κίνημα να απαντήσει ακριβώς την πρώτη πρωινή. Και όχι με-

Μέσα στο 84 σταμάτησε ένας μύλος να δουλεύει διότι λάσκαρε μια βίδα. Ο εργαζόμενος στο πόστο αυτο έλεγε το μηχανήμα και εντόπισε τη ζημιά-του: Ο καθρέφτης της εξαγωγής ήταν απασπασμένος. Αρνήθηκε να ξεκινήσει ξανά τον μύλο, διότι απο τη ζημια που είχε πάθει σε λίγο ο μύλος θα κατέρρεε, και θα παράσσυρε μαζί-του και τα υπόλοιπα τμήματα που είχαν μύλο προκαλώντας ζημια εκατομμυρίων ληρών. Η διεύθυνση υποσχόταν αντρίαντα και συγχαίρονταν τον εργαζόμενον - Οι εργαζόμενοι απαιτούσαν να αναρτιστούν στο εργοστάσιο καταλόγοι με οδηγίες για τα επικίνδυνα σημεία. Η απαίτηση δεν υλοποιήθηκε ακόμα.

τα απο έντεκα ολόκληρες μέρες (26 Μαρτη) να καλέσουν οι συντεχνίες τους εργαζόμενους σε θωρη στάση για να αποφασίσουν την πικετοφορία. Διαπραγματεύσεις με την εργοδοσία, ψηφίσματα στον πρόεδρο της Δημοκρατίας, εκκλήσεις στον Αρχιεπίσκοπο, επιστολές στον υπουργο εργασίας, υποσχέσεις και απαντήσεις όλων αυτών κλπ., γίνονται μιαν ολόκληρη ζωή. Και μιαν ολόκληρη ζωή πληρώνουν τα σπασμένα πάντα οι εργαζόμενοι.

Δεν είναι αρκετο να πιέσει η εργοδοσία για να εφαρμόσει τον κώδικα βιομηχανικών σχέσεων. Διότι το μόνο αποτέλεσμα θα είναι η αναβολη των απολύσεων για δυο μήνες.

Ο αγώνας των συντεχνιών πρέπει να είναι ενάντια στις απολύσεις, και στο να αποκαλυφθούν οι ένοχοι για την

χρεωκοπία του εργοστασίου. Οι συνεχνίες επιβάλλεται να θέσουν ένα χρονοδιάγραμμα στη διεύθυνση για να αποσύρει τις απολύσεις κι αν αρνηθεί να καλέσουν τους εργάτες σε απεργία διαρκείας μέχρι να υποχρεωθεί η διεύθυνση να αποσύρει τις απολύσεις. Αυτος ο αγώνας που πρέπει να έχει σαν στόχο την κρατικοποίηση κάτω απο εργατικό έλεγχο πρέπει να συνδεθεί με τον αγώνα για κρατικοποίηση διάσωση των χημικών βιομηχανιών και

γενικά του συγκροτήματος Ε.Μ.Ε. Ενας τέτοιος αγώνας θα κέρδιζε την ολόπλευρη συμπαράσταση ολόκληρου του εργατικού κινήματος και θα οδηγούσε σύντομα στην νίκη.

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ: Η ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Μόνον η κρατικοποίηση του εργοστασίου θα εξασφαλίσει στους εργαζόμενους τη δουλειά-τους και θα κατοχυρώσει το βιοτικό-τους επίπεδο. Καί αν τελικά δεν είναι απαραίτητο όλο το προσωπικό η κυβέρνηση να πληρώνει τους υπόλοιπους μέχρι να τους βρει δουλειά. Για τη χρεωκοπία δεν φταίνε οι εργάτες αλλα η διοίκηση που ρήμαξε και κατασπάραξε το εργοστάσιο και τώρα πετα στο δρόμο τους εργάτες. Και δεν είναι μόνο το τσιμεντοποιείο του Βασιλικού σήμερα. Είναι οι Ελληνικές χημικές Βιομηχανίες πέρσυ, είναι ο Συνεργατισμος που παλια και ένα σωρο αλλα οικονομικά σκάνδαλα που ξεσπασαν ή θα ξεσποουν τώρα πολυ ποσυχνα με το βαθαιμα της οικονομικής κρίσης.

Μόνον η κρατικοποίηση ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ μπορεί να σώσει τις βιομηχανίες και τις δουλειες μας. Οι εργαζόμενοι έχουν την δύναμη και τη διάθεση να παλέψουν για να τις σώσουν. Οι συνεχνίες πρέπει λοιπον να μπουν άμεσα μπροστα και να καθοδηγήσουν τον αγώνα των εργαζομένων.

Βάσω Ιωάννου

«Το 82 ξεκίνησαν το χτίσιμο τέταρτου εργοστασίου. Αγόρασαν μηχανήματα μεταχειρισμένα που με την πρώτη χρήση βγήκαν άχρηστα. Το 84 το τέλειωσαν και το 85 το τσιμεντοποιείο κλείνει! Ποτε δεν μπορέσαμε να καταλάβουμε τι το ήθελαν και τι το χρειάζοντουσαν δηλαδή για να το χτίσουν...»

Όσον αφορά την λανθασμένη διαχείριση της εταιρείας και τις άσκοπες σπατάλες - της οι εργαζόμενοι μαρτυρούν.

«Απόλυσαν πέρσυ εβδομήντα σαν πλεονάζον και μετα προσλάμβαναν στη θέση τους άλλους της δικής-τους κλίκας. Τι απολύουν - Τι προσλαμβάνουν δηλαδή...»

«Σε τμήμα που δουλεύουν δώδεκα εργάτες υ-

αναγκαστική άδεια της μιας βδομάδας εκ περιτροπής. Την άδεια αφτη υποχρεώθηκαν οι εργαζόμενοι να την δεχτούν σε συνέλευση -τους στις 13 Φεβράρη μετα απο πιέσεις των συντεχνιών και κάτω απο τες διαβεβαιώσεις - τους ότι δεν υπάρχει θέμα πλεονάζοντος προσωπικού. Ενω σε προηγούμενη - τους συνέλευση στις 11 Φεβράρη απόρριψαν τες υποχρεωτικές άδειες έχοντας συνείδηση ότι είναι η αρχή της διαδικασίας των απολύσεων.

Αφου οι συντεχνίες ενημερώθηκαν για τις απολύσεις στις 15 Μάρτη κάλεσαν το προσωπικό σε θωρη στάση και συνέλευση στις 26/3 για να προγραμματίσουν τον αγώνα-τους.

Σ' αυτη τη συνέλευση κυριάρχησε η οργη και η αγανάχτηση των εργαζομένων εναντίον της διεύθυνσης. Η αι-

πογράφουμε τις απολύσεις.

«Όπως εμείς συνάδελφοι δεν τους επιτρέπουμε να επέμβουν και να μας πουν αφτος θα είναι ο αντιπρόσωπος - σας το ίδιο και μεεις δεν μπορούμε να επέμβουμε και να τους ορίσουμε την διεύθυνση - τους.»

Ο κ. Ποδινας (ΠΕΟ) προχώρησε παρα πέρα αναφέροντας:

«Τό θέμα των μαζικών απολύσεων δεν είναι μόνο εργατικό αλλα και κοινωνικό διότι δημιουργείται ανεργία. Γι' αυτο και μεεις μόλις πληροφορηθήκαμε τις απολύσεις - που δεν μας ανακοινώθηκαν έγκαιρα, αντιδράσαμε άμεσα. Είπαμεν ότι είναι απαράδεχτο να απολυ-

ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΕΤΥΚ

Σύντομα θα υπογραφεί η νέα σύμβαση μεταξύ ΕΤΥΚ και Τραπεζών για την περίοδο 1.1.85 - 31.12.86. Η σύμβαση αυτή είναι αποτέλεσμα των προτάσεων του Υπουργού Εργασίας κ. Μουσιούττα, τις οποίες «έντεχνα» υπέβαλε προς τα δυο διαπραγματευόμενα μέρη, πάνω στη βάση: Είτε τις παίρνετε όπως έχουν ή τις απορρίπτετε.

Οι διαβουλεύσεις μεταξύ ΕΤΥΚ και Τραπεζών πάνω στις προτάσεις που η πρώτη υπόβαλε στις 31.10.84 ήταν μακρόχρονες και επίμονες με τα δυο μέρη να είναι αδιάλλαχτα και ανυποχώρητα πάνω στις θέσεις τους. Το αποτέλεσμα ήταν να πάνε σε διαιτησία στο Υπουργείο Εργασίας, ο αντιπρόσωπος του οποίου, υπέβαλε συγκεκριμένη πρόταση που δέχτηκε η ΕΤΥΚ σαν βάση διαπραγμάτευσης, απορρίφθηκε όμως από την εργοδοσία. Κατόπιν τούτου κηρύχθηκε αδιέξοδος, που οδήγησε στην Παντραπεζική Συνέλευση στις αρχές του Μάρτη, για να ληφθούν αποφάσεις σχετικά με τα μέτρα που θα παίρνονταν για να αντιμετωπιστεί η κατάσταση που δημιουργήθηκε. Η προσέλευση στην Συνέλευση ήταν μαζί και παλμώδης, πράγμα που δείχνει την αποφασιστικότητα των τραπεζικών να διεκδικήσουν τα δίκαια τους. Εδώ, το Διοικητικό Συμβούλιο της ΕΤΥΚ κατεβάζει συγκεκριμένη πρόταση για να εγκριθεί από την Παντραπεζική και κατόπιν να ζητήσει την εξουσιοδότηση της Συνέλευσης για τη λήψη των μέτρων. Πρέπει να σημειωθεί ότι η πρόταση του Διοικητικού Συμβουλίου ήταν η πρόταση του Υπουργείου Εργασίας, ενισχυμένη σε μερικά σημεία. Η ενέργεια αυτή του Διοικητικού Συμβουλίου, προκάλεσε την οργή και την έντονη αντίδραση των τραπεζικών, που γι' αυτούς ήταν αυτονόητο ότι ατόφιο ανακηρύχθηκε το αδιέξοδο, τι πιο φυσικό από το να επανέλθει στα αρχικά σου αιτήματα και να τα διεκδικήσεις. Το ζήτημα μπήκε σε ψηφοφορία και η συντριπτική πλειοψηφία υποστήριξε να πάμε στις τράπεζες με τις αρχικές μας προτάσεις και σε περίπτωση απόρριψής τους να προχωρήσουμε στη λήψη μέτρων.

Στη συνέχεια μπροστα στην απειλή ξεσπάσματος απεργιών στις Τράπεζες, αναλαμβάνει ο ίδιος ο υπουργός Εργασίας κ. Μουσιούττας προσωπικά, για να λύσει τη διαφορά. Μετα από πολύωρες διαπραγματεύσεις και ενώ τα πράγματα φαινόταν να οδηγούνται σε νέο αδιέξοδο, ο κ. Μουσιούττας δίνει στα δυο μέρη τις τελικές του προτάσεις σε σφραγιστο φάκελλο. Πρώτα η ΕΤΥΚ και μετά η εργοδοτική πλευρά απάντησαν καταφατικά στις προτάσεις.

Το επόμενο βήμα ήταν, η ηγεσία της ΕΤΥΚ να συγκαλέσει επαρχιακές συνελεύσεις, διότι βάσει του καταστατικού μόνο έτσι θα ήταν έγκυρη η συμφωνία. Εδώ, οι προτάσεις του Υπουργού, που σημειωτέον δεν απήχταν και πολύ από αυτές του μεσολαβητή και οι οποίες απορρίφθηκαν με συντριπτική πλειοψηφία στην παντραπεζική, εγκρίνονται με σημαντική διαφορά ψήφων και έτσι εσημοποιήθηκε η συμφωνία.

Ας μπορούμε όμως σε μια ανάλυση και να προσπαθήσουμε να βγάλουμε τα σωστά συμπεράσματα.

Κάθε φορά που υπογράφεται μια 2ετής σύμβαση μεταξύ ΕΤΥΚ και Τραπεζών δημιουργούνται στους υπαλλήλους τα εξής ερωτήματα:

Ήσαν ή δεν ήσαν δίκαια τα αιτήματα μας και δεν τα διεκδικούμε; Θα μπορούσαμε να τα κερδίσουμε αν τα διεκδικούσαμε πιο δυναμικά;

Όσον αφορά το ερώτημα

αν είναι ή όχι δίκαια τα αιτήματα των τραπεζικών η απάντηση είναι αναμφίβολα ναι. Και για να το καταλάβουμε αυτό ας δούμε τα τεράστια κέρδη που πραγματοποιούν οι Τράπεζες. Πρόσφατα η Τράπεζα Κύπρου ανακοίνωσε ότι κατά το 1984 τα κέρδη της ανήλθαν σε 5.6 εκατομμύρια λίρες και πως θα μοιράσουν στους μετόχους μερίσμα 15%.

Μάλιστα, σ' αυτούς που δεν κούνησαν ούτε το δαχτυλάκι τους και στους υπαλλήλους που δουλεύουν εξαντλητικά για να πραγματοποιηθούν αυτά τα κέρδη δίνουν ψίχουλα.

Οι τραπεζικοί παίρνουν μισθολογικές αυξήσεις 2% για κάθε χρόνο με μίνιμουμ £4.50, αύξηση αδείας κατά μία ημέρα, ισομισθία γυναικών και μερικά άλλα παρεμφερή. Αιτήματα όπως: μείωση του ωραρίου κατά μία ώρα, απόλειψη του *ceiling* (ορίου) των στεγαστικών δανειών, επέκταση γενικής κλίμακας - ουσιαστικά δηλαδή αιτήματα - εγκαταλείπονται χωρίς κανένα απολύτως αγώνα.

Έχοντας λοιπόν να αντιμετωπίσει η ηγεσία της ΕΤΥΚ την αδιαλλαξία των εργοδοτών ότι προτίμα να φιγομαχεί με το τραπεζικό κεφάλαιο, να κρατά κάποια απόσταση από το θηρίο, μήπως και εξαγριωθεί και τη ξεσχίσει. Και όμως, είχαν την απάντηση των τραπεζικών στην παντραπεζική, την αποφασιστικότητα τους για να παλαίσθουν για τα δίκαια αιτήματα τους. Πάνω σ' αυτούς μετρούσε αλλά κι έπρεπε να στηριχτεί για ένα αποφασιστικό και ανυποχώρητο αγώνα. Προτίμησε όμως να μην κουντοροχτυπηθεί με τους εργοδότες και χτυπήθηκε με τους υπαλλήλους μέλη της. Και συμφώνησε στις προτάσεις του Υπουργού ξεπουλώντας και εγκαταλείποντας αιτήματα πέρα για πέρα δίκαια, αλλά και εφικτά.

Οι ηγέτες της ΕΤΥΚ πήραν το μήνυμα της Παντραπεζικής. Κατάλαβαν το πόσο αποφασισμένοι ήσαν οι υπάλληλοι να παλαίσθουν και να διεκδικήσουν τα αιτήματα τους. Οι Κύριοι, αυτοί φοβήθηκαν όμως, όσο κι η κυβέρνηση, την απεργία. Γιατί δεν μπορούσαν να προβλέψουν την έκταση της. Δεν ήταν καθόλου βέβαιοι αν θα μπορούσαν να την κεντρολάρουν.

Βέβαια θα προσπαθήσουν να μας πείσουν οι αστοι, ότι η εθνική οικονομία κινδυνεύει και πρέπει να περιοριστούν οι μισθοί και τα μεροκάματα.

Όταν υποβάλλονται αιτήματα στους αστούς κεφαλαιοκράτες φωνάζουν ότι η οικονομία είναι χάλια και δεν σηκώνει.

Αλλά όταν κατηγορούνται πως οδηγούν την οικονομία του τόπου σε ολόένα και πιο βαθεία και δύσκολα αδιέξοδα, αντιδρούν και λένε ότι η οικονομία μας στέκει θαυμάσια, χωρίς σοβαρά προβλήματα, και πως συγκρίνεται ευνοϊκά με όλο τον άλλο κόσμο.

Αλλά ας δούμε τα αιτήματα των τραπεζικών. Θα μπορούσαν να πετύχουν πολύ περισσότερα, πάντα μέσα στα πλαίσια της «εθνικής παραγωγικότητας» που κυμαίνεται γύρω στο 8% για δυο χρόνια. Και όμως η παραγωγικότητα των τραπεζικών είναι πολύ ψηλή της Εθνικής. Εντούτοις οι προτάσεις του Υπουργείου κοστολογούνται γύρω στο 6% αλλά όχι περισσότερο, 2% δηλ. πιο κάτω της εθνικής παραγωγικότητας.

Εδώ δημιουργείται το ερώτημα. Αφού έτσι έχουν τα πράγματα γιατί οι τραπεζικοί δέχθηκαν και υπόγραψαν την πρόταση του Υπουργείου.

Η απάντηση είναι απλή. Παρόλο που έχουν καταληφθεί στην Παντραπεζική, στις επαρχιακές συνελεύσεις έχουν ψηφιστεί, διότι δεν υπάρχει η

εμπιστοσύνη στην ηγεσία ότι θα παλαίψει μέχρι να κατορθώσει να κερδίσει τα αιτήματα των Υπαλλήλων μελών της. Μ' αυτή την κατάσταση και με το φόβο να χάσουν ακόμα κι αυτά τα λίγα ψήφισαν υπερ των προτάσεων.

Είναι φανερό πως μπαίνομε σε μια περίοδο συγκρούσεων της εργατικής τάξης με τους αστούς κεφαλαιοκράτες, τα επιτακτικά.

Σ' αυτή τη δύσκολη περίοδο προβάλλει έντονα η ανάγκη για μια ηγεσία αγωνιστική που θα συναισθάνεται τις ευθύνες της και τα καθήκοντα της απέναντι στους εργαζόμενους μέλη της. Μια ηγεσία που θα βοηθά στη συνειδητοποίηση των τραπεζοϋπαλλήλων ότι η δύναμη βρίσκεται στα ίδια τους τα χέρια και πούθενά αλλού. Μια ηγεσία που θα κρατά τη βάση συνέχεια ζύπνια και σε κινητοποίηση.

Οι τραπεζοϋπάλληλοι θα πρέπει να ξεχάσουν τους παλιούς καλούς καιρούς που κέρδιζαν χωρίς να κοπιάζουν.

Να βγουν από το καβούκι τους και να μπουν στον αγώνα

για τα δίκαια τους. Πριν είναι πολύ αργά, πριν αρχίσουν να δυακουδούνται και τα

κεκτημένα τους, διότι ας μην έχουν αυταπάτες ότι θα προσπαθήσουν και σ' αυτά να βάλουν χέρι οι εργοδότες τους.

Τραπεζικός υπάλληλος

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ για επαρκή επάνδρωση των νοσοκομείων

Η ανεπαρκής επάνδρωση των Νοσοκομείων έχει επιδεινωθεί μετά την απρογραμμάτιστη επέκταση των νοσηλευτικών ιδρυμάτων. Αποτέλεσμα της επέκτασης αυτής, χωρίς την παράλληλη άφηση του νοσηλευτικού προσωπικού ήταν η αδρανοποίηση 200 κρεβατιών στο Νοσοκομείο Μακάριος Γ'. Η κατάσταση επιδεινώθηκε ακόμα παραπάνω λόγω των μέτρων που οι νοσοκόμοι αναγκάστηκαν να πάρουν για να υπάρχουν για να υποχρεώσουν την Κυβέρνηση και την Βουλή για υποφερτή επάνδρωση των νοσηλευτικών ιδρυμάτων.

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΣΥΣΤΗΜΑ-ΜΕΤΡΑ

Το αναχρονιστικό συγκεντρωτικό σύστημα το οποίο υπήρχε, με άμεσο αποτέλεσμα την ταλαιπωρία, τον συνωστισμό και το άγχος των ασθενών, τον κίνδυνο να μεταδοθούν σοβαρές μεταδοτικές ασθένειες λόγω έλλειψης ξεχωριστών χώρων για τους ασθενείς αψούς, οδήγησαν την Κυβέρνηση προς τη δημιουργία του Μακάριου Νοσοκομείου για να απαμβλύνει έτσι το πρόβλημα.

Ακόμα η Κυβέρνηση προχώρησε σε συμφωνία με τον Κλάδο Γενικού Νοσηλευτικού Προσωπικού (ΠΑΣΥΔΥ) για άνοιγμα μεγάλου αριθμού θέσεων Νοσοκόμου και Βοήθου Νοσοκόμου καθώς και βαθμολογική και μισθολογική διάρθρωση του προσωπικού (Αφτη η συμφωνία ήταν το αποτέλεσμα έρευνας Τριμερούς Επιτροπής που συστάθηκε από την εξ Υπουργών Επιτροπή για να μελετήσει τις ανάγκες σε νοσηλευτικό προσωπικό και περιλαμβάνεται στους προϋπολογισμούς του 85 που κατατέθηκαν στη Βουλή).

Όμως η Βουλή (με ψήφους του ΑΚΕΛ και ΔΗΣΥ)

με απόφαση της δεν έγκρινε αυτή τη συμφωνία, και κατατέθηκαν νέα νομοσχέδια στις 30 Γενάρη 85 όπου η αρμόδια επιτροπή της Βουλής τα εξετάζει.

Από τον Γενάρη μέχρι τον Μάρτη η αρμόδια επιτροπή ακολουθα μια στάση ασαφής, όσον αφορά αυτή την αναδιάρθρωση με αποτέλεσμα το προσωπικό να αναγκαστεί να πάρει μέτρα, ακόμα και απεργιακά, αν μέχρι τις 19/4/85 δεν εγκριθεί αυτή η συμφωνία από την Βουλή. Ακόμα για άμεση ανακούφιση του προσωπικού μέχρι να επανδρωθούν όλα τα νοσοκομεία επαρκώς σ' όλες τις βαθμίδες, το Δ.Σ. κάλεσε τα μέλη του κλάδου να δέχονται τόσους ασθενείς όσους αναλογούν με τον αριθμό του υφιστάμενου νοσηλευτικού προσωπικού και κάλεσε τα μέλη του να μην ασκούν καθήκοντα ανώτερης θέσης από εκείνη που κατέχουν.

Είναι καθαρό δηλ. ότι τα προβλήματα θα χειροτερεύσουν ακόμα παραπάνω λόγω των μέτρων αυτών, εξαιτίας της στάσης της κοινοβουλευτικής επιτροπής της Βουλής. Έτσι λόγω της αδυναμίας του περιορισμένου προσωπικού να περιθάλψει μεγαλύτερο αριθμό ασθενών, οι γιατροί διώχνουν αρρώστους που χρειάζεται να κρατηθούν, διώχνονται ασθενείς που ήταν προγραμματισμένο να εισαχθούν στα νοσοκομεία για εγχειρήσεις, εξετάσεις και θεραπείες.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ
Σύμφωνα με τις παγκόσμιες στατιστικές του 83, ο αριθμός προσωπών κατά νοσοκόμο είναι για την Κύπρο 269, για Βουλγαρία 164, Βέλγιο 127, Αγγλία 148.

Ο αριθμός προσώπων κατά κλίνη είναι 146, για το Λουξεμβούργο 84, Βέλγιο 107, Βουλγαρία, 90.

Ο αριθμός των κλινών

που αντιστοιχούν κατά νοσοκόμο είναι στη Κύπρο 1,8, στη Αίγυπτο 1,2, στη Ιορδανία 1,0, στη Συρία 1,2.

Με βάση αυτά τα στοιχεία βγαίνει το συμπέρασμα ότι υστερούμε κατά πολύ στον τομέα της υγείας όχι μόνο από Ευρωπαϊκές χώρες αλλά και χωρών της Μ. Ανατολής.

Ακόμα φαίνεται ο φόρτος εργασίας τον οποίο έχει κάθε νοσοκόμο για να μπορέσει να φέρει σε πέρας την περίθαλψη τόσων ασθενών που της αναλογούν, και το πόσο δίκαιο αίτημα έχει ο Κλάδος Νοσοκόμων για καλύτερη επάνδρωση των νοσοκομείων.

Όμως ο ΔΗΣΥ και το ΑΚΕΛ παρα τες φανερες ελλείψεις που υπάρχουν, τες αφάνταστες ταλαιπωρίες που υπόκειται ο λαός, έχουν απορρίψει αυτή τη συμφωνία και η κοινοβουλευτική επιτροπή δεν έχει ακόμα πάρει την απόφαση της.

Αν το ΑΚΕΛ προβληματίζεται ότι με άνοιγμα νέων θέσεων για νοσοκόμους θα αφηθεί το κρατικό μισθολόγιο και το Δημοσιονομικό έλλειμμα, και με την άρνηση του αφτη θα καταφέρει να το περιορίσει κάπως ένα τρομακτικά μεγάλο λάθος.

Ο τομέας της υγείας είναι ένας από τους βασικούς τομείς για την πλειοψηφία της εργατικής τάξης. Τα φτωχα λαϊκά στρώματα και γενικά οι εργαζόμενοι που προσφεύγουν στα κρατικά νοσοκομεία για περίθαλψη είναι αδιανόητο να συναντούν αφτες τες ταλαιπωρίες γιατί δεν έχουν τα απαιτούμενα οικονομικά μέσα να πάνε σε εξωτερικούς ιδιωτικούς γιατρούς.

Είναι μπροστα σαφές τες ανάγκες του λαού που το ΑΚΕΛ πρέπει να κινηθεί και να αντιμετωπίσει το πρόβλημα. Αν σκέφτεται το δημοσιονομικό έλλειμμα καλά είναι να στραφεί προς

τα μεγάλα κεφάλια που φυγαδεύονται στο εξωτερικό, στη φορολογία αφτων των κεφαλαίων για να βρεθούν έτσι και οι πόροι για την ανάπτυξη των κοινωνικών υπηρεσιών για το λαό και την εργατική τάξη.

Ο ΔΗΣΥ από την πλευρά του παίζει κανονικά το παιχνίδι της αστικής τάξης. Παγκόσμια οι αστικές κυβερνήσεις μπροστα στην κρίση του συστήματος που αντιμετωπίζουν καθημερινά, τους πρώτους τομείς που κτυπούν είναι οι κοινωνικοί. Μεγάλα κονδύλια αποκόπτονται από τους προϋπολογισμούς που προορίζονται σε κοινωνικές παροχές για να δωθούν σαν δάνεια στους βιομήχανους να στηρίξουν την οικονομία.

Είναι επιτακτικό καθήκον για τα αριστερά κόμματα στη Βουλή το ΑΚΕΛ και την ΕΔΕΚ να προχωρήσουν τες μελέτες της κοινοβουλευτικής επιτροπής για άμεση αποδοχή της συμφωνίας για άφηση του Νοσηλευτικού προσωπικού. Αν δεν μπουν αποφασιστικά στη μάχη αφτη, οι αστοι μέσα στη κρίση του συστήματος και της οικονομίας στη Κύπρο θα κάνουν την επίθεση τους πάνω στις κοινωνικές υπηρεσίες που παρέχουν σήμερα, οι οποίες είναι ακόμα πολύ λίγες για να ικανοποιούν όλο το λαό. Θα αφήσουν την αστική τάξη να τις περικόψει και αφτες;

Μέσα σε αφτες τες συνθήκες η αριστερά πρέπει να παλαίψει για να προστατεύσει αφτες τες υπηρεσίες και ακόμα παραπάνω να βγάλει στην επιφάνεια το κρατικό σχέδιο ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης που θα λύσει τα προβλήματα που απασχολούν σήμερα την πλειοψηφία του λαού πάνω στα θέματα υγείας.

Αχιλλέας,

Η Απόρριψη Καραμανλή - Υποψηφιότητα Σαρτζετάκη ΣΤΑΘΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΑΥΤΗ Η ΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Η ξαφνική απόφαση της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ να μη ψηφίσει Καραμανλή αποκάλυψε την τεράστια δύναμη και την ωριμότητα του εργατικού κινήματος και της αριστερης βάσης του ΠΑΣΟΚ, που αντιτάχτηκαν αποφασιστικά στην πρόθεση της ηγεσίας να ψηφίσει τον Καραμανλή.

Παρα τις τεράστιες πιέσεις της αστικής τάξης κι όλου σχεδόν του αστικού τύπου - δεξιου και φιλοκυβερνητικού - παρα το κλίμα της «συνέναισης» που σκόρπισε η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και την ουσιαστική ανοχή της ηγεσίας του ΚΚΕ και του ΚΚΕσ., που μέχρι την τελευταία στιγμή δεν έκαναν δυστυχώς τίποτε για να ξεσκεπάσουν και να αποτρέψουν αγωνιστικά αυτά τα σχέδια, παρα την τεράστια συνομοψία σιωπής για την έντονη αντίδραση της βάσης του ΠΑΣΟΚ, των εργατών και της νεολαίας, η συσσωρευμένη δύναμη της αγανάχτησης έσπασε τελικά όλα τα φράγματα.

Όπως το 1958, το 1964, το 1981 και τελευταία στις ευρωεκλογές το 1984, έτσι και τώρα η ωριμότητα και η δύναμη του εργατικού κινήματος της χώρας μας ανέτρεψε τα σχέδια της αντίδρασης και έδειξε στην κυβέρνηση το δρόμο. Αξίζει νάμαστε περήφανοι για την εργατική τάξη της χώρας μας.

Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ μέχρι την Παρασκευή το βράδυ δεν είχε αλλάξει την απόφαση της να ψηφίσει Καραμανλή. Η πλειοψηφία των μελών της ΚΕ και της κοινοβουλευτικής Ομάδας (Κ.Ο.) ακόμα και το Σάββατο το πρωί δήλωναν ανοιχτά στους συντρόφους μας και τα μέλη του ΠΑΣΟΚ ότι θα ψηφίσουν Καραμανλή.

Η απόφαση άλλαξε ξαφνικά την Παρασκευή το βράδυ όταν η ηγεσία αντιλήφθηκε τελικά την τεράστια έκταση της αντίθεσης της βάσης του ΠΑΣΟΚ και του λαϊκού κινήματος. Όταν άρχισε να φοβάται πως η ψήφιση του Καραμανλή κινδύνευε να την οδηγήσει να χάσει και τις βουλευτικές εκλογές και το Κόμμα.

Ο ρόλος των αγωνιστών της Μαρξιστικής Τάσης του ΠΑΣΟΚ και η εφημερίδα μας σ' αυτή τη κρίσιμη μάχη ήτανε αποφασιστικός. Γιατί σαν τ' «κόμμα του δρόμου» όπως μας αποκαλούσε η βραδυνη, σηκώνοντας τη σημαία της μάχης πριν ένα μήνα με το σύνθημα «όχι στον Καραμανλή «Πρόεδρο σοσιαλιστή,» σπάσαμε το κλίμα της συνένωσης και της γενικής σιωπής. Γιατί αποκάλυψαμε εγκαίρως τα σχέδια της ηγεσίας μας στις Τοπικές και Νομαρχιακές Οργανώσεις του ΠΑΣΟΚ (Τ.Ο. και Ν.Ο.) και συνετέλεσε στο να επαχθούν οι αντιδράσεις μέσα στο να επαχθούν οι αντιδράσεις μέσα στο κίνημα μας. Γιατί εκφράσαμε ανοιχτά και μαχητικά προς την ηγεσία την τεράστια αντίθεση της βάσης του ΠΑΣΟΚ και του εργατικού κινήματος. Και κατοχύρωσαμε έτσι, μέσα από τη μάχη του Ξεκίνημα σαν ένα αναπόσπαστο πρωτοπόρο κομμάτι του κινήματος μας. Η ιστορική αυτή νίκη έδειξε ακόμα ότι το ΠΑΣΟΚ δεν είναι κόμμα του Α. Παπανδρέου, αλλά δημιουργία του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Πως παρα την λαθεμένη πολιτική της ηγεσίας μέχρι σήμερα που απογοήτευσε τους εργάτες παραμένει ένα Αριστερο κόμμα, με μια ισχυρή αριστερή βάση κι έμπροση, που παραμένει πιστή στις σοσιαλιστικές αρχές και παραδόσεις του Κινήματος μας.

Η άσκηση της τάξης της χώρας μας προετοιμαζότανε από το 1979 γι' αυτή την μάχη με την Προεδροποίηση τότε του Καραμανλή. Ήτανε ότι μετά την ήττα του 1981 και την αποτυχία της επίθεσης της στις ευρωεκλογές το 1984 θα μπορούσε τώρα με την ψήφο του ΠΑΣΟΚ να πετύχει μια νίκη ενάντια στο εργατικό κίνημα, να εξασφαλίσει το ισχυρο μετερίδι της Προεδρίας για να προετοιμαστεί να περάσει αποφασιστικά στην αντιπρόθεση. Θεωρούσε πως σίγουρη την επιτυχία. Γι' αυτο και η ξαφνική απόφαση της Κ.Ε. ταρακούνησε και παράλυσε προσωρινά τις γραμμές της.

Ωστόσο, αρκετά γρήγορα άρχισαν να συνέρχονται και να αντιδρούν με μια τεράστια κινδυνολογία, στο εσωτερικό και το εξωτερικό. «Απομονώνεται η χώρα από τους συμμάχους μας» «πάγωσε η αγορά, σε κρίσιμη καμπή η οικονομία» «καταλύονται οι συνταγματικές εγγυήσεις του πολιτεύματος» « Έτσι άρχισε ο Χίτλερ» «Αντιδρούν οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ» κ.α.

Είναι χαρακτηριστικό πως μπροστά στην κρίσιμη αυτή στιγμή για τα συμφέροντα τους όλοι οι αστοί πολιτικοί και μερίδες της τάξης τους συσπειρώνονται για να αντιμετωπίσουν τον κίνδυνο. Ο «ήπιος», Ράλλης, η «δημοκρατική» Καθημερινή, καθώς και οι «σοσιαλδημοκράτες» του ΚΟΔΗΣΟ βγήκανε ξαφνικά στην επίθεση ενάντια στο ΠΑΣΟΚ, δίπλα στον Μητσοτάκη και την ΟΝΝΕΔ.

Νεο ξεκίνημα του ΠΑΣΟΚ και της αλλαγής Με ανακοίνωση, ελπίδες κι ενθουσιασμό χαίρετρεσε το εργατικό κίνημα και η νεολαία αυτή τη νίκη. Στες πολλές γειτονίες σ' όλη τη χώρα στρόβιλες χορός και πανηγύρια. Γιατί αυτή η απόφαση τους έδωσε πόνο ηθικό και όπλα για να απαντήσουν στις επιθέσεις της ΝΔ της ΟΝΝΕΔ και των βιομηχάνων.

Βέβαια την ίδια ώρα οι εργάτες, ιδιαίτερα στη βιομηχανία, δεν έχονε ξεχάσει τη λαθεμένη πολιτική της Κυβέρνησης τα δυο τελευταία χρόνια. Τα δικα (στήρια, τον 3239 τα ΜΑΤ και την πολιτική επιστράτευση). Έχονε ξανα σήμερα όλη τη διάθεση να στηρίζουν την Αλλαγή, αλλά περιμένονε κριτικά να δούνε τα επόμενα βήματα της κυβέρνησης. Όπου μάλιστα οι συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ παίζανε απεργοσπαστικό ρόλο ή δεν μήνησαν μπροστά στους αγώνες, όπως για παράδειγμα τώρα στη μάχη ενάντια στον Καραμανλή οι εργάτες δικαιολογημένα δυσπιστούσαν.

Μέσα στο ΠΑΣΟΚ, 3 1/2 χρόνια μετά τη νίκη του 81, επικρατεί ξανα ενθουσιασμός. Συγχρόνως όμως επικρατεί η κατανόηση ότι η νίκη αυτή είναι δική μας. Η αριστερή βάση του κινήματος μας αισθάνεται δίκαια δικαιωμένη και δυνατή.

Τα δεξιά και συντηρητικά στελέχη και μέλη του μέχρι χθες υποστήριξαν ότι πρέπει να ψηφίσουμε τον Καραμανλή κι απειλούσαν ή διέγραφαν τον διαφανούντες βρίσκονταν τώρα σε πολύ δύσκολη θέση. Όσοι τολμάνε να πούνε ότι «να γιατί πρέπει νάχουμε εμπιστοσύνη στην ηγεσία» ψάχνονε μετά να βρουνε που θα κρυφτούνε. «Αν εμείς ακολουθούσαμε το παράδειγμα σας τώρα θα γκαζε Πρόεδρο τον Καραμανλή» είναι η απάντηση των αριστερών αγωνιστών.

Ακόμα, η αριστερή βάση του ΠΑΣΟΚ κατανοεί πως ξεκίνησε ξανα ο πόλεμος και πρέπει να τον κερδίσουμε. Αναρωτιέται τι πρέπει τώρα να κάνουμε για να προετοιμαστούμε για τις μάχες και αναζητά στους αγωνιστές που μήνησαν μπροστά μια νέα αριστερή ηγεσία μέσα στο κίνημα μας για να εδραιωθεί η νίκη της αυτή. Η διαδικασία του πολιτικού ξεκαθαρίσματος με όλους τους δεξιούς και τους καρεκλοκένταυρους, που βρίσκονταν μέχρι χθες στα όργανα, έχει ήδη αρχίσει. Γι' αυτο και η αριστερή βάση καλεί σήμερα τους διαγραμμένους αγωνιστές της Μαρξιστικής τάσης να ξαναγραφτούνε στις Τ.Ο. και Ν.Ο. για να παλέψουμε ενωμένοι να περάσει το κόμμα στα χέρια της αριστερας του ΠΑΣΟΚ.

Αντι η διάθεση έκφρασε και ο σ. Δασκαλάκης, μέλος της ΚΕ. όταν σε ανοιχτή εκδήλωση του ΠΑΣΟΚ χαιρέτησε την παρουσία των σ. του Ξεκίνηματος, τους κάλεσε να βοηθήσουμε ξανα στις νέες μάχες και αναγνωρίσει ότι είμαστε οι μόνοι που κάνουμε με συνέπεια οικολοδομητική κριτική στην πορεία του ΠΑΣΟΚ.

Ο ενθουσιασμός γι' αυτή τη νίκη του λαου έχει επηρεάσει σημαντικά και τα μέλη και τους οπαδούς του ΚΚΕ που βλέπουνε να ανοίγει ξανα ο δρόμος για να προχωρήσει η Αλλαγή. Η ηγεσία όμως του ΚΚΕ βρίσκεται δίκαια σε αμηχανία. Γιατί τα γεγονότα διαγεινούν κατηγορηματικά τη θέση της ότι δεν επρόκειτο για μάχη, αλλά για «προεδρολογία» και πως το σημαντικό πολιτικό θέμα ήταν ο δικαιοδικαιος κι όχι ο αγώνας για να μη βγει Πρόεδρος ο Καραμανλής. Γιατί σαν αποτέλεσμα των θέσεων αυτών ήτανε δυστυχώς ο μεγάλος απαν από την αποφασιστική αυτή μάχη του λαου, αφού δεν έβγαλε ούτε μια προκήρηξη, ούτε μια αρχία, δεν ξεκίνησε μια πανελλαδική εκστρατεία για να ξεκικωθεί το εργατικό κίνημα και η νεολαία ενάντια στη νέα Βάρκιζα που μεδόδωσαν οι αστοί. Οπωσδήποτε η απόφαση του ΚΚΕ να υποστηρίξει την υποψηφιότητα του Σαρτζετάκη είναι ένα ιδιαίτερα θετικό βήμα που θέτει τις βάσεις για συνεργασία και κοινή πάλη των δυνάμεων της Αριστερας.

Κάθε όμως μεγάλη νίκη των εργατών, πολιτική ή συνδικαλιστική, ανοίγει το δρόμο για μεγαλύτερες απαιτήσεις και κατακτήσεις τους. Ήδη η νίκη του 581 ανοίγει το δρόμο για ένα τερστίνο προχόρημα του κινήματος σε οργάνωση (ΓΣΕΣ, Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες) σε κατακτήσεις (Α.Τ.Α, 40ωρο, κοινωνικοποιήσεις) και σε συνειδητοποίηση (έξω οι βιομηχανοι απο τα εργοστάσια) κι αυτο που φοβάται σήμερα η αστική τάξη είναι να τα χάσει όλα και τα εργοστάσια και τα πλούτη της.

Έτσι, είναι αναγκασμένη να παλαίψει σκληρά επ' όλη της ύλης, παρα το γεγονός ότι τώρα δεν μπορεί να βγει σε μετωπική επίθεση για να το παίζει «όλα για όλα».

Η παραίτηση του Καραμανλή και η καταγγελία του ότι δεν θέλει να πάρει μέρος στις νέες εξελεύσεις έγιναν για να δημιουργήσουν το κατάλληλο κλίμα αστάθειας και αβεβαιότητας.

Πρώτα απ' όλα αγωνίζονται τώρα για να μην βγει ο Σαρτζετάκης Πρόεδρος σ' αυτή τη Βουλή. Με το σύνθημα «εκλογες τώρα» και πρόεδρος απο την επόμενη Βουλή, ο Μητσοτάκης έδωσε το μήνυμα της μάχης. Έφτασε μάλιστα, μέχρι το σημείο να καλέσει ο ίδιος την Αριστερα να αναλογιστεί τις ευθύνες της για την «ομαλή πορεία του τόπου» προσπαθώντας να πιέσει το Κ.Κ.Ε. να μην ψηφίσει Σαρτζετάκη! Την ίδια ώρα προανακίνησαν το θέμα ότι ο Αλεωρας σαν αναπληρωτής Πρόεδρος δεν μπορεί να ψηφίσει κι άρχισαν να κινδυνολογούν ότι αλλοίως θάνατι «αμφισβητημένος» ο νέος Πρόεδρος. Τώρα μάλιστα που το ΠΑΣΟΚ φαίνεται να συγκεντρώνει πια τους 180 ψήφους, όπως αποκάλυψε ηγετικό στέλεχος του ΠΑΣΟΚ κά- νει ότι μπορεί για να «πεισει» ορισμένους κεντροδεξιούς βουλευτες του ΠΑΣΟΚ να αποστατήσουν, να μην ψηφίσουν Σαρτζετάκη για να μη γίνουν «συνώνυμοι στην κατάλυση του συντάγματος» (ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 16/3).

Παράλληλα, άρχισαν να βάλουν ενάντια στην Αναθεώρηση του Συντάγματος, με στόχο να αναγκάσουν την Κυβέρνηση να κάνει πίσω. Ιδιαίτερα συγκεντρώνουν την επίθεσή τους στο άρθρο 110, γιατί όπως γράφει χαρακτηριστικά η Καθημερινή (13/3) δημιουργείται ο κίνδυνος «κατάλυσης της υπάρχουσας έννομης τάξης, την αντικατάσταση της με άλλη, που θα αντιμετωπίζει κι αυτή από τρίτη κ.ο.κ. ανάλογα με τα μεταβαλλόμενα κοιμηματικά συμφέροντα και τους συσχετισμούς των δυνάμεων μέσα στο ίδιο το κόμμα. Δηλαδή, άνομος ο δρόμος για πιθανή νέα αναθεώρηση στην ερχόμενη βουλή αν επικρατούσαν οι αριστεροί κι οι μαρξιστές μετά στο ΠΑΣΟΚ. Άρα όλα παίζονται.

Τα προβλήματα όμως για την αστική τάξη δεν σταματούν εδώ. Γιατί αν δεν βγει ο Σαρτζετάκης χάρις σε κρυφή αποστασία λίγων βουλευτων του ΠΑΣΟΚ, αυτο σίγουρα θα εξαργυρώσει τους εργαζόμενους και θα τους συσπειρώσει πιο πολύ γύρω απο το ΠΑΣΟΚ. Αλλά ακόμα κι αν βγει, η εδραιωση αυτής της νίκης θα ανοίξει την όρεξη των εργαζομένων για να δώσουνε στο ΠΑΣΟΚ μια ακόμα ευκαιρία, με Πρόεδρο και κυβέρνηση για να προχωρήσει η Αλλαγή.

Γι αυτο και η μάχη των εκλογών θάνατι πολύ σκληρή. Σ' αυτή τη μάχη η αστική τάξη θα αναγκαστεί να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα, την απεργία του κεφαλαίου, την ΟΝΝΕΔ και τους φασίστες κι ακόμα ξύνα και τις βόμβες για να δημιουργήσει κλίμα φόβου και χάους. Να χρησιμοποιήσει τον Καραμανλή που πιθανό σαν «νευματικό γένητ» που θα καθοδηγεί πίσω απο την σκηνή τις δυνάμεις της Ν.Δ. ενω ανοιχτά θα κρατάνε πίσω έξω απο κοιμηματικά μίση, προσπαθώντας να διατηρήσει το όνομα του εθνικού ήγητι, για αργότερα. Στόχος τους θάνατι στη χειρότερη περίπτωση μια αδύνατη κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, ευάλωτη στις πιέσεις, που να μην μπορεί να προχωρήσει αποφασιστικά. Ακόμα, ελπίζουν ότι ίσως τότε αυτο να αναγκάσει τον Α.Π. να ξανασκεφτεί αυτο το «λάθος» του και να υποστηρίξει ίσως και τον Καραμανλή στη Προεδρία.

Το εργατικό κίνημα αντίθετα ενίσχυσε τη δύναμη και το ηθικό του. Έτσι τα επιτελεία των αστών δίκαια φοβούνται πως τώρα, περισσότερο ακόμα απο πριν, μια γενική μετωπική επίθεση ενάντια στο ΠΑΣΟΚ θα έχει εντέλως τα αντίθετα αποτελέσματα. Θα ξεσηκώσει δηλαδή το εργατικό κίνημα και θα απρόξει την Κυβέρνηση προς τ' αριστερα.

Ωστόσο, η αστική τάξη είναι αναγκασμένη να παλέψει σκληρά ΕΔΩ και ΤΩΡΑ.

Πρώτα απ' όλα έχει άμεση ανάγκη να συσπειρώσει τα μέλη και τους οπαδούς της που έχονε συγκεντρωθεί απο την ήττα. Γι' αυτο πρέπει να δείξει γρήγορα αποφασιστικότητα και τόλμη. Αυτο σημαίνει να παλαίψει για να εμποδίσει το ΠΑΣΟΚ να ολοκληρώσει τώρα την πρώτη νίκη με την εκλογή του Σαρτζετάκη και αν μπορούσε να την ανατρέψει στις εκλογες. Στη χειρότερη περίπτωση γι' αυτούς, να περιορίσει την έκταση της νίκης για να μπορεί σε πιο γρήγορα να βρει τα περιθώρια να σηκώσει ξανα κεφάλι.

Κι όλα αυτά γιατί η ελληνική αστική τάξη, που έχει ήδη χρεωκοπήσει τη βιομηχανία και την οικονομία, δεν έχει πια ουσιαστικά, περιθώρια για παραχωρήσεις. Αντίθετα, είναι υποχρεωμένη για να επιζήσει στο διεθνή ανταγωνισμό να διατηρήσει τουλάχιστο τα πλούτη της, να χτυπήσει σκληρά την εργατική τάξη και να πάρει πίσω ακόμα και τα ήδη κεχτημένα δικαιώματα της.

Κάθε όμως μεγάλη νίκη των εργατών, πολιτική ή συνδικαλιστική, ανοίγει το δρόμο για μεγαλύτερες απαιτήσεις και κατακτήσεις τους. Ήδη η νίκη του 581 ανοίγει το δρόμο για ένα τερστίνο προχόρημα του κινήματος σε οργάνωση (ΓΣΕΣ, Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες) σε κατακτήσεις (Α.Τ.Α, 40ωρο, κοινωνικοποιήσεις) και σε συνειδητοποίηση (έξω οι βιομηχανοι απο τα εργοστάσια) κι αυτο που φοβάται σήμερα η αστική τάξη είναι να τα χάσει όλα και τα εργοστάσια και τα πλούτη της.

Έτσι, είναι αναγκασμένη να παλαίψει σκληρά επ' όλη της ύλης, παρα το γεγονός ότι τώρα δεν μπορεί να βγει σε μετωπική επίθεση για να το παίζει «όλα για όλα».

Η παραίτηση του Καραμανλή και η καταγγελία του ότι δεν θέλει να πάρει μέρος στις νέες εξελεύσεις έγιναν για να δημιουργήσουν το κατάλληλο κλίμα αστάθειας και αβεβαιότητας.

Πρώτα απ' όλα αγωνίζονται τώρα για να μην βγει ο Σαρτζετάκης Πρόεδρος σ' αυτή τη Βουλή. Με το σύνθημα «εκλογες τώρα» και πρόεδρος απο την επόμενη Βουλή, ο Μητσοτάκης έδωσε το μήνυμα της μάχης. Έφτασε μάλιστα, μέχρι το σημείο να καλέσει ο ίδιος την Αριστερα να αναλογιστεί τις ευθύνες της για την «ομαλή πορεία του τόπου» προσπαθώντας να πιέσει το Κ.Κ.Ε. να μην ψηφίσει Σαρτζετάκη! Την ίδια ώρα προανακίνησαν το θέμα ότι ο Αλεωρας σαν αναπληρωτής Πρόεδρος δεν μπορεί να ψηφίσει κι άρχισαν να κινδυνολογούν ότι αλλοίως θάνατι «αμφισβητημένος» ο νέος Πρόεδρος. Τώρα μάλιστα που το ΠΑΣΟΚ φαίνεται να συγκεντρώνει πια τους 180 ψήφους, όπως αποκάλυψε ηγετικό στέλεχος του ΠΑΣΟΚ κά- νει ότι μπορεί για να «πεισει» ορισμένους κεντροδεξιούς βουλευτες του ΠΑΣΟΚ να αποστατήσουν, να μην ψηφίσουν Σαρτζετάκη για να μη γίνουν «συνώνυμοι στην κατάλυση του συντάγματος» (ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 16/3).

Παράλληλα, άρχισαν να βάλουν ενάντια στην Αναθεώρηση του Συντάγματος, με στόχο να αναγκάσουν την Κυβέρνηση να κάνει πίσω. Ιδιαίτερα συγκεντρώνουν την επίθεσή τους στο άρθρο 110, γιατί όπως γράφει χαρακτηριστικά η Καθημερινή (13/3) δημιουργείται ο κίνδυνος «κατάλυσης της υπάρχουσας έννομης τάξης, την αντικατάσταση της με άλλη, που θα αντιμετωπίζει κι αυτή από τρίτη κ.ο.κ. ανάλογα με τα μεταβαλλόμενα κοιμηματικά συμφέροντα και τους συσχετισμούς των δυνάμεων μέσα στο ίδιο το κόμμα. Δηλαδή, άνομος ο δρόμος για πιθανή νέα αναθεώρηση στην ερχόμενη βουλή αν επικρατούσαν οι αριστεροί κι οι μαρξιστές μετά στο ΠΑΣΟΚ. Άρα όλα παίζονται.

Τα προβλήματα όμως για την αστική τάξη δεν σταματούν εδώ. Γιατί αν δεν βγει ο Σαρτζετάκης χάρις σε κρυφή αποστασία λίγων βουλευτων του ΠΑΣΟΚ, αυτο σίγουρα θα εξαργυρώσει τους εργαζόμενους και θα τους συσπειρώσει πιο πολύ γύρω απο το ΠΑΣΟΚ. Αλλά ακόμα κι αν βγει, η εδραιωση αυτής της νίκης θα ανοίξει την όρεξη των εργαζομένων για να δώσουνε στο ΠΑΣΟΚ μια ακόμα ευκαιρία, με Πρόεδρο και κυβέρνηση για να προχωρήσει η Αλλαγή.

Γι αυτο και η μάχη των εκλογών θάνατι πολύ σκληρή. Σ' αυτή τη μάχη η αστική τάξη θα αναγκαστεί να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα, την απεργία του κεφαλαίου, την ΟΝΝΕΔ και τους φασίστες κι ακόμα ξύνα και τις βόμβες για να δημιουργήσει κλίμα φόβου και χάους. Να χρησιμοποιήσει τον Καραμανλή που πιθανό σαν «νευματικό γένητ» που θα καθοδηγεί πίσω απο την σκηνή τις δυνάμεις της Ν.Δ. ενω ανοιχτά θα κρατάνε πίσω έξω απο κοιμηματικά μίση, προσπαθώντας να διατηρήσει το όνομα του εθνικού ήγητι, για αργότερα. Στόχος τους θάνατι στη χειρότερη περίπτωση μια αδύνατη κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, ευάλωτη στις πιέσεις, που να μην μπορεί να προχωρήσει αποφασιστικά. Ακόμα, ελπίζουν ότι ίσως τότε αυτο να αναγκάσει τον Α.Π. να ξανασκεφτεί αυτο το «λάθος» του και να υποστηρίξει ίσως και τον Καραμανλή στη Προεδρία.

Το εργατικό κίνημα αντίθετα ενίσχυσε τη δύναμη και το ηθικό του. Έτσι τα επιτελεία των αστών δίκαια φοβούνται πως τώρα, περισσότερο ακόμα απο πριν, μια γενική μετωπική επίθεση ενάντια στο ΠΑΣΟΚ θα έχει εντέλως τα αντίθετα αποτελέσματα. Θα ξεσηκώσει δηλαδή το εργατικό κίνημα και θα απρόξει την Κυβέρνηση προς τ' αριστερα.

Ωστόσο, η αστική τάξη είναι αναγκασμένη να παλέψει σκληρά ΕΔΩ και ΤΩΡΑ.

Πρώτα απ' όλα έχει άμεση ανάγκη να συσπειρώσει τα μέλη και τους οπαδούς της που έχονε συγκεντρωθεί απο την ήττα. Γι' αυτο πρέπει να δείξει γρήγορα αποφασιστικότητα και τόλμη. Αυτο σημαίνει να παλαίψει για να εμποδίσει το ΠΑΣΟΚ να ολοκληρώσει τώρα την πρώτη νίκη με την εκλογή του Σαρτζετάκη και αν μπορούσε να την ανατρέψει στις εκλογες. Στη χειρότερη περίπτωση γι' αυτούς, να περιορίσει την έκταση της νίκης για να μπορεί σε πιο γρήγορα να βρει τα περιθώρια να σηκώσει ξανα κεφάλι.

Κι όλα αυτά γιατί η ελληνική αστική τάξη, που έχει ήδη χρεωκοπήσει τη βιομηχανία και την οικονομία, δεν έχει πια ουσιαστικά, περιθώρια για παραχωρήσεις. Αντίθετα, είναι υποχρεωμένη για να επιζήσει στο διεθνή ανταγωνισμό να διατηρήσει τουλάχιστο τα πλούτη της, να χτυπήσει σκληρά την εργατική τάξη και να πάρει πίσω ακόμα και τα ήδη κεχτημένα δικαιώματα της.

Κάθε όμως μεγάλη νίκη των εργατών, πολιτική ή συνδικαλιστική, ανοίγει το δρόμο για μεγαλύτερες απαιτήσεις και κατακτήσεις τους. Ήδη η νίκη του 581 ανοίγει το δρόμο για ένα τερστίνο προχόρημα του κινήματος σε οργάνωση (ΓΣΕΣ, Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες) σε κατακτήσεις (Α.Τ.Α, 40ωρο, κοινωνικοποιήσεις) και σε συνειδητοποίηση (έξω οι βιομηχανοι απο τα εργοστάσια) κι αυτο που φοβάται σήμερα η αστική τάξη είναι να τα χάσει όλα και τα εργοστάσια και τα πλούτη της.

Έτσι, είναι αναγκασμένη να παλαίψει σκληρά επ' όλη της ύλης, παρα το γεγονός ότι τώρα δεν μπορεί να βγει σε μετωπική επίθεση για να το παίζει «όλα για όλα».

Η παραίτηση του Καραμανλή και η καταγγελία του ότι δεν θέλει να πάρει μέρος στις νέες εξελεύσεις έγιναν για να δημιουργήσουν το κατάλληλο κλίμα αστάθειας και αβεβαιότητας.

Πρώτα απ' όλα αγωνίζονται τώρα για να μην βγει ο Σαρτζετάκης Πρόεδρος σ' αυτή τη Βουλή. Με το σύνθημα «εκλογες τώρα» και πρόεδρος απο την επόμενη Βουλή, ο Μητσοτάκης έδωσε το μήνυμα της μάχης. Έφτασε μάλιστα, μέχρι το σημείο να καλέσει ο ίδιος την Αριστερα να αναλογιστεί τις ευθύνες της για την «ομαλή πορεία του τόπου» προσπαθώντας να πιέσει το Κ.Κ.Ε. να μην ψηφίσει Σαρτζετάκη! Την ίδια ώρα προανακίνησαν το θέμα ότι ο Αλεωρας σαν αναπληρωτής Πρόεδρος δεν μπορεί να ψηφίσει κι άρχισαν να κινδυνολογούν ότι αλλοίως θάνατι «αμφισβητημένος» ο νέος Πρόεδρος. Τώρα μάλιστα που το ΠΑΣΟΚ φαίνεται να συγκεντρώνει πια τους 180 ψήφους, όπως αποκάλυψε ηγετικό στέλεχος του ΠΑΣΟΚ κά- νει ότι μπορεί για να «πεισει» ορισμένους κεντροδεξιούς βουλευτες του ΠΑΣΟΚ να αποστατήσουν, να μην ψηφίσουν Σαρτζετάκη για να μη γίνουν «συνώνυμοι στην κατάλυση του συντάγματος» (ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 16/3).

Παράλληλα, άρχισαν να βάλουν ενάντια στην Αναθεώρηση του Συντάγματος, με στόχο να αναγκάσουν την Κυβέρνηση να κάνει πίσω. Ιδιαίτερα συγκεντρώνουν την επίθεσή τους στο άρθρο 110, γιατί όπως γράφει χαρακτηριστικά η Καθημερινή (13/3) δημιουργείται ο κίνδυνος «κατάλυσης της υπάρχουσας έννομης τάξης, την αντικατάσταση της με άλλη, που θα αντιμετωπίζει κι αυτή από τρίτη κ.ο.κ. ανάλογα με τα μεταβαλλόμενα κοιμηματικά συμφέροντα και τους συσχετισμούς των δυνάμεων μέσα στο ίδιο το κόμμα. Δηλαδή, άνομος ο δρόμος για πιθανή νέα αναθεώρηση στην ερχόμενη βουλή αν επικρατούσαν οι αριστεροί κι οι μαρξιστές μετά στο ΠΑΣΟΚ. Άρα όλα παίζονται.

Τα προβλήματα όμως για την αστική τάξη δεν σταματούν εδώ. Γιατί αν δεν βγει ο Σαρτζετάκης χάρις σε κρυφή αποστασία λίγων βουλευτων του ΠΑΣΟΚ, αυτο σίγουρα θα εξαργυρώσει τους εργαζόμενους και θα τους συσπειρώσει πιο πολύ γύρω απο το ΠΑΣΟΚ. Αλλά ακόμα κι αν βγει, η εδραιωση αυτής της νίκης θα ανοίξει την όρεξη των εργαζομένων για να δώσουνε στο ΠΑΣΟΚ μια ακόμα ευκαιρία, με Πρόεδρο και κυβέρνηση για να προχωρήσει η Αλλαγή.

Γι αυτο και η μάχη των εκλογών θάνατι πολύ σκληρή. Σ' αυτή τη μάχη η αστική τάξη θα αναγκαστεί να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα, την απεργία του κεφαλαίου, την ΟΝΝΕΔ και τους φασίστες κι ακόμα ξύνα και τις βόμβες για να δημιουργήσει κλίμα φόβου και χάους. Να χρησιμοποιήσει τον Καραμανλή που πιθανό σαν «νευματικό γένητ» που θα καθοδηγεί πίσω απο την σκηνή τις δυνάμεις της Ν.Δ. ενω ανοιχτά θα κρατάνε πίσω έξω απο κοιμηματικά μίση, προσπαθώντας να διατηρήσει το όνομα του εθνικού ήγητι, για αργότερα. Στόχος τους θάνατι στη χειρότερη περίπτωση μια αδύνατη κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, ευάλωτη στις πιέσεις, που να μην μπορεί να προχωρήσει αποφασιστικά. Ακόμα, ελπίζουν ότι ίσως τότε αυτο να αναγκάσει τον Α.Π. να ξανασκεφτεί αυτο το «λάθος» του και να υποστηρίξει ίσως και τον Καραμανλή στη Προεδρία.

Το εργατικό κίνημα αντίθετα ενίσχυσε τη δύναμη και το ηθικό του. Έτσι τα επιτελεία των αστών δίκαια φοβούνται πως τώρα, περισσότερο ακόμα απο πριν, μια γενική μετωπική επίθεση ενάντια στο ΠΑΣΟΚ θα έχει εντέλως τα αντίθετα αποτελέσματα. Θα ξεσηκώσει δηλαδή το εργατικό κίνημα και θα απρόξει την Κυβέρνηση προς τ' αριστερα.

Ωστόσο, η αστική τάξη είναι αναγκασμένη να παλέψει σκληρά ΕΔΩ και ΤΩΡΑ.

Πρώτα απ' όλα έχει άμεση ανάγκη να συσπειρώσει τα μέλη και τους οπαδούς της που έχονε συγκεντρωθεί απο την ήττα. Γι' αυτο πρέπει να δείξει γρήγορα αποφασιστικότητα και τόλμη. Αυτο σημαίνει να παλαίψει για να εμποδίσει το ΠΑΣΟΚ να ολοκληρώσει τώρα την πρώτη νίκη με την εκλογή του Σαρτζετάκη και αν μπορούσε να την ανατρέψει στις εκλογες. Στη χειρότερη περίπτωση γι' αυτούς, να περιορίσει την έκταση της νίκης για να μπορεί σε πιο γρήγορα να βρει τα περιθώρια να σηκώσει ξανα κεφάλι.

Του Ν. Ρεμούνδου συντάχτης της εφημερίδας «Εκίνημα» για τη Μαρξιστική τάση του ΠΑΣΟΚ.

Το εργατικό κίνημα θα στηρίξει την αλλαγή Νέα λογ-όμυ αποφάσεις οι βιομηχανοι στα Ναυπηγεία Σκαρμαγκα και στα Τσιμέντα Χαλκίδας μετα τις νέες πολιτικές εξελίξεις. Αυτο έχει σαν στόχο να δείξει στους εργατες ποιος είναι το αφεντικό για να μην πάρουνε τα μυαλα τους αέρα. Για να εμποδίσουνε το Ξεπασμα του χειμάρου της τεράστιας αγανάχτησης που έχει συσσωρευτεί ιδιαίτερα μέσα στα εργοστάσια.

Ωστόσο, οι νέες αυτές επιθέσεις ρίχνουνε λάδι στη φωτία. Ήδη, οι εργάτες του Σκαρμαγκα απάντησαν αυτη τη φερα με το σύνθημα «έξω ο Νέαρκος απο τα ναυπηγεία» και ζήτησαν απο όλα τα σωματεία του κλάδου να συντονίσουνε τους αγώνες τους.

Το εργατικό κίνημα που αισθάνεται ότι είναι τώρα ακόμα πιο δυνατό, είναι έτοιμο να στηρίξει την Κυβέρνηση, στις μάχες που έρχονται. ΄Ετσι κάθε κλιμάκωση της επίθεσης της αστικής τάξης θα ξεσηκώσει ακόμα πιο πολλο τους εργάτες.

Όμως η εργατική τάξη θέλει ώρα να δε το νέο Ξεκίνημα του ΠΑΣΟΚ και οι πολιτικές νίκες στη Βουλή να μεταφράζονται σε νίκες και προχώρημα της Αλλαγής μέσα στα εργοστάσια. Θέλει να δει την Κυβέρνηση και τους συνδικαλιστες για να μπουνε μπροστά στους αγώνες για να πληρώσουνε ΤΩΡΑ αυτοι που δημιούργησαν την καμνήνη γη και χρεωκόπησαν τη βιομηχανία.

Αυτη τη μαχητική και συγχρόνως κριτική διάθεση έκφρασε ο Πρόεδρος της Τριάντας, σ. Καντάκης, όταν ειπε πρόσφατα σε συγκέντρωση των εργατών ότι «δεν διαστάω να καταγγείλω την ΓΣΕΕ και τον «Υπουργο Εργασίας» γιατί δεν κάνανε τίποτα για να δικαιωθεί ο αγώνας μας».

Όχι εφησυχασμο - για να εδραιώσουμε τη νίκη πρέπει να προχωρήσει η αλλαγή

Το χειρότερο που θα μπορούσε να συμβει τώρα είναι ο ενθουσιασμός της πρώτης νίκης να μας κάνει να εφησυχάσουμε. Αντίθετα, τώρα που ο εχθρος είναι ακόμα ταρακωνημένος χρειάζεται να κλιμακώσουμε την επίθεσή μας.

Η γρήγορη υποχώρηση της Κυβέρνησης στο άρθρο 110, η διαταγτικότητα γύρω απο την ψήφο του Αλεωρα, οι πρόσφατες δηλώσεις του Αρσένη ότι η ιδιότητα πρωτοβουλή έχει να παίζει κύριο ρόλο στην οικονομική ανάπτυξη της χώρας καθώς και του σ. Γέννημα ότι «το κίνημα δεν είναι αναπτυγμένο» για να προχωρήσουμε, όχι μόνο δεν καθησυχάζουνε την αντίδραση, αλλά τους δίνουνε μεγαλύτερο θάρρος για να μας χτυπήσουνε. «Η χυθινή ενέργεια» γράφει η Καθημερινή (15/3) την απόσυρση της αναθεώρησης του 110 «αποβλέπει σ' ένα - ελάχιστο πετιστικό - «ελιγμο εφησυχασμο» και παραπληνήσεις του ελληνικού λαου, ως προς τις πραγματικές προθέσεις».

Αντεργατικό το νέο σύνταγμα Πτενκτας

Η συνταγματική συνέλευση που ίδίωσε το καθεστώς Ντενκτας, ενέκρινε στες 13 του Μάρτη το νέο σύνταγμα κράτους. Το συνταγματικό αποτελούσαν 70 μέλη: 40 ήταν οι βουλευτες των κομμάτων και 30 άλλα μέλη που διορίστηκαν. Το σύνταγμα πέρασε με 63 ψήφους υπερ και καταναγνώστηκε απο τους 5 παρόντες βουλευτες του Ρεπουβλικάνικου Κόμματος (ένας βουλευτής απουσίαζε) και από τον αντιπρόσωπο της συντεχνίας των δασκάλων «ΚΤΟΣ».

Τα προβλήματα όμως για την αστική τάξη δεν σταματούν εδώ. Γιατί αν δεν βγει ο Σαρτζετάκης χάρις σε κρυφή αποστασία λίγων βουλευτων του ΠΑΣΟΚ, αυτο σίγουρα θα εξαργυρώσει τους εργαζόμενους και θα τους συσπειρώσει πιο πολύ γύρω απο το ΠΑΣΟΚ. Αλλά ακόμα κι αν βγει, η εδραιωση αυτής της νίκης θα ανοίξει την όρεξη των εργαζομένων για να δώσουνε στο ΠΑΣΟΚ μια ακόμα ευκαιρία, με Πρόεδρο και κυβέρνηση για να προχωρήσει η Αλλαγή.

Γι αυτο και η μάχη των εκλογών θάνατι πολύ σκληρή. Σ' αυτή τη μάχη η αστική τάξη θα αναγκαστεί να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα, την απεργία του κεφαλαίου, την ΟΝΝΕΔ και τους φασίστες κι ακόμα ξύνα και τις βόμβες για να δημιουργήσει κλίμα φόβου και χάους. Να χρησιμοποιήσει τον Καραμανλή που πιθανό σαν «νευματικό γένητ» που θα καθοδηγεί πίσω απο την σκηνή τις δυνάμεις της Ν.Δ. ενω ανοιχτά θα κρατάνε πίσω έξω απο κοιμηματικά μίση, προσπαθώντας να διατηρήσει το όνομα του εθνικού ήγητι, για αργότερα. Στόχος τους θάνατι στη χειρότερη περίπτωση μια αδύνατη κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, ευάλωτη στις πιέσεις, που να μην μπορεί να προχωρήσει αποφασιστικά. Ακόμα, ελπίζουν ότι ίσως τότε αυτο να αναγκάσει τον Α.Π. να ξανασκεφτεί αυτο το «λάθος» του και να υποστηρίξει ίσως και τον Καραμανλή στη Προεδρία.

Το εργατικό κίνημα αντίθετα ενίσχυσε τη δύναμη και το ηθικό του. Έτσι τα επιτελεία των αστών δίκαια φοβούνται πως τώρα, περισσότερο ακόμα απο πριν, μια γενική μετωπική επίθεση ενάντια στο ΠΑΣΟΚ θα έχει εντέλως τα αντίθετα αποτελέσματα. Θα ξεσηκώσει δηλαδή το εργατικό κίνημα και θα απρόξει την Κυβέρνηση προς τ' αριστερα.

σε αυστηρές διατάξεις, περιορίζει την ελευθερία της έκφρασης και οργάνωσης, αφού με τα άρθρα 124-128 επιτρέπει την κήρυξη εκτάκτου ανάγκης και στρατιωτικού νόμου.

Παράλληλα η αστυνομία θα εξαρτάται όχι από το υπουργείο εσωτερικων αλλά απο τον Τουρκικο στρατο. Το υπουργικο συμβούλιο αποκτά το δικαίωμα να κατευθύνει την οικονομία με διατάγματα που θα έχουν την ισχυ νόμου χωρίς την έγκριση της νομοθετικής εξουσίας.

Όπως δήλωσε και ο Αρχηγός του Ρεπουβλικανικού Κόμματος κ. Οζκιουρ:

«έγινε ένα σύνταγμα που εκφράζει τις επιθυμίες της κυρίαρχης τάξης και δεν αντικατοπτρίζει τη βούληση του λαου. Ένα σύνταγμα που περιεκλεί στρατιωτικό νόμο. Μια πλειοψηφία που επιβλήθηκε εκ των άνω εργάστηκε με προκατάληψη εναντιον κάθε πρότασης που δεν προέρχονταν απο τη δεξιά. Το αποτέλεσμα ήταν να παρουσιαστεί ένα σύνταγμα που προστατεύει τα συμφέροντα του κεφαλαίου».

Επι να ανακινωθεί απαριθμούνται πολλα άρθρα του συντάγματος με τα οποία το κόμμα διαφώνισε και κατανήφ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΩΝ

Ιστορική μάχη - σκληρά μαθήματα

Στις 4 του Μάρτη, ύστερα από ενος χρόνου απεργιακή πάλη, οι ανθρακωρύχοι γύρισαν κάτω στις στοές. Ήταν η πιο μεγάλη ταξική αναμέτρηση που γνώρισε η Εβρώπη απ' την εποχή του 26. Παρα την πίκρα, τις θυσίες, τις στέρησεις και κακουχίες που πέρασαν, βάδισαν πίσω στις στοές με το μέτωπο ψηλά, με το τραγούδι στα χείλη και τα τιμημένα - τους λάβαρα μπροστά. Η ηρωική τους στάση είναι πέρα από κάθε αμφισβήτηση. Μια σειρά από γεγονότα όμως τους οδήγησαν στην ήττα. Οι διεργασίες της δωδεκάμηνης απεργίας έχουν όμως επαναστατικοποιήσει χιλιάδες νεολαίους εργάτες ανάβοντας έτσι το φυτόλι που θα κάψει μια για πάντα το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα.

Οι προετοιμασίες των αστών

Η καπιταλιστική κρίση είναι βαθειά και θεμελιακή. Μέσα στις συνθήκες της κρίσης, όπως παντού, οι Βρεττανικοί αστοί, προσπάθησαν να επιβιώσουν και να διασφαλίσουν την κυριαρχία τους, φορτώνοντας τα βάρη στις πλάτες της εργατιάς. Για να πετύχουν όμως το σκοπό τους έπρεπε να βρουν μια εργατική τάξη διασπασμένη, ανοργάνωτη και χωρίς πολιτική φωνή. Αποφάσισαν, γι' αυτό, να χτυπήσουν σκληρά μια κι έξω. Σκέφτηκαν ότι αν χτυπούσαν αμείλιχτα την ταξιαρχία κρούσης του εργατικού κινήματος, την Εθνική Ένωση Ανθρακωρύχων, θα γονάτιζαν ολόκληρη την εργατική τάξη της χώρας. Έτσι άρχισαν μια μακρόχρονη, πολυδάπανη και συστηματική προετοιμασία. Σπατάλησαν 10 δισ. λίρες, οργάνωσαν εξοπλίσει και εκπαίδευση την αστυνομία τους πάνω σε εθνική βάση, μάζεψαν τεράστιες ποσότητες άνθρακα, προσπάθησαν να παράξουν ενέργεια καταφεύγοντας στο πετρέλαιο και την πυρηνική ενέργεια.

Αφού καθόρισαν τους όρους της σύγκρουσης, οι αστοί, με τον πιο εβνοϊκό γι' αυτούς τρόπο, δεν έμεινε παρά να ορίσουν και το χρόνο. Έτσι διαλέγοντας το Μάρτη του 84, μια και οι βαρετοί χειμερινοί μήνες είχαν περάσει και η ζήτηση άνθρακα άρχιζε να μειώνεται, έριξαν το γάντι, εξαγγέλοντας το κλείσιμο 20 ορυχείων και το πέταγμα στο δρόμο 20.000 ανθρακωρύχων. Η απεργία άρχισε. Οι αστοί, αφού είχαν προετοιμάσει τα πάντα περίμεναν ότι μέσα σ' ένα μήνα το πολύ θα τσάκιζαν και θα διάσπαζαν τους ανθρακωρύχους. Αν φυσικά πετύχαιναν τη συντριβή του πιο μαχητικού κομματιού της εργατιάς θ' άνοιγε ο δρόμος για τη συντριβή της υπόλοιπης εργατικής τάξης, που μούδιασμένη θα παραδινόταν στην βουλημία των αστών. Η απεργία όμως κράτησε 1 χρόνο.

Οι ανθρακωρύχοι νικήθηκαν, η Θάτσερ κέρδισε τη μάχη. Όμως οι όροι της καπιταλιστικής νίκης και τα κοσμογονικά γεγονότα που πραγματοποιήθηκαν στο χρόνο της απεργίας, κι αυτά που γίνονται τώρα, τη μετέτρεψαν σε μια πύρρη νίκη.

Δούρειος ίππος η εργατική ηγεσία

Αν συγκρίνουμε την πρόσφατη απεργία μ' αυτή του 26, θα δούμε ότι η ήττα της εργατιάς το 26 ήταν ολοκληρωτική. Για δυο δεκάχρονα στέριωσε την απόλυτη κυριαρχία των αστών στην κοινωνία. Στην εποχή μας, όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά. Η εργατική τάξη είναι πλειοψηφία

στην κοινωνία. Έχει πανίσχυρα συνδικάτα και δυνατό κόμμα. Αφτη η πραγματικότητα δεν επιτρέπει στους αστούς να κυριαρχούν απολυταρχικά όπως παλιά, ύστερα από ένα αποφασιστικό χτύπημα ενάντια στην εργατία. Η ήττα δεν είναι, τόσο, αποτέλεσμα της δύναμης του καπιταλισμού, όσο είναι της αδυναμίας της εργατικής ηγεσίας, που κυριολεκτικά ήταν ο «δούρειος ίππος» των αστών σ' αυτή τη σύγκρουση.

Η ηγεσία, ιδιαίτερα ο Άρθουρ Σκάρκιλ των Ανθρακωρύχων, που τη τιμιότητα της δεν είναι δυνατό ν' αμφισβητήσουμε μια και στάθηκε στο πλευρό των απεργών, όταν κήρυξε την απεργία, δεν τόκανε μέσα από μια γενική συνέλευση και ψηφοφορία, όπου σίγουρα το αποτέλεσμα θαταν η καθολική καθοδήγηση στην απεργία (Η πλειοψηφία των ανθρακωρύχων σ' όλη τη χώρα ήταν υπέρ της απεργίας). Αντίθετα άφησε αφο το σοβαρό ζήτημα να κριθεί σε τοπικό επίπεδο. Έτσι υπήρξαν περιπτώσεις όπου σε τοπικές συνελεύσεις η ψηφοφορία είχε αποτέλεσμα αρνητική απόφαση. Έτσι οι ανθρακωρύχοι πειθαρχούσαν στην απόφαση και δεν κατέβαιναν σε απεργία. Δεν εξήγησε υπομονετικά και δεν έπεισε. Έτσι το 1/4 των 186.000 ανθρακωρύχων εξακολουθούσε να παράγει άνθρακα.

Στο κάλεσμα της απεργίας ανταποκρίθηκαν αποφασιστικά όλα τα ορυχεία που θεωρούνταν φτωχά, κύρια στο Νότο. Αντίθετα τα πλούσια Βόρεια, κύρια στην περιοχή του Νότιγγαμ δεν παρουσίασαν ανταπόκριση. Κύριος λόγος γιαφτο ήταν οι δεξίες τοπικές συντεχνιακές ηγεσίες που με την ταχτική τους έσπειραν την αναποφασιστικότητα και την ηττοπάθεια, μετατρέποντας τους εαφτους τους σε καλούς σύμμαχους της αστικής τάξης, στα βρωμερατής σχέδια.

Απ' την άλλη οι απεργιοί δεν φρόντισαν να πολεμήσουν αφοτη την κατάσταση με το κάλεσμα γενικών συνελεύσεων τόσο στους χώρους δουλειάς όσο και στους χώρους διαμονής για να εξηγήσουν υπομονετικά και να πείσουν τους αναποφασιστους ν' απεργήσουν.

Πίστεβαν ότι με τη μαχητικότητα τους και μόνο θα κέρδιζαν τους ανθρακωρύχους. Ακόμα όμως και κάτω απ' αυτές τις συνθήκες το 1/3 των ανθρακωρύχων στο Νότιγγαμ κατέβηκαν σ' απεργία. Γίνεται λοιπόν φανερό ότι αν η ηγεσία των ανθρακωρύχων καλούσε τους ανθρακωρύχους ν' αποφασίσουν σε εθνικό επίπεδο για την απεργία σήμερα το αποτέλεσμα θαταν διαφορετικό.

Οι περιορισμοί της «αριστερης» ηγεσίας

Η απεργία έφερε μπροστα το ζήτημα της υποστήριξης της και της ενεργητικής συμπαράστασης της απο το σύνολο της εργατικής τάξης. Η ηγεσία όμως της Εθνικής Ένωσης Ανθρακωρύχων παρα την αποφασιστική πίεση της βάσης για κάλεσμα 24ωρης Γενικής Απεργίας υποβάθμισε το ζήτημα αφήνοντας το στην τύχη. Ακόμη όπου η ηγεσία έκανε κρούση αφοτη ήταν χλιαρή και αντανακλούσε την δειλία της «αριστερης» ηγεσίας. Δε φτάνει νάναι μια ηγεσία «αριστερη», πρέπει η βάση ναχει τρόπους να την ελέγχει αποφασιστικά, κι η ίδια ναχει τους σωστους ταξικούς προσανατολισμούς. Παρα την ηρωική στάση των απεργών, και των οικογενειών τους, οι πανίσχυροι συντεχνιακοί ηγέτες, μια και δεν έχουν καμια πίστη στη δύναμη των εργατών που τους στηρίζουν, αρνήθηκαν ή απλα στάθηκαν ανίκανοι να καλέσουν τη βάση τους σε ενεργητική συμπαράσταση ιδιαίτερα σε Γενική Απεργία που θα οφηγούσε στη νίκη. Η στάση τους αφοτη ήταν ένα ανέλπιστο δώρο για τους αστούς. Η ανικανότητα και αδυναμία τους να συμπαρασταθούν, έκαναν τους καπιταλιστες, πιο επιθετικούς και σκληρους στο χτύπημα της απεργίας.

Πιο απαίσιο ρόλο έπαιξε η ανώτατη συνδικαλιστική ηγεσία, το Εθνικό Κογκρέσσο Συντεχνιών. Στην ουσία συνταφίστηκε με την πολιτική των αστών.

Εργατική συμπαράσταση

Όμως ακόμα και μέσα σ' αφοτη την τραγική κατάσταση υπήρχαν λαμπρές εξαιρέσεις. Η συντεχνία των ναυτεργατών και οι δυο συντεχνίες των σιδηροδρομικών συμπαράσταθηκαν συλλογικά στην απεργία. Αν έπιασε πανικός τους αστους μ' αφοτη τη συμπαράσταση, μπορούμε να φανταστούμε τι θα γινόταν αν η εργατική τάξη συμπαραστεκόταν με όλη της τη δύναμη στην απεργία. Οι καπιταλιστες θα κατάρρεαν σαν χάρτινος πύργος. Ακόμη κι έτσι η εργατική τάξη δεν έμεινε αδρανής.

Ξεφύτρωσαν παντού επιτροπές συμπαράστασης. Εκατομμύρια λίρες μαζέφθηκαν. Εργάτες απ' όλο το κόσμο (κι απο την Κύ-

προ) έδωσαν την ενεργητική τους υποστήριξη γράφοντας έτσι τις πιο ωραίες παραδόσεις διεθνισμού. Αν η ηγεσία της Εργατίας καλούσε σε πανεθνική αλληλεγγύη τότε οι όροι της σύγκρουσης θάλλαζαν δραματικά υπέρ των απεργών. Οι ανθρακωρύχοι θα νικούσαν και οι αστοί θάχθαναν μια πολυ σοβαρή μάχη.

Εργατικό κόμμα και απεργία

Η δεξιά ηγεσία του Εργατικού κόμματος δεν ήταν δυνατό να μείνει έξω απ' το χορό των ρεφορμιστών. Ούτε στιγμή δε στάθηκε στο ύψος της. Αφησε ακάλυπτους τους απεργούς. Χαρακτηριστικά καταδικάσε τη βία στην απεργία

απ' όπου κι αν προερχόταν, υπονοώντας με σαφήνεια τους απεργούς τη στιγμή που υπόφεραν την τρομοκρατία που είχε ξεπολύσει πάνω τους η αστυνομία της Θάτσερ. Η δεξιά ηγεσία και η μανδρινική γραφειοκρατία μπήκε φράγμος ενάντια στην επιθυμία της βάσης για υποστήριξη της απεργίας. Ο ηγέτης του εργατικού κόμματος Κίνκοκ μονάχα μια φορά για λίγο επισκέφθηκε τη γραμμή αντιπαράθεσης. Στην ουσία συνταφίστηκε με τους αστους στο ζήτημα της απεργίας. Αφοτη γίνεται ξεκάθαρο τώρα μετα το τέλος της απεργίας. Στο ζήτημα της γενικής αμνηστίας υποστηρίζει την ιδέα (όπως κι οι αστοί) ότι οι απολυμένοι ήταν βίαιοι εγκληματίες που τους αξίζει ν' απολυθούν και ν' αντιμετωπίσουν την ανεργία μια ζωή. Μοναδική φωνή αντίστασης μέσα στο κόμμα η αριστερή πτέρυγα με επικεφαλής τη μαρξιστική τάση του Μιλίταντ. Στο κάλεσμα της για συμπαράσταση η βάση του κόμματος ανταποκρίθηκε με ανακούφιση.

Πύρρη η νίκη της Θάτσερ

Η απεργία ήταν ένα απ' τα πιο μεγάλα γεγονότα

στην ιστορία του εργατικού κινήματος. Στις περιοχές των ορυχείων θα τη θυμούνται με περηφάνια. Στη διάρκεια της περ' απ' τους ανθρακωρύχους θυματοποιήθηκαν λιμενεργάτες και σιδηροδρομικοί επίσης. Η υποστήριξη της απεργίας τόσο στη Βρετανία όσο και παγκόσμια όπου υλοποιήθηκε ήταν σταθερή. Όμως στο εργατικό κίνημα της χώρας έλειπε η ηγεσία με την ταξική συνείδηση και αυτοπεποίθηση με στρατηγική και προοπτικές που θα καθοδηγούσε νικηφόρα την ταξική σύγκρουση.

Οι ανθρακωρύχοι υποφέρουν τις συνέπειες της ήττας αλλά δεν έχουν σπάσει και διασπαστεί. Ξανασυντάσσονται τώρα, μα-

δηση ότι το κράτος δεν είναι ανεξάρτητος διαιτητικός κοινωνικός μηχανισμός αλλά ταξικό όπλο στα χέρια του μεγάλου κεφαλαίου.

Στις περιοχές της απεργίας γεννήθηκε μια νέα γενιά ταξικών μαχητών πουναι αφοσιωμένοι στη ταξική πάλη και τις σοσιαλιστικές ιδέες. Το μίσος και η αποφασιστικότητα τους είναι η αρχή για ένα μελλοντικό κλείσιμο λογαριασμών με τους Τόρυδες.

Ολάκερη η βρετανική κοινωνία ταρακουνήθηκε συνθέμελα. Το χάσμα ανάμεσα στις τάξεις έχει βαθύνει και μεγαλώσει. Εργάτες που παλιά ψήφιζαν Θάτσερ τώρα δηλώνουν ότι προτιμούν να πεθάνουν παρα να ξαναψηφίσουν συντηρητική κυβέρνηση. Στο βιομηχανικό μέτωπο, πριν ακόμα η απεργία κλείσει, οι δασκάλιοι κινούνταν για απεργία. Οι εργάτες στην τοπική αυτοδιοίκηση, οι δημόσιοι υπάλληλοι κι άλλοι πολλοί το ίδιο.

Η κλίκα της Θάτσερ παρα τη νίκη αντιμετωπίζει εχθρότητα και κριτική μέσα στο ίδιο της το κόμμα. Η πολιτική της σκληρής σύγκρουσης που εφαρμόζει ενάντια στους εργάτες και που είχε σαν αποτέλεσμα την ανεργία 4 εκατομμυρίων εργατών, φοβίζει μια μεγάλη ομάδα στο κόμμα της, που δικαιολογημένα έχει αποχτήσει τη βεβαιότητα ότι αφοτη η πολιτική έχει αλλάξει ολότελα τις μάζες κι έχει προκαλέσει πολιτικό σεισμό μέσα στη νεολαία. Οι νέοι κινούνται στην κατεύθυνση της επαναστατικής βίας. Η Θάτσερ έχει καταφέρει ακόμη να στρέψει ενάντια της ακόμα και μικροαστικά στρώματα που δεν είχαν ως τη στιγμή κινηθεί μέσα στην κοινωνία (π.χ. φοιτητικές διαδηλώσεις και συγκρούσεις με την αστυνομία κλπ).

Ακόμα οι τóρυδες βουλεφτες φοβούνται ότι μ' αυτή τη κατάσταση που δημιουργήθηκε θα χάσουν τις πολυθρόνες τους στις ερχόμενες εκλογές.

Το εργατικό κόμμα, παρα τη στάση της δεξιάς ηγεσίας του, έχει ανέβει σημαντικά κι έχει κι όλας ξεπεράσει το συντηρητικό. Αιτία γι' αυτο είναι η άβυσσος που χωρίζει τις τάξεις και δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την εκλογική νίκη του εργατικού κόμματος στις ερχόμενες εκλογές.

Μοναδικό εμπόδιο γι' αφοτη τη νίκη είναι το δεξιο πολιτικό του πρόγραμμα και το κυνήγι των μαρξιστών και άλλων αριστερών που έχει εξαπολύσει η δεξιά ηγεσία και γραφειοκρατία.

Οι ανθρακωρύχοι και οι υπόλοιποι εργάτες έχουν συνειδητοποιήσει ότι η ήττα είναι αποτέλεσμα της δεξιάς ηγεσίας, τόσο στις συντεχνίες όσο και στο κόμμα. Έχουν συνειδητοποιήσει ότι η ηγεσία πρέπει

Συνέχεια στη σελ. 11

Η κρίση του καπιταλισμού

κτυπα και τη κτηνοτροφία

Η κυπριακή κτηνοτροφία βρίσκεται σήμερα αντιμέτωπη με τέτοια κρίση που την έχει φέρει στο κατώφλι της καταστροφής. Ήδη ορισμένοι κτηνοτροφικοί κλάδοι αντιμετωπίζουν πρόβλημα επιβίωσης.

Η υπερεκμετάλλευση από το κύκλωμα των μεσαζόντων κι από το τραπεζικό και εμπορικό κεφάλαιο (εισαγωγές κρεάτων- τυροκομικών προϊόντων- πρώτων υλών) έχει ρίξει πλατεία στρώματα στη φτώχεια.

Στα προηγούμενα χρόνια οικονομικής ανάπτυξης ο καπιταλισμός μπορούσε να αφήνει ένα κόκκαλο και για τους κτηνοτρόφους.

Σήμερα μέσα σε συνθήκες παγκόσμιας οικονομικής κρίσης που έχει άμεσες επιδράσεις και στον κυπριακό καπιταλισμό - πτώση στους ρυθμούς ανάπτυξης της οικονομίας, ανεργία, τεράστιο εξωτερικό χρέος, ελλειμματικά ισοζύγια, χρεωκοπία σημαντικών οικονομικών μονάδων, η κρίση στις οικοδομές - συμπληρώνεται τώρα η σαπίλα του καπιταλισμού με την κρίση στον κτηνοτροφικό τομέα. Είναι χαρακτηριστικό ότι από την κρίση επηρεάστηκαν ακόμα και οι μεγάλες φάρμες, πόσο μάλλον η συντριπτική πλειοψηφία των μικρών κτηνοτρόφων που περιμένουν να βγάλουν ένα μεροκάματο για να συντηρήσουν τις οικογένειές τους.

Στα προβλήματα αυτά των κτηνοτρόφων, οι οργανώσεις τους, που μέχρι χθες είχαν μεσοβέζικες θέσεις, σπρώχτηκαν από την πίεση των κτηνοτρόφων να προβάλλουν αποφασιστικά το ζήτημα ζητώντας άμεσα μέτρα για επίλυση του. Τα πιο βασικά μέτρα που ζητούν είναι: άμεσο σταμάτημα της εισαγωγής κρεάτων και περιορισμός εισαγωγών στα τυροκομικά προϊόντα, καθώς και διαρθρωτικά μέτρα όπως συμβούλια εμπορίας κρεάτων, επίσηυση του κεντρικού σφαγείου και προγραμματισμός της κυβερνητικής πολιτικής για συντονισμό παραγωγής - διάθεσης. Ήδη η κυβέρνηση για να καλύψει την κατάσταση πήρε προστατευτικά μέτρα (περιορισμός εισαγωγών κτηνοτροφικών προϊόντων) για να «υποβοηθήσει» την κατανάλωση της ντόπιας παραγωγής.

ΟΙ ΜΕΣΑΖΟΝΤΕΣ

Ο ρόλος της κτηνοτροφίας στην κυπριακή οικονομία είναι σημαντικός. Προσφέρει £60.000.000, δηλαδή το 6% περίπου του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος απασχολώντας χιλιάδες οικογένειες. Ταυτόχρονα όμως η παραγωγή δεν καλύπτει τη ντόπια ζήτηση.

Οι κτηνοτρόφοι και οι οργανώσεις τους πρέπει να προβάλλουν με αποφασιστικότητα το ζήτημα της δημιουργίας ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ ΕΜΠΟΡΙΑΣ ΚΡΕΑΤΟΣ για να απαλλαγούν από την εκμετάλλευση των μεσαζόντων και να έχουν λόγο στις εισαγωγές-εξαγωγές και τις τιμές των προϊόντων τους. Τα συμβούλια πρέπει να τα αποτελούν αντιπροσώποι των κτηνοτρόφων, των αγροτικών οργανώσεων και του κράτους.

Η κυβέρνηση είναι διστακτική, το ΚΕΒΕ αντέδρασε και στην πραγματοποίηση της ίδιας της κινητοποίησης και εναντιώνεται στην ίδρυση συμβουλίων εμπορίας επειδή πλήττουν το «ελεύθερο εμπόριο» και «κτυπούν» την οικο-

νομία. Κάτι τέτοιο φυσικά δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Η αστική τάξη δεν θέλει φυσικά το κτύπημα των μεσαζόντων για τον απλό λόγο ότι το εμπορικό κεφάλαιο δεν είναι κάτι ξεχωριστό απ' αυτούς. Το μεγάλο κεφάλαιο παίζει όλο και πιο ενεργά τον ρόλο του μεσαζόντα (έχοντας στα χέρια του τα μονοπώλια της εισαγωγής κρεάτων) σε μια προσπάθεια μεγαλύτερης εκμετάλλευσης και παραπέρα συγκέντρωσης των κερδών του.

Ο μεσαζόντας με μια εμπορική πράξη ενός ζώου κερδίζει κάποτε και περισσότερα από τον κτηνοτρόφο που το παράγει για μεγάλο χρονικό διάστημα και με πολλούς κινδύνους. Ο έμπορος με μια απλή εμπορική συναλλαγή στο γραφείο του κερδίζει στα σίγουρα όσα πολλοί παραγωγοί μαζί.

Οι μεσαζόντες δεν εκφράζουν τίποτα άλλο παρα τον παρασιτικό χαρακτήρα της αστικής τάξης και το κτύπημα τους είναι συνυφασμένο με το κτύπημα του μεγάλου βιομηχανικού και εμπορικού κεφαλαίου.

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ — ΕΙΝΑΙ ΛΥΣΗ;

Με τις κινητοποιήσεις τους οι κτηνοτρόφοι κέρδισαν υποσχέσεις για σταμάτημα των εισαγωγών. Πολλοί ενδιαφερόμενοι πιστεύουν ότι τα προστατευτικά μέτρα μπορούν να βγάλουν την κτηνοτροφία από την κρίση. Στην επιφάνεια αυτά τα μέτρα φαίνονται ότι μπορούν να βοηθήσουν στην επίλυση του προβλήματος.

Η πραγματικότητα όμως είναι διαφορετική. Ο λόγος που εισάγονται προϊόντα είναι πως είτε είναι φτηνότερα είτε είναι καλύτερης ποιότητας είτε και τα δύο μαζί. Διαφορετικά δεν υπήρχε λόγος να εισαχθούν γιατί κανείς δε θα τα αγόραζε. Τις επιπτώσεις της απαγόρευσης ή του περιορισμού της εισαγωγής αυτών των προϊόντων θα τις πλήρωνε ο κύριος καταναλωτής που θα αγόραζε πιο ακριβά τα προϊόντα. Άρα το πρόβλημα εντοπίζεται στο γεγονός ότι τα κυπριακά κτηνοτροφικά προϊόντα δεν είναι ανταγωνιστικά των ξένων.

Έτσι αν ήταν να κάνουμε την έννοια του προστατευτισμού πιο συγκεκριμένη θάπρεπε να πούμε πως είναι η απομόνωση-προστασία του παραγωγού από το διεθνή ανταγωνισμό, έτσι ώστε να μπορεί να βγάλει ικανοποιητικά κέρδη. Κέρδη τα οποία να πληρώνουν οι εργαζόμενοι μέσα από τις πιο ψηλές τιμές.

Όμως ακόμα κι αν έμπαινε μόνιμος προστατευτισμός δεν χρειάζεται πολλή φιλοσοφία για να καταλάβει κανείς πως περιορίζοντας τις εισαγωγές μας, τα άλλα κράτη δεν θα παραμείνουν απάθη αλλά θα αρχίσουν κι αυτά να εμποδίζουν τις εξαγωγές μας. Με τε-

70.000 αρνία απούλητα, 5—6.000 δαμάλια και χιλιάδες αγελάδες και μοσχάρια απούλητα, 15.000 οκάδες γάλα περισσεύμα,

60 τόννοι χαλλούμια αδιάθετα. Ταυτόχρονα εισάγονται κρέατα αξίας £8.000.000 και τυροκομικά προϊόντα αξίας £7.000.000 που η

ανταγωνιστικότητα τους στην αγορά δημιούργησε τεράστια προβλήματα στη ντόπια παραγωγή.

Η έλλειψη συμβουλίου εμπορίας κρεά-

λικό αποτέλεσμα οικονομικές συνέπειες για όλους.

Τι γίνεται όμως μακροπρόθεσμα. Η κυπριακή κυβέρνηση - με τη βοήθεια του ΔΗΣΥ - υπόγραψε ήδη τη συμφωνία ένταξης με την ΕΟΚ που σημαίνει σε πρώτο στάδιο την τελωνειακή ένωση της Κύπρου με την ΕΟΚ. Δηλαδή όλα τα προϊόντα της ΕΟΚ θα έρχονται ελεύθερα στην Κύπρο και τα δικά μας προϊόντα αντίστοιχα στην ΕΟΚ. Αλλά τα ευρωπαϊκά προϊόντα είναι συντριπτικά πιο ανταγωνιστικά από τα κυπριακά: Η ΕΟΚ επιχορηγεί τα 2/3 των εισοδημάτων των ευρωπαίων κτηνοτρόφων, υπάρχει ο φυσικός πλούτος σ' αυτές τις χώρες (χόρτο-νερα) και είναι βιομηχανοποιημένη η παραγωγή της κτηνοτροφίας.

Μπροστα λοιπόν στην τελωνειακή μας ένωση με την ΕΟΚ όπου δεν θα είμαστε μέλη της ΕΟΚ για να παίρνουμε επιχορηγήσεις (κι αν παίρναμε πάλι δεν λυόταν το πρόβλημα), αλλά θα υπάρχει πλήρης ελευθερία στις συναλλαγές τι θα αντιπαρατάξουν οι κτηνοτρόφοι μας; Θα συνεχίσουν να ζητούν προστατευτισμό σήμερα, απλώς για να παρατείνουν ακόμα λίγο την ύπαρξη τους μπροστα στην επερχόμενη συντριβή τους από τα φτηνά προϊόντα της ΕΟΚ; Ή να καίνε σφαγμένα ζώα και να πετούν χαλλούμια στο μέλλον έξω από το ευρωκοινοβούλιο για να μας λέν «καννιβάλους» και οι ευρωπαίοι αστοί εκτός από τον αστικό τύπο της Κύπρου;

Έτσι, μοναδική λύση για να σταθεί η κτηνοτροφία στην Κύπρο είναι η μείωση των κόστων παραγωγής. Με το σημερινό τρόπο παραγωγής που στηρίζεται στη μικρή απομονωμένη ατομική ιδιοκτησία σπαταλούνται τεράστια κόστη σε εργατικά χέρια, σε μηχανήματα, καύσιμα, και υπάρχει και από πάνω κι ο μεσαζόντας.

ΟΙ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΙ

Ο μοναδικός τρόπος ανταγωνιστικής παραγωγής είναι η συλλογική παραγωγή που δίνει απεριόριστα πλεονεκτήματα ως προς τη μικρή ατομική ιδιοκτησία. Κι αυτό μπορεί να γίνει μέσα από ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥΣ. Η συγκέντρωση των μικρών κλήρων και φάρμων που σήμερα κινδυνεύουν να πέσουν στα χέρια του μεγάλου κεφαλαίου, θα φέρει τεράστια ανάπτυξη στην παραγωγή. Κι όχι μόνο η συγκέντρωση αλλά ο συνδυασμός με την αυτοματοποίηση, τη μηχανοποίηση και τη χρησιμοποίηση των πιο προχωρημένων τεχνικών μεθόδων παραγωγής.

Πολλές μικρές φάρμες θα μπορούν να συγκροτηθούν σε μια μεγάλη κτηνοτροφική μονάδα, δυο-τρεις άνθρωποι θα μπορούν να φέρουν σε πέρας τη δουλειά που κάνουν σήμερα δεκάδες άλλοι, τα κόστη σε μηχανήματα σε καύσιμα, σε εργατικά, θα πέσουν κατακό-

των, η ανεπάρκεια των φορέων της κυβερνητικής πολιτικής στην παραγωγή και εμπορία, τα ψηλά κόστη από την ασύμφορη

μικρή ατομική ιδιοκτησία, η έλλειψη έργων υποδομής, η υπερεκμετάλλευση των κτηνοτρόφων από τους εμπόρους ζωοτροφών και

τους βιομήχανους, αφαιρούν κάθε περιθώριο από το ποσοστό κέρδους από τη συντριπτική πλειοψηφία των κτηνοτρόφων και τους οδηγούν σε ουσιαστική χρεωκοπία.

Από το συλλαλητήριο διαμαρτυρίας των κτηνοτρόφων που έγινε στις 15/3/85 στη Λευκωσία. Η συσσωρευμένη οργή των παραγωγών από το κτύπημα του βιοτικού τους επιπέδου μετέτρεψε το συλλαλητήριο σε μια μίνι εξέγερση — πολιορκία του υπουργείου εμπορίου και βιομηχανίας (πέταμα χαλλούμιων και γάλακτος, σφαγές ζώων). Η μαχητική διάθεση των κτηνοτρόφων για πάλη και δικαίωση των αιτημάτων τους, για πρώτη φορά βγήκαν τόσο έντονα στην επιφάνεια. Οι σκηνές που διαδραματίστηκαν στο προαύλιο του υπουργείου ήταν κάτι το πρωτοφανές για την «ήρμη» κυπριακή κοινωνία — τες βλέπαμε να συμβαίνουν μόνο σε μακρινές χώρες. Μερίδα του αστικού τύπου, που φαίνεται να πιστεύει ακόμα στην αιωνιότητα της καπιταλιστικής καταπίεσης, διαμαρτυρήθηκε και πρόβαλε έντονα σαν «ντροπή» τες πράξεις των κτηνοτρόφων, παρακάμπτοντας έτσι την ουσία του προβλήματος, που είναι για τη μια η εκμετάλλευση και από την άλλη η αγωνιστική διάθεση των κτηνοτρόφων για την εξέλιξη της.

Ο αγρότης θα μπορεί επιτέλους να καρπωθεί τεράστια ωφέλη από την παραγωγή του, θα μπορεί να εξασφαλίσει τέλος πάντων χρόνο και μέσα για κάθε δραστηριότητα που σήμερα του στερεί το παράλογο σύστημα του καπιταλισμού. Επιτέλους θα μπορεί να απολαμβάνει σαν άνθρωπος τις Κυριακές του, τις αργίες του, να μην τρέχει το χράμα στις 4 κάθε μέρα, αλλά με τον προγραμματισμό να γλυτώσει από το καταπιεστικό ωράριο του κτηνοτρόφου. Οι συνεταιρισμοί για να ζήσουν και να αναπτυχθούν χρειάζεται η αύξηση των παραγωγικών επενδύσεων, χρειάζεται φτηνά μηχανήματα, φάρμακα, λιπάσματα, πιστώσεις και αγορές στο εσωτερικό και εξωτερικό. Όμως ο καπιταλισμός δεν μπορεί να πετύχει τέτοια μέτρα, κι αν το πετύχει θα το κάμει προς όφελος πάλι του μεγάλου εμποροβιομηχανικού κεφαλαίου.

Έτσι η συνεταιριστική παραγωγή δε μπορεί παρα να δεθεί με την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και ανταλλαγής σ' όλη την κοινωνία. Ο συνεταιρισμός δε μπορεί να έχει προοπτική ανάπτυξης παρά μόνο με την κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των στρατηγικών βιομηχανικών μονοπωλίων, του μεγάλου εισαγωγικού - εξαγωγικού εμπορίου και της πίστης.

Γιατί πως θα πετύχει ο συνεταιρισμός προς όφελος των φτωχών αγροτών όταν η παραγωγή και εμπορία πρώτων υλών και κτηνοτροφικών προϊόντων βρίσκεται στα χέρια του κεφαλαίου; Μήπως θα πειστούν οι καπιταλιστές να μει-

ώσουν τις τιμές στα μηχανήματα, ζωοτροφές, φάρμακα, καύσιμα, εξαρτήματα, λιπάσματα κλπ. για να πετύχει ο συνεταιρισμός; Για να εξασφαλίσουν οι συνεταιρισμένοι αγρότες φτηνές πρώτες ύλες χρειάζεται πρώτα η κρατικοποίηση όλων των βιομηχανικών κλάδων που παράγουν καλλιεργητικά μέσα και εφόδια (βιομηχανία λιπασμάτων, διυληστήρια κλπ). Για να πάρει ο συνεταιρισμός χαμηλότοκα δάνεια από τις τράπεζες θα πρέπει το πιστωτικό σύστημα να κινείται με κριτήρια κοινωνικά, δηλαδή να είναι στα χέρια των εργαζομένων και της αγροτιάς.

Που και σε ποιες τιμές θα διαθέτει τα προϊόντα του ο συνεταιρισμός όταν το εσωτερικό - εξωτερικό εμπόριο βρίσκεται στα χέρια του κεφαλαίου; Για να κτυπηθεί το κύκλωμα που κλέβει ασύδωτα παραγωγούς και καταναλωτές πρέπει να κρατικοποιηθεί το εισαγωγικό και εξαγωγικό εμπόριο.

Ο αγρότης έχει κάθε δικαίωμα και καθήκον να παλαί-

ψει για να αλλάξει αυτο το σάπιο σύστημα που τον καταπιέζει. Ο δρόμος για απελευθέρωση από την καταπίεση και εκμετάλλευση είναι σίγουρα δύσκολος, χρειάζονται τεράστιοι αγώνες.

Οι ηγεσίες των αγροτικών οργανώσεων πρέπει να προχωρήσουν πάρα κάτω, και να εξηγήσουν στους παραγωγούς ποιος φταίει για την αναρχία στην παραγωγή, να εξηγήσουν ότι ο προστατευτισμός δε λύνει το πρόβλημα, ότι τα σπιοδαήποτε άλλα μέτρα μέσα στο υπάρχον καπιταλιστικό σύστημα δεν δίνουν μακροπρόθεσμες λύσεις. Όταν ο ρότης σχεδιασμένης παραγωγής μέσα από τα συμβούλια του, και τις δυνατότητες ανάπτυξης της συλλογικής παραγωγής μέσα από συνεταιρισμούς τότε θα έχει διανύσει παραπάνω από το μισό δρόμο για την απελευθέρωση του.

Χ.Κ.
Κτηνοτρόφος

ΕΟΚΑ: Η «ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ» ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ

Αυτο το μήνα κλείνουν τριάντα χρόνια από την αρχή του αγώνα της ΕΟΚΑ ενάντια στην Βρετανική αποικιοκρατία. Σ' αυτά τα τριάντα χρόνια η Κύπρος πέρασε από μια σειρά μεταμορφώσεις χωρίς να καταφέρει να φτάσει σε κάποια μονιμότητα: ακόμα η «λύση» του κυπριακού παραμένει στο μακρυνο μέλλον. Τι ήταν όμως αυτή η οργάνωση που άναψε τη σπίθα γι' αυτές τις εξελίξεις; ποια ήταν η γενικότερη σημασία του αγώνα του 55-59;

Το πρώτο που πρέπει κανείς να παρατηρήσει είναι πως η ηγεσία της ΕΟΚΑ βρισκόταν γερά στα χέρια των πιο εξτρεμιστικών στοιχείων της δεξιάς. Ο Μακάριος και οι εκκλησιαστικοί ηγέτες γενικά ήταν σκληροί αντικομμουνιστές, ο Γρίβας δεν διάστασε στο παρελθόν να συνεργαστεί πρώτα με τους Γερμανούς και ύστερα με τους Άγγλους για να σφάξουν τους κομμουνιστές στην Αθήνα. Τόσο οι υπόλοιποι οργανωτές όσο και ολόκληρη η ιεραρχία της ΕΟΚΑ ήταν προσεχτικά διαλεγμένα δεξιά στοιχεία. Από τις πρώτες κι όλα προκηρύξεις η ΕΟΚΑ καλούσε τους κομμουνιστές να μην ανακατευτούν στον αγώνα-της. Όπως καυστικά αναφέρει ο Α. Κάτσης.

νωσης από τον Γρίβα και, ίσως, από τη δεξιά.(?) Όποια όμως κι αν ήταν η πρόθεση της δεξιάς ηγεσίας της ΕΟΚΑ, η παρεμπόδιση της συμμετοχής του λαού δεν ήταν καθόλου εύκολη υπόθεση, και θα ήταν τελείως αδύνατη αν το ΑΚΕΛ δεν σύγγιζε την εργατική τάξη με την εμπειρική και επιπόλαιη τοποθέτηση-του απέναντι στην ΕΟΚΑ.(?)

Τι όμως έσπρωξε τη δεξιά να πάρει την πρωτοβουλία για ένα αγώνα ενάντια στη Βρετανία; Δεν είναι φυσικά δύσκολο να υποθέσουμε με αρκετή βεβαιότητα τα προσωπικά κίνητρα του κάθε ηγέτη της δεξιάς εκείνη την εποχή. Τέτοια κίνητρα μπορεί να είναι αυστηρά προσωπικά και εγωϊστικά, μπορεί να είναι μεταφυσικά, ιδεαλιστι-

ναί ότι ενώ στις πρώτες δημιουργήθηκαν καπιταλιστικά κράτη που αναπτύχθηκαν σχετικά γρήγορα, στις δεύτερες η αστάθεια και η υποανάπτυξη ήταν το σίγουρο αποτέλεσμα.

Η αποικιακή επανάσταση ολόκληρο τον κόσμο ήταν το αποτέλεσμα της αδύνατης θέσης του ιμπεριαλισμού στην περίοδο που ακολούθησε τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι ανερχόμενες αστικές τάξεις του αποικιακού κόσμου είδαν τη δυνατότητα για να αναλάβουν οι ίδιες την εξουσία των χωρών-τους και υποστήριξαν αντιαποικιακούς αγώνες. Στις περισσότερες περιπτώσεις η συμμετοχή των μαζών και η βίαιη αντίδραση την ιμπεριαλιστών έσπρωξε αυτές τις επαναστάσεις στην υιοθέτηση σοσιαλιστικών συνθημάτων και σε μερικές στην ανατροπή των καπιταλιστικών δομών. Σχεδόν χωρίς εξαίρεση, οι αποικιακές επαναστάσεις απαιτούσαν ανεξαρτησία, να δοθεί δηλαδή η εξουσία στους ντόπιους αστούς. Η Κύπρος ξεχώριζε σ' αυτό: στόχος-της ήταν η ένωση, η προπαγάνδα για την αυτοδιάθεση δεν είχε στόχο απλά την απόσχιση από την Βρετανία μα και την ενσωμάτωση στην Ελλάδα.

ν' αγωνίζεται γι' αυτήν. Αυτό σήμαινε πως άφηνε το πεδίο ελεύθερο για την πρώτη σοβαρή δύναμη που θ' αποφάσισε να αγωνιστεί για να διώξει τους Βρετανούς. Κι αυτή η δύναμη που σύντομα αποδείχτηκε η Εθναρχία.

Η πρώτη σοβαρή κίνηση της εθναρχίας ήταν το δημοψήφισμα του 1950. Η αλήθεια είναι ότι πολλές φορές στο παρελθόν η κυπριακή δεξιά και ιδιαίτερα η εκκλησία συνθηματολογούσε για την ένωση, μα με εξαίρεση το '31, ποτέ δεν προχωρούσε πιο πέρα. Αυτή τη φορά τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Είχε αρχίσει να δημιουργείται στην Κύπρο μια αστική τάξη που ένοιωθε την αποικιοκρατική καταπίεση, που ήθελε να αποκτήσει τη δική - της εξουσία. Το ιδεαλιστικό σύνθημα της ένωσης έβρισκε πια πρόσφορο υλικό έδαφος για να φτυρώσει.

Το δημοψήφισμα του 50 έδωσε την πρωτοβουλία στην Εθναρχία αναγκάζοντας το ΑΚΕΛ να το υποστηρίξει παρα την προκλητικά αντικομμουνιστική στάση του Εθναρχικού Συμβουλίου και τον αποκλεισμό του ΑΚΕΛ από τις συνεδριάσεις-του. Αυτός ο αποκλεισμός του ΑΚΕΛ από κάθε συμμετοχή στη

Απο κάθε άποψη λοιπόν μπορούμε να δούμε τον αγώνα της ΕΟΚΑ σαν την «επανάσταση» των αστών. Πολλοί θεωρούν ότι η Κύπρος σε αντίθεση με άλλες αποικίες δεν κατάφερε να γίνει «πραγματικά» ανεξάρτητη. Η αλήθεια όμως είναι διαφορετική. Όπως όλες οι «επανάστασεις» των αστών στον 20ο αιώνα ούτε η Κύπρος δεν μπόρεσε να αποφύγει

ρα. Ούτε είναι παράξενο που αυτός ο συμβιβασμός κατέρρευσε μέσα σε τρία χρόνια. Ούτε το ότι για περισσότερο από είκοσι χρόνια δεν μπορεί να λυθεί το Κυπριακό. Όλα αυτά αποτελούν φυσιολογική εξέλιξη μέσα στα καπιταλιστικά πλαίσια. Τίποτε λιγώτερο από την εξουσία της εργατικής τάξης δεν μπορεί να αντιστρέψει αυτή τη θλιβερή πορεία...

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Σημειώσεις

1) Άριστος Κάτσης «Απο την ΕΟΚΑ στην Ανεξαρτησία» σελ. 21.

2) Ο Α. Κάτσης βλέπει τον Γρίβα να κρατά συνειδήτα μικρή την δύναμη της ΕΟΚΑ για λόγους διαμάχης με τον Μακάριο: «Ο Γρίβας προτιμούσε να 'χει η ΕΟΚΑ μικρό αριθμό στελεχών, για να τους ελέγχει εύκολα. Έτσι θα μπορούσε να εφαρμόσει τις στρατιωτικές-του απόψεις χωρίς δυσκολία και να προβάλλει την πολιτική-του γραμμή χωρίς να συναντά σοβαρές αντιδράσεις μέσα από την οργάνωσή του. Έτσι όσο πιο ισχυρός θα 'ταν μέσα στην ΕΟΚΑ, τόσο πιο ισχυρός θα 'ταν κι απέναντι στο Μακάριο. Ένω δηλαδή ο Μακάριος πίστευε πως θα έλεγχε την πορεία της ΕΟΚΑ, ο Γρίβας προσπαθούσε να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για να κατευθύνει ο ίδιος πολιτικά τον αγώνα».

(Από την ΕΟΚΑ στην Ανεξαρτησία σελ. 16)

Ωστόσο τα πιο πάνω βασίζονται σε ύποπτα χαμηλούς αριθμούς που δίνει ο Χρ. Χριστίδης για τη δύναμη της ΕΟΚΑ και σε υπερβολικό τονισμό της διαμάχης Μακαρίου-Γρίβα εκείνη την εποχή.

3) Τον Μάη του 1957 η ολομέλεια της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ σημειώνει ανάμεσα σε άλλα:

«... η Κ.Ε. υπογραμμίζει ανοιχτά ότι στη στάση μας έναντι της ΕΟΚΑ διεπράξαμε μια σειρά λάθη μερικά από τα οποία αρκετά σοβαρά... υποτιμήσαμε σοβαρά το κίνημα της ΕΟΚΑ θεωρώντας-το σαν κίνημα μερικών δεκάδων φανατικών της δεξιάς... η ανακοίνωση του Π.Γ. τον Απρίλη του 1955 ήταν μια πολύ βιαστική και αψυχολογητή ενέργεια, που πρόδινε σύγχυση και έλλειψη ψυχραιμίας... οι χαρακτηρισμοί... που δώσαμε στην ΕΟΚΑ και στους αγωνιστές-της... ήταν προκλητικοί και σεχαριστικοί και... οπλίσαμε την ΕΟΚΑ και τον μοναρχοφασισμό στην επίθεση-τους ενάντια στο κόμμα. Για τη διάπραξη αυτών των σοβαρών σεχαριστικών λαθών η Κεντρική Ηγεσία του Κόμματος και ιδιαίτερα ο Κεντρικός καθοδηγητικός πυρήνας φέρει την πιο βαριά ευθύνη».

(The leadership of AKEL and the armed struggle - A marxist critique, by Democritus - ΣΕΛ. 40)

4) Christopher Hitchens: Cyprus - σελ. 38.

«Έτσι ενώ ο Γρίβας στην πρώτη προκήρυξη - του έριχνε το σύνθημα, Εμπρός! Όλοι μαζί για τη λευτεριά της Κύπρου-μας, το ΑΚΕΛ και οι Τουρκοκύπριοι που εκπροσωπούσαν συνολικά πάνω από το 50% του πληθυσμού της Κύπρου καλούσαν να μην πάρουν μέρος σ' αυτό τον αγώνα. Από το ένοπλο κίνημα ουσιαστικά αποκλειόταν και η μεγάλη πλειοψηφία της Δεξιάς. Το ΕΜΑΚ ζητούσε από τους Κομμουνιστές «όχι μόνο να μην αντιστρατευθούν το ΕΜΑΚ, αλλά και ούτε να αναμειχθούν εις τον αγώνα-του, όπως και όλος ο λαός». Δηλαδή «όλος ο λαός» καλείτο να δεχτεί την καθοδήγηση των ηγετών του ένοπλου αγώνα χωρίς ο ίδιος να πάρει μέρος σ' αυτόν»(1).

Φυσικά αυτή η επιδίωξη δεν είναι παράδοξη για τον Γρίβα που είχε υπ' όψη-του τα πρόσφατα παραδείγματα του μαζικού ΕΛΑΣ και της συνωμοτικής «Χ». Για τον Γρίβα, η οργάνωση της ΕΟΚΑ δεν σκόπευε απλά σε αντιβρετανική δράση, μα εξ' ίσου, αν όχι περισσότερο, στον αντικομμουνισμό. Οποιαδήποτε πλειοψηφία λαϊκή συμμετοχή θάβαζε σε κίνδυνο τον απόλυτο έλεγχο της οργάν-

κα. Δεν είναι όμως τα κίνητρα των συγκεκριμένων ηγετών που μας ενδιαφέρουν, γιατί δεν είναι αυτά που έκαναν την ΕΟΚΑ μια πραγματικότητα που έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ιστορική εξέλιξη της Κύπρου. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι οι κοινωνικές και ιστορικές συνθήκες που έφεραν τη δεξιά στην ηγεσία του αντιαποικιακού αγώνα, οι συνθήκες που έκαναν δυνατή την επιτυχία του ενωτικού δημοψηφίσματος, που έκαναν δυνατή την ανεξαρτησία της Κύπρου μέσα από τον αγώνα της ΕΟΚΑ.

Ιστορικά το πέρασμα από την αποικιοκρατία στην ανεξαρτησία σήμαινε για την Κύπρο το πέρασμα της πολιτικής εξουσίας στην Κυπριακή αστική τάξη. Απ' αυτή τη σκοπιά ο αγώνας της ΕΟΚΑ ήταν το αντίστοιχο των αστικών επαναστάσεων που άλλαξαν τη μορφή της γης μέσα στα προηγούμενα διακόσια χρόνια. Ούτε και ήταν η ΕΟΚΑ μοναδικό φαινόμενο στην εποχή-της: μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο μια σειρά από αποικιακές επαναστάσεις δημιούργησαν την πλειοψηφία των σημερινών ανεξάρτητων κρατών. Φυσικά η διαφορά ανάμεσα στις πρώτες αστικές και τις μοντέρνες αντιαποικιακές επαναστάσεις

Αυτο σήμερα φαίνεται παράδοξο ακόμα και από αστούς αναλυτές. Όμως όπως παρατηρεί ο Κρίστοφερ Χίτσενς.

«... είναι σημαντικό να αντιληφθούμε πως, ιστορικά, η ένωση δεν ήταν η ρομαντική και παράλογη ιδέα που τόσο συχνά παρουσιάζεται. Σαν εθνική επιδίωξη, όσο αφελής κι αν είναι, συνάδει απόλυτα με την δημιουργία της μοντέρνας Ελλάδας και με την επιθυμία των Ελληνοκυπρίων, που ήταν από μόνοι - τους μια μικρή δύναμη, να έχουν ένα σύμμαχο στην απόπειρα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας»(4)

Ποιοι Ελληνοκύπριοι ήθελαν να «ξεφύγουν από τη Βρετανική Αυτοκρατορία»; Από τη μια ήταν η εργατική τάξη και το ΑΚΕΛ. Όμως η συντριβή των κομμουνιστών στην Ελλάδα άφησε την Κυπριακή αριστερά μπροστα σε δίλημα: να συνεχίσει να υποστηρίζει την ένωση με ένα κράτος απόλυτα εξαρτημένο από τους Άγγλο-Αμερικανούς, ή να κάμει μια καθαρή στροφή; Είχε στροφή προς τα που; Έτσι, η ηγεσία του ΑΚΕΛ προτίμησε να διατηρήσει τη θέση - της για ένωση, χωρίς όμως

λήψη αποφάσεων και η αδυναμία του ΑΚΕΛ να πάρει την πρωτοβουλία στα χέρια-του έμελλε να γίνει το κύριο χαρακτηριστικό της Κυπριακής πολιτικής σκηνής. Η αλαζονική στάση της δεξιάς έσπρωξε πολλές φορές το ΑΚΕΛ σε βίαια ξεσπάσματα, όμως χωρίς ξεκαθαρισμένες προοπτικές αναγκαζόταν πάντα να υπαναχωρεί κυνηγώντας μια φευγαλέα και άπιστη «εθνική ενότητα».

Ένα τέτοιο ξεσπάσμα ήταν και η αντίδρασή-του στις πρώτες βίαιες εκδηλώσεις της ΕΟΚΑ. Αργότερα πολλοί δικαιολόγησαν τη στάση του ΑΚΕΛ στηριγμένοι στο ότι η δράση της ΕΟΚΑ ήταν που έγινε αφορμή για την άνοδο του Τουρκοκυπριακού σωβινισμού. Όμως οι Τουρκοκύπριοι δεν ήταν ο λόγος της διαφωνίας του ΑΚΕΛ. Το σύνθημα της ένωσης, ακόμα χειρότερα η υποστήριξη της εθναρχίας από το ΑΚΕΛ στο δημοψήφισμα, δείχνουν πως αλλού πρέπει να αναζητηθούν οι λόγοι: Το ΑΚΕΛ δεν είχε συγκεκριμένο πρόγραμμα, δρούσε εμπειρικά, ξαφνιάστηκε από την κίνηση της δεξιάς και δεν είχε το σθένος να αντιδράσει ουσιαστικά. Ο αγώνας ενάντια στην αποικιοκρατία έμεινε έτσι αποκλειστικά στα χέρια της Δεξιάς.

τα προβλήματα και την ιμπεριαλιστική παρέμβαση. Φτάνει ωστόσο να δούμε τον αποικιακό κόσμο ολόκληρο για να καταλάβουμε πως τα ίδια προβλήματα σε διάφορες παραλλαγές παρουσιάζονται παντού. Ποια είναι η πιο ευτυχισμένη αποικία; η Ινδοκίνα ή το Κόγκο; η Νιγηρία ή ο Λίβανος; η Παλαιστίνη ή η Υεμένη; Αυτό που συμβαίνει είναι ότι η «επανάσταση» των αστών σ' αυτές τις χώρες έχει έλθει πολύ αργά. Η ίδια η ύπαρξη των ανεπτυγμένων χωρών κάμνει αδύνατη την ανεξάρτητη ύπαρξη αστικών τάξεων σ' αυτές τις χώρες. Η ανεξαρτησία αποδειχεται απάτη, η υποανάπτυξη αναποφευκτική, ο οικονομικός παρασιτισμός η μόνη διέξοδος.

Δεν είναι καθόλου παράξενο που το αποτέλεσμα του αγώνα της ΕΟΚΑ ήταν ο συμβιβασμός της Ζυρίχης. Η αστική τάξη δεν μπορούσε να πετύχει πολύ περισσότε-

Η «δυναμική εμπλοκή» της Ελλάδας και ο ρόλος του αστικού στρατού

Η «δυναμική εμπλοκή της Ελλάδας στο προσκήνιο της κυπριακής κρίσης» ή με άλλα λόγια η κάθοδος ελληνικής μεραρχίας στην Κύπρο, αποτελεί εδώ και μήνες την εμπροσθοφυλακή της πολιτικής της ηγεσίας της ΕΔΕΚ για διαφοροποίηση της στάσης της Τουρκίας στο κυπριακό και συμμόρφωση της προς «ουσιαστικές συνομιλίες». Ενώ όλη η προηγούμενη ιστορία και ιδιαίτερα η εμπειρία των δύο παγκοσμίων πολέμων έχει θάψει το ρητο πως «όταν θέλεις ειρήνη πρέπει να προετοιμάζεσαι για πόλεμο», φαίνεται πως η ηγεσία της ΕΔΕΚ δεν διδάχτηκε τίποτε απ' αυτή την ιστορία.

Μας λεν ότι υπάρχει ο τουρκικός επεκτατισμός που εκτός από την Κύπρο απειλεί και το Αιγαίο. Ναι, υπάρχει ο επεκτατισμός της τουρκικής αστικής τάξης, αλλά αυτός ο επεκτατισμός δεν αποτρέπει ούτε με την αμυντική θωράκιση ούτε με την παρουσία ελληνικής μεραρχίας στην Κύπρο. Και δεν αποτρέπεται γιατί σήμερα το στρατιωτικό ισοζύγιο είναι με το μέρος της τουρκικής αστικής τά-

αυτή που θα «φέρει την Ελλάδα στο προσκήνιο της κυπριακής κρίσης».

Η ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ασφαλώς η δυνατότητα πολέμου υπάρχει πάντα μέσα στο ανταγωνιστικό καπιταλιστικό σύστημα.

Αλλά η αστική τάξη για να τολμήσει έναν πόλεμο πρέπει πρώτα να αποπροσανατολίσει πολιτικά το εργατικό κίνημα της χώρας

Ποιους εργάτες λοιπόν θα οπλίσει η ελληνική αστική τάξη και με ποιο στρατό ο Εβρεν θα αποτολήσει έναν πόλεμο; Ποιος τους εγγυάται ότι τα όπλα δεν θα τα στρέψουν εναντίον τους;

Αλλά κι αν υποθέσουμε ότι ξεπερνούν αυτές τις δυσκολίες είναι βέβαιο ότι η κατάληξη ενός πολέμου θα δημιουργήσει τέτοιες επαναστατικές διεργασίες που θα έχουν σαν αποτέλεσμα την πτώση της χούντας του Εβρεν, αλλά και το τελειωτικό τσάκισμα της ελληνικής αστικής τάξης. Αυτό έδειξε και το πρόσφατο παράδειγμα της Αργεντινής όπου η χούντα διαλύθηκε κάτω από το βάρος του πολέμου στα «Φώκλαντς», αλλά και το ελληνικό παράδειγμα της πτώσης της χούντας με τον πόλεμο του 74 στην Κύπρο.

Είναι όλα αυτά που θα λάβει υπόψη το καθεστώς της Τουρκίας πριν να προχωρήσει σ' ένα πόλεμο - τις ίδιες τες αντικειμενικές συνθήκες δηλαδή — και όχι

στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους.

Ο ελληνικός στρατός, όπως και ο τουρκικός, δεν ξεφεύγει απ' αυτά τα πλαίσια. Οι στρατιωτικοί στην Ελλάδα μπορεί να ανέκτησαν την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία αλλά ουδέποτε έπαψαν να έχουν βλέψεις για ανατροπή της κυβέρνησης. Αν δεν τόλμησαν ακόμα κάτι τέτοιο είναι γιατί ξέρουν και φοβούνται την τεράστια δύναμη του ελληνικού εργατικού κινήματος. Η παρουσία σοσιαλιστικής κυβέρνησης στην εξουσία δεν σημαίνει πως μετέτρεψε και το στρατό σε σοσιαλιστικό, όπως ίσως να νομίζει η ηγεσία της ΕΔΕΚ. Τα ίδια ακριβώς ισχύουν και για τον κυπριακό στρατό.

Οι κραυγές για αμυντική θωράκιση ενισχύουν απλώς τη θέση και τα σχέδια των αστών και ταυτόχρονα καλλιεργούν τον εθνικισμό ανάμεσα στουςμάζες. Αν όμως οι αστοί και η εκκλησία έχουν κάθε λόγο να υιοθετούν μια τέτοια πολιτική, αυτό είναι πολύ επικίνδυνο να γίνεται από ηγεσίες εργατικών κομμάτων. Η αστική τάξη και η εκκλησία με τα υπερκέρδη τους δεν έχουν καμμία δυσκολία να ενισχύσουν την άμυνα του αστικού κράτους. Η προσφυγή σε εράνους και επιπρόσθετες φορολογίες για την άμυνα έχουν σαν στόχο το ξάπλωμα του εθνικισμού.

Αυτή ακριβώς τη μέθοδο χρησιμοποίησαν άμεσα μετά την ανακήρυξη του κράτους του Ντεκας που όμως σκόνταψε στην ωριμότητα της κυπριακής εργατικής τάξης.

Είναι αυτή η πολιτική του εθνικισμού που αποπροσανατολίζει την Ε/Κ εργατική τάξη («οι Τούρκοι είναι οι εχθροί μας»), είναι αυτή η πολιτική που βοηθά την προσπάθεια του Ντεκας να αποπροσανατολίσει την Τ/κ εργατική τάξη («εχθροί μας είναι οι Ε/Κύπριοι»)

ΚΟΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ — ΤΟΥΡΚΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Το κύριο βάρος του αγώνα μας θα πρέπει να το ριζούμε όχι στην προετοιμασία του εθνικού πολέμου αλλά στο δύναμια του ταξικού πολέμου στην περιοχή για το ξερίζωμα του καπιταλισμού που γεννάει τους πολέμους.

Η μοναδική δύναμη που μπορεί να ανατρέψει την τουρκική αστική τάξη και τα σχέδια της είναι το τουρκικό εργατικό κίνημα που αγωνίζεται σήμερα για μια κοινωνία χωρίς καταπίεση, πείνα και ανεργία. Το ίδιο και το εργατικό κίνημα της Ελλάδας είναι το μεγάλο εμπόδιο

ενάντια στα μελλοντικά σχέδια της ελληνικής αστικής τάξης και του στρατιωτικού κατεστημένου.

Το κυπριακό εργατικό κίνημα τα κόμματα και οι οργανώσεις του έχουν υποχρέωση να βοηθήσουν αυτό τον αγώνα, σε συμμαχία με τους Έλληνες και τουρκούς εργάτες. Πρέπει να μας δουν να κτιζουμε τη δική μας σοσιαλιστική κοινωνία βάζοντας στο περιθώριο την αστική τάξη που έφτιαξε τη Ζυρίχη, τες σφαγές των Τ/Κυπρίων και το πραξικόπημα του 74. Η υιοθέτηση ενός κοινού σοσιαλιστικού προγράμματος που θα περιλαμβάνει και το αίτημα της λαϊκής πολιτοφυλακής είναι η μοναδική εγγύηση για τη δημιουργία της γέφυρας ανάμεσα στο εργατικό κίνημα Ελλάδας - Κύπρου - Τουρκίας.

Τόσο η ηγεσία του ΑΚΕΛ όσο και η ηγεσία της ΕΔΕΚ υποστηρίζουν είτε έμμεσα είτε

άμεσα την αμυντική θωράκιση του αστικού κράτους εμποδίζοντας έτσι την εργατική τάξη να αντικρύσει το ρόλο του αστικού στρατού μέσα από μια μαρξιστική σκοπιά. Δεν λέμε ότι δεν πρέπει να έχουμε όπλα. Είμαστε όμως αντίθετοι στη χρήση των όπλων ενάντια στην εργατική τάξη. Κι όσο η αστική τάξη βρίσκεται στην εξουσία τα όπλα αυτών των προορισμού έχουν.

Τα όπλα πρέπει να τα χειρίζεται η εργατική τάξη κάτω από τον έλεγχο των εκλεγμένων και ανακλήτων αντιπροσώπων της, μέσα από μια λαϊκή πολιτοφυλακή.

Ο αγώνας των μαρξιστών δεν είναι άλλος από την υιοθέτηση ενός ταξικού σοσιαλιστικού προγράμματος, για μια Σοσιαλιστική Ομοσπονδία των τριών χωρών Ελλάδας - Κύπρου - Τουρκίας.

Γ. ΚΑΨΗΣ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΩΝ

συνέχεια από σελ. 8

ν' αντικατασταθεί με μια νέα αριστερή ταξικά αγωνιστική που θα βρίσκεται κάτω απ' τον άμεσο έλεγχο-τους, για να παίξει το σωστό της ρόλο. Μπορεί ο αριθμός των ανθρακωρύχων να μειωθεί. Αφτοί που θα φύγουν θάνατι οι μεγάλοι στα χρόνια και κουρασμένοι εργάτες. Αφτοί που θα μείνουν όμως θάνατι ένα πιο μικρό αλλά πιο οργανωμένο και μαχητικά ταξικά προσανατολισμένο σύνολο που θ' αγωνίζεται για το σοσιαλισμό.

Μέσα στα λίγα ερχόμενα χρόνια, οι σημερινοί μαχητές θα γίνουν ηγέτες και στα συνδικάτα και στο κόμμα.

Ακόμα η απεργία έχει ριζοσπαστικοποιήσει και τις γυναίκες στις περιοχές των ορυχείων. Έχουν θάψει την κουζίνα στο παρελθόν και έχουν ζυμωθεί μέσα στην οργανωμένη ταξική μάχη. Όπως χαρακτηριστικά λένε δεν θα φροντίζουν μόνο για να γεμίζουν το στομάχι των ανθρακωρύχων με φαγητό αλλά και το μυαλό τους με τις επαναστατικές σοσιαλιστικές ιδέες.

Οι Μαρξιστές Όλη αυτή η κοσμογονία έφερε τις μαρξιστικές ιδέες πιο βαθια μέσα στους

ανθρακωρύχους και την υπόλοιπη εργατική τάξη και νεολαία. Όταν οι δεξιές ηγεσίες των συντεχνιών και του εργατικού κόμματος έσκαβαν το λάκκο των απεργών, οι μόνοι που στάθηκαν όρθιοι στο ύψος τους, που πολέμησαν στην ταξική σύγκρουση χέρι με χέρι, μαζί με τους ανθρακωρύχους, που οργάνωσαν επιτροπές συμπαράστασης, τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνικό επίπεδο, ήταν οι μαρξιστές του εργατικού κόμματος, ήταν η μαρξιστική τάση του Μίλιταντ. Στο βαθμό που τους επέτρεπε η δύναμη του εδωσαν στην απεργία αφο που της έλειπε. Το θεωρητικό όπλο, το συντονισμό στη δράση, την καθοδήγηση. Σαν αποτέλεσμα ο Μίλιταντ απόχτησε πιο βαθιές ρίζες πιο μεγάλη εμπιστοσύνη στις μάζες της εργατικής τάξης. Γίνεται συνειδηση σε όλο και πιο πλατεια εργατικά στρώματα ότι είναι η μόνη δύναμη στη χώρα που παλεύει πραγματικά για σοσιαλισμό. Σήμερα σε κάθε ορυχείο σε κάθε κοινότητα οι μαρξιστές είναι αναπόσπαστο κομμάτι στη δουλειά και την καθημερινή ζωή. Είναι μια εγγύηση στην πάλη της εργατικής τάξης της Βρετανίας για το σοσιαλισμό.

Γιώργος Ζαφρός

ξης. Κι αν έλθει μια ελληνική μεραρχία στο νότο, θα πάνε μια ή περισσότερες τουρκικές μεραρχίες στο βορρά. Κι αφού το στρατιωτικό ισοζύγιο δεν ευνοεί την Ε/Κυπριακή πλευρά, η ελληνική μεραρχία στην Κύπρο δεν θα είναι καθόλου αποτρεπτικός παράγοντας σε μια υποτιθέμενη επίθεση των τουρκικών στρατευμάτων. Όμως μια προέλαση των τουρκικών στρατευμάτων στην Κύπρο σημαίνει αυτόματα αναμέτρηση Ελλάδας - Τουρκίας και χωρίς ελληνική μεραρχία στην Κύπρο, κι αυτό λόγω της ιδιομορφίας του χώρου. Αυτό μάλιστα επαναλαμβάνει κάθε τόσο και ο Παπανδρέου. Επομένως ας μην προσπαθεί η ηγεσία της ΕΔΕΚ να πείσει ότι η μεραρχία είναι

της και μετά να το οπλίσει και να το ρίξει στον πόλεμο. Διαφορετικά ο ταξικός εχθρός θα στρέψει τα όπλα ενάντια στην ίδια την αστική τάξη. Τόσο η ελληνική εργατική τάξη όσο και η τουρκική βρίσκονται σε σύγκρουση με την αστική τάξη των χωρών τους. Στην Ελλάδα το εργατικό κίνημα σήμερα βρίσκεται στην επίθεση, είναι πανίσχυρο, βγαίνει καθημερινά στους δρόμους και αγωνίζεται για την εργατική εξουσία.

Απο την άλλη υπάρχει το ηφαίστειο ενός πεινασμένου και εξαθλιωμένου τουρκικού λαού που μισά την Χούντα και ήδη αγωνίζεται για την ανατροπή της. Ο τουρκικός στρατός ακόμα μαστίζεται από καθημερινές ανταρσίες,

την ελληνική μεραρχία που θα βρίσκεται στην Κύπρο.

Αυτή την πραγματικότητα την γνωρίζουν πολύ καλά οι αστικές τάξεις Ελλάδας - Τουρκίας κι ακόμα καλύτερα οι Η.Π.Α. και το ΝΑΤΟ που αντιλαμβάνονται τες καταστροφικές συνέπειες ενός πολέμου στην περιοχή.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Οι μαρξιστές είναι ενάντια και στον πόλεμο αλλά και στους εξοπλισμούς του αστικού στρατού. Οι στρατοί δεν οργανώθηκαν από τους αστούς για να φυλάνε απλά τα σύνορα αλλά για να περιφρουρούν την ίδια την εξουσία της αστικής τάξης και τα οικονομικά της συμφέροντα. Κι αυτό γίνεται πάντα σε βάρος της εργατικής τάξης — αυτή αγοράζει τα όπλα, αυτή σφάζεται

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Γράμμα από το Παρίσι

Νάμαι λοιπόν πάλι στο Παρίσι μετά από δέκα χρόνια ταλαιπωρίας στην Ελλάδα. Το υποψιαζόμουν ότι κάποια μέρα μπορεί να ξαναχρειαστεί να φύγω νύκτα και με ψευδώνυμο μάλιστα, γι' αυτό κράτησα το σπίτι έτσι τώρα στα γεράματα να έχουμε τουλάχιστο που την κεφαλή κλείνει.

Μπορεί και η παρούσα μου εδώ να είναι και πιο χρήσιμη γιατί όπως έμαθα η Δεξιά κερδίζει έδαφος εδώ, ας δώσω κι εγώ ένα χεράκι να ξαναβγούμε στην εξουσία. Έτσι για να μην νο-

μίζουν οι κομμουνιστές ότι μόνο αυτοί έχουν διέθνη αλληλεγγύη.

Θα καθήσω λοιπόν για λίγο στο Παρίσι, να φρεσκάρω και τα γαλλικά μου. Έπειτα που ξέρεις, όλο και κάποια χούντα θα βρεθεί στην Ελλάδα. Όμως, δεν πρόκειται να βγάλω άχνα εναντίον της, για να μάθουν αυτοί που μ' έδιωξαν τι θα πει σταθερότητα και συναίνεση.

Χούντα είναι όμως θα περάσει και τότε κάποιος γεφυροποιός θα βρεθεί, κάποιος θα ριζέει το σύνθημα Καραμανλής ή τανκς και νάμαι πάλι στην εξουσία.

Θα μου πεις βέβαια ότι οι καιροί άλλαξαν κι οι αριστεροί πλήθυναν, κι όλα αυτά που σκέφτομαι είναι δύσκολα να γίνουν αλλά έχω εμπιστοσύνη στους αξιωματικούς ότι

μπορεί να κάνουν το θαύμα τους. Έπειτα είναι και τα παιδιά της ΟΝΝΕΔ που όταν δεν πίνουν τον καφέ τους στο Κολωνάκι μπορεί να κάνουν και κανένα τραμπουκισμό έτσι για το κλίμα της υποθέσεως.

Μα πιο πολύ έχω εμπιστοσύνη στους βιομήχανους μας, που πάντα μου συμπαραστήθηκαν. Τι στο διάβολο δηλαδή,

θ' αφήσουν τον Ανδρέα με τους πεινασμένους του να τους πάρει αυτά που έκαναν με τόσον ιδρώτα, (μεταξύ μας ποτε τους δεν δούλεψαν, άλλοι τάνκαναν) και να μ' αφήσουν εμένα εδώ πέρα να με φάει το μαύρο χύμα του Παρισιού;

Σε παρακαλώ πολύ άμα δεις τον Στεφανόπουλο πες του να περάσει από τον Κορυδαλό

και να ζητήσει συγγνώμη από τον Παπαδόπουλο. Να του πει ακόμα ότι εγώ ποτε δεν ήθελα να τον βάλω μέσα, αλλά πήγε κι αυτός θύμα για τα μάτια του κόσμου. Τώρα που ήλθαν έτσι τα πράγματα ας πάνε και τα μάτια τους και τα φρύδια τους.

Αυτά προς το παρόν κι ελπίζω να επιστρέψω γρήγορα με κερία και με λαμπάδες για την Ανάσταση του Έθνους.

Απο το Παρίσι με αγάπη Κων/νος Καραμανλής

Μετάφραση απο τα γαλλικά: Γ. Κυπραίος

ΜΟΝΟ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΔΙΕΞΟΔΟ

Ανοιχτές συγκεντρώσεις της Αριστερης Πτέρυγας

Αφτο ήταν το μήνυμα το οποίο μετέφερε η Αριστερη Πτέρυγα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ στο εργατικό κίνημα και στη Νεολαία στην παγκύπρια καμπάνια και στις ανοιχτές συγκεντρώσεις που οργάνωσε μετα την αποτυχία της συνάντησης κορυφής και την πολιτική κρίση που ξέσπασε σαν αποτέλεσμα.

Κατα τη διάρκεια της καμπάνιας - η οποία συνεχίζεται - διανεμήθηκαν 20.000 φυλλάδια και μπροσούρες που αναλύουν τις θέσεις της Αριστερης Πτέρυγας και τις προοπτικές για σοσιαλιστική λύση του Κυπριακού. Τα φυλλάδια (μπροσούρες διανεμήθηκαν από σπίτι σε σπίτι, στους κεντρικούς δρόμους πόλεων/κωμοπόλεων/Συνοικισμών, σε μεγάλα εργοστάσια και σε καφενεία, συλλόγους και χώρους νεολαίας σ' ολόκληρη την Κύπρο.

Μέχρι σήμερα διοργανώθηκαν επίσης 6 ανοιχτές συγκεντρώσεις (Αθηναίου, Δάλι, Άης Παύλος, Συνοικ. Ανθούπολης, Ανώτερο Τεχνολογικό Ινστιτούτο και Λεμεσος - στη Μπουάτ Νήλιος) ενώ προγραμματίζονται και άλλες.

Στις συγκεντρώσεις αυτές παραβρέθηκαν γύρω στα 500 άτομα, κύρια εργάτες και νεολαίοι παρα το γεγονός ότι δουλέψαμε σε μια περίοδο σύγχισης κι απογοήτευσης μέσα στο εργατικό κίνημα, λόγω της στάσης της ηγεσίας του

ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ που άφησε την πρωτοβουλία των κινήσεων στη δεξιά (Κληρίδης εναντίον Κυπριανού). Οι σ. της Αρ. Πτέρυγας μπόρεσαν να πείσουν δεκάδες νεολαίους να παρευρεθούν στις συγκεντρώσεις μας και να συζητήσουν μαζί μας. Αυτό πέτυχε ιδιαίτερα στις περιπτώσεις που οι νέοι συνειδητοποιούσαν ότι δεν θα μέναμε στον Γκουεγιαρ στο αν έπρεπε να υπογράψει ο Πρόεδρος ή όχι και στις παρόμοιες επιφανειακές αναλύσεις που βαρέθηκε η νεολαία να ακούει, αλλά θα αναλύαμε πως μπορεί η εργατική τάξη και η νεολαία της Κύπρου Ε/κυπριακή και Τ/κυπριακή να πάρει την τύχη της στα χέρια της και να λύσει το πρόβλημα αυτο μια και καλή όπως και κάθε άλλο πρόβλημα που μας απασχολεί.

Ιδιαίτερη εντύπωση προκάλεσε στους νέους που μας άκουαν για πρώτη φορά ο δημοκρατικός τρόπος με τον οποίο γίνονταν οι συζητήσεις (όχι απλώς μονόλογος και απαντήσεις σε ερωτήσεις αλλά ανοιχτή συζήτηση), το επίπεδο και η καθαρότητα και απλότητα με την οποία έμπαιναν και συζητούνταν οι θέσεις μας.

Αξιόλογη ήταν η παρουσία οπαδών και μελών του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ στις συγκεντρώσεις μας. Οι συζητήσεις μαζί τους έγιναν κατα κύριο λόγο σ' ένα φιλικό και συντρο-

φικό κλίμα παρα τις οποιοσδήποτε διαφωνίες που ακούστηκαν και που βοήθησαν τους σ. της Α.Π. να αναλύσουν με μεγαλύτερη λεπτομέρεια τις θέσεις και τις προοπτικές της οργάνωσης μας.

Βέβαια δεν έλειψαν και τα έκτροπα από μέρους μελών της ΕΔΕΚ είτε (και κύρια) από «απεσταλμένους» της γραφειοκρατίας είτε από εδεκίτες που είχαν ακούσει μέχρι πριν την επαφή μαζί μας μόνο τη μια πλευρά και τις γνωστές ψευδολογίες και λασπολογίες εναντίον μας (Διασπάστες, πράχτορες - ακόμα και τρομοκράτες των Ερυθρών Ταξιαρχιών (!) σε μια περίπτωση - πλαστογράφοι του ονόματος της ΕΔΕΚ).

Παρόλες όμως τις προσπάθειες που έγιναν για πρόκληση επεισοδίων όλες ανεξαιρέτα οι συζητήσεις στις συγκεντρώσεις συνεχίστηκαν μέσα στο ίδιο δημοκρατικό κλίμα κερδίζοντας μάλιστα και τη συμπάθεια εδεκίτων που είχαν έλθει όχι τόσο για να συζητήσουν αλλά για να προκαλέσουν προβλήματα στους «διασπάστες».

Με τις συγκεντρώσεις αυτές - όπως και με παρόμοιες που έγιναν για υποστήριξη των Τ/Κ του Νότου και της απεργίας των ανθρακωρύχων πέρασ το Φθινόπωρο - έχει πια γίνει καθαρο πως η Αρ. Πτέρυγα δεν πρόκειται να φιωθεί με τραμπουκισμούς. Αντίθετα τέτοιες ενέργειες λειτουργούν σαν μπουμέραγκ ενάντια στην γραφειοκρατία φανερώνοντας την αδυναμία της να αντιμετωπίσει τις ιδέες μας με επιχειρήματα.

Με την καμπάνια και τις ανοιχτές συγκεντρώσεις

Μέρος των συγκεντρώσεων στην Αθηναίου και Λεμεσο.

που θα συνεχιστούν μέσα στο νέο κλίμα πολιτικής έντασης που υπάρχει, η Αριστερη Πτέρυγα απλώνει τις μαρξιστικές ιδέες σε ολόένα και νέους χώρους του εργατικού κινήματος ενώ η βασική μας θέση για ενότητα των Ε/κ και Τ/κ εργαζομένων για Κύπρο Λεύτερη Σοσιαλιστική μετατρέπεται όλο και περισσότερο στη μοναδική διέξοδο στο «άλυτο» Κυπριακό πρόβλημα.

Αχιλλέας

Η ΚΥΠ ΑΠΕΙΛΕΙ Τ/ΚΥΠΡΙΟ υποστηρικτή της Αρ. Πτέρυγας

Ο Τ/κ σύντροφος Οσμαν Σαλίχ τον οποίο η ΚΥΠ απείλησε ότι θα στείλει στο Βορρα αν συνεχίσει να συνεργάζεται με την Αριστερη Πτέρυγα.

Η ΚΥΠ συνεχίζει τις απειλές και την τρομοκρατία ενάντια στους Τ/Κ. Παρ' όλο που μετα την υπόθεση των συντρόφων Μουσσα και Μουσταφα οι αποστολές Τ/Κ στον Ντενκας έχουν σταματήσει, η ΚΥΠ εξακολουθα να επεμβαίνει αδιάκριτα, να προκαλεί, να παρακολουθεί και ν' απειλεί.

Η περίπτωση του Οσμαν Σαλίχ είναι η περίπτωση ενός νεαρού Τ/Κ ο οποίος ήρθε στο Νότο για να βρει καλύτερες συνθήκες ζωής! Ζει στη Λεμεσο απο το καλοκαιρι του 83 και δουλεύει στ' αναβατόρια. Εξήσε και ζει απο κοντα την καταπίεση

των Τ/Κ και εχτιμώντας τη δράση της Αριστερης Πτέρυγας για να υπερασπίσει τα δικαιώματα των Τ/Κ βοηθα την οργάνωση όπου μπορεί.

Αυτο δεν ήταν δυνατό να το ανεχτεί ο γνωστος πια για τη δράση του μέσα στους Τ/Κ, αστυνομικός της ΚΥΠ, Πανίκκος. Έτσι απείλησε τον Οσμαν ότι αν συνεχίσει να ανακατεύεται στα πολιτικά θα τον στείλει στο Βορρα!

Τι δίνει το δικαίωμα στον κ. Πανίκκο να συμπεριφέρεται έτσι; Τίποτε άλλο απο την ίδια την νοοτροπία που καλλιεργείται μέσα στην ΚΥΠ και που κάνει τους μυστικούς αστυνομικούς να νομίζουν ότι μπορούν να κάνουν ότι θέλουν, ακόμα να καταπατούν και τους νόμους και τα συντάγματα που υποκριτικά παρουσιάζονται ότι υπηρετούν.

Ο αστυνομικός της ΚΥΠ Πανίκκος έχει καταγγεληθεί επανειλημμένα για την απαράδεκτη και αρρωστημένη συμπεριφορά του απέναντι στους Τ/Κ. Οι Τ/Κ τον κατάγγειλαν ονομαστικά σε δημοσιογραφική διάσκεψη και φυλλάδιο. Είναι πολυ διδακτικό για τη νοοτροπία της ΚΥΠ, το ότι δεν έχει παρθεί κανένα μέτρο εναντίον του και για χρόνια τώρα παραμένει «υπεύθυνος» για τους Τ/Κ που ζουν στη Λεμεσο.

Κατατρεγμος μαρξιστων στη Σρι—Λάνκα και Ζιμπάπουε

Στις 17 του Φεβράρη συνελήφθη και φυλακίστηκε ο ηγέτης του Μαρξιστικού Σοσιαλιστικού Κόμματος της Σρι Λάνκα (Ν.Σ.Σ.Π.) και πρόεδρος της Ενιαιίας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας σ. Βασουτέβα Ναναγιακκαρ.

Ο σ. Βάσου και το Ν.Σ.Σ.Π. υποστήριξαν τις ογκώδεις φοιτητικές διαδηλώσεις που ξέσπασαν στο Κολόμπο στα μέσα του μήνα. Ένα μήνα αργότερα και μετα απο έντονες διαμαρτυρίες απο οργανώσεις και προσωπικότητες του διεθνους εργατικού κινήματος ο σ. Βάσου αφέθηκε ελεύθερος με εγγύηση £10,000! (300,000 ρουπς) με την κατηγορία ότι διένημε φυλλάδια!!

Εξ άλλου την 1 του Μάρτη συνελήφθησαν στην Ζιμπάπουε 14 τουλάχιστο μαύροι και λευκοι μαρξιστες συνδικαλι-

στες που πάλεβαν για δημοκρατικά συνδικάτα κάτω από εργατικό έλεγχο και διοργάνωναν ιδεολογικά μαθήματα για εργάτες. Μετα απο διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις σε παγκόσμιο επίπεδο απελευθερώθηκαν οι μαύροι συνδικαλιστες. Κρατούνται όμως ακόμα δυο λευκοι οι σ. Ντέηβιντ Χέμσον και Νταρσν Ντου Τουάτ και οι δυο πολιτικοι πρόσφυγες απο τη Νότιο Αφρική και μέλη του Βρεττανικού Εργατικού κόμματος.

Η Αριστερη Πτέρυγα απέστειλε επιστολες διαμαρτυρίας στον πρόεδρο της Σρι Λάνκα Τζεϋάρντενε και στον Πρωθυπουργο της Ζιμπάπουε Ρ. Μουγκάπε.

Οι διαμαρτυρίες θα συνεχιστούν αμείωτες μέχρι την αθώωση του σ. Βάσου και την απελευθέρωση των δύο Νοτιοαφρικανών συντρόφων.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστικη
εκφραση

σοσιαλιστικη
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553 051-51040
041-53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:
Εσωτερικο: £2.500
Εξωτερικο:

Ελλάδα: £3.500
Ευρώπη: £4.000
Αμερική: £4.500